SAS

MAFIA DIN LAS VEGAS

GERARD DE VILLIERS

TinéFama

Gérard de Villiers

SAS

Mafia din Las Vegas

În româneşte de Marian Tiu

EDITURA Tinerama

2002

Capitolul I

— Alteţa sa serenisimă prinţul Malko, anunţă secretara particulară al lui John Gail, consilierul special al preşedintelui Statelor Unite, ţinând deschisă uşa capitonată a biroului.

Din spatele ochelarilor cu montură de strasuri, se uită cu o privire uşor aprobatoare la costumul negru cu o croială impecabilă, la ochii aurii, faţa bronzată, energică şi bărbierită. Era bărbatul pe care se aştepta să-l întâlnească la Casa Albă.

John Gail înaintă, întinzând mâna. Malko îi văzuse deja fotografia în reviste, dar ochii lui i se părură mai albaştri iar părul pieptănat cu cărare într-o parte, mai argintiu. Semăna cu un playboy convertit la politică. Malko ştia şi că nu trebuie să ai încredere în aparenţe. John Gail era un tip muncitor, de mult timp mâna dreaptă a preşedintelui. Se ocupa de tot, în fruntea unui batalion de douăzeci de asistenţi şi patruzeci de secretare, veghind cu gelozie asupra liniştii şefului executivului. Devotat ca un mameluc. Se povestea la Washington că una dintre cele mai mari satisfacţii ale lui era să descurajeze vizitatorii care solicitau o audienţă la preşedinte: „Vreţi să-l vedeţi, spunea el. Ei bine. Uitaţi-vă la televizor, diseară la ora şase…”

Evident, nu avea decât prieteni. Pentru a-i întâlni personal, îi trebuia o lună întreagă… Strânse puternic mâna lui Malko.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Tocmai am ieşit din Biroul Oval.

Biroul Oval era camera de lucru a preşedintelui, unde se discutau toate deciziile importante.

Pe lângă John Gail, David Wise, „şeful” lui Malko de la C.I.A., nu era decât un funcţionar obscur. Malko înaintă spre un fotoliu, privind prin ferestrele ermetic închise copacii din Piaţa Lafayette. Ca în fiecare vară, în luna iulie, temperatura la Washington oscila între saună şi infern.

Slavă Domnului, la Casa Albă nu se simţeau diferenţele de temperatură, mulţumită unei super climatizări.

Malko se aşeză într-un fotoliu adânc din piele, întrebându-se de ce David Wise, directorul Diviziunii Planuri din C.I.A., îi ceruse să-l contacteze de urgenţă pe John Gail. Şi de ce acesta din urmă îi dăduse întâlnire peste numai patru ore, după ce vorbiseră la telefon… Surprinzător. Malko, agent acoperit al

C.I.A., nu lucra niciodată cu Casa Albă, de care răspundea Serviciul Secret, acesta la rândul lui depinzând de Departamentul de Stat.

Nefiind cetăţean american, cu greu i s-ar fi putut încredinţa o misiune oficială. La toate întrebările lui, David Wise îi răspunsese doar:

„John Gail mi-a cerut să-i «împrumut» un agent în care să poată avea toată încrederea. V-am ales având în vedere standardul dumneavoastră moral foarte înalt.”

Ceea ce însemna că Malko asasina cu sânge rece.

John Gail, oricum, părea extrem de amabil. În loc să se întoarcă la biroul său, veni şi se aşeză în faţa lui Malko într-un fotoliu asemănător cu al acestuia.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, prinţe Malko, zise cu vocea lui puternică.

— Nu ştiu încă scopul vizitei mele, remarcă Malko, uşor neliniştit.

Când un bărbat atât de puternic ca John Gail era atât de amabil, ascundea ceva.

Trăsăturile fine ale interlocutorului său dispărură imediat sub o mască gravă de împărat roman.

— David Wise nu putea să vă spună nimic despre cazul de care trebuie să vă relatez. Este clasificat mai mult decât „TOP SECRET”… Clasificarea lui este exprimată printr-un cuvânt care înseamnă că doar preşedintele şi încă alte cinci persoane au acces la această informaţie.

— Care este cuvântul? întrebă Malko.

John Gail clătină din cap, cu un aer dezolat.

— Nici pe acesta nu vi-l pot spune. Şi cuvântul este clasificat.

Lui Malko nu îi venea să creadă.

— Nu aveţi încredere în unul dintre cei mai înalţi funcţionari ai C.I.A.? întrebă el cu o urmă de ironie. Cred totuşi că David Wise merită încrederea.

— David Wise este un funcţionar de prim rang, replică sec John Gail. Este vorba aici de un privilegiu al executivului. Să zicem că preşedinţia are secretele ei care nu pot fi împărţite cu nimeni.

— Înţeleg, zise Malko.

Începea să-şi dea seama pentru ce era acolo.

— Înainte de a merge mai departe, explică John Gail, trebuie

să vă luaţi angajamentul că veţi uita tot ce veţi afla în acest caz. Orice divulgare ar putea pune în pericol securitatea Statelor Unite.

Dacă Malko nu s-ar fi aflat la Casa Albă, la doi paşi de preşedintele Statelor Unite, totul i s-ar fi părut infantil. Dar bărbatul care îi vorbea era mai puternic decât directorul C.I.A. sau D.I.A.

— Mă angajez, zise el.

John Gail lăsă să treacă în linişte câteva secunde, apoi se destinse imperceptibil:

— Este vorba de o sarcină extrem de uşoară, zise el. Am nevoie de un curier de mare încredere.

— Pentru a merge unde?

— La Las Vegas.

Malko îşi ascunse surpriza. Se aştepta la Vietnam, Brazilia sau Europa. John Gail continuă:

— Trebuie să duci unei persoane anume documentele aflate în această servietă.

Se ridică şi scoase din spatele biroului său o valijoară din piele maro, cu o încuietoare cu cifru. O aşeză la picioarele lui Malko. Acesta din urmă înţelegea din ce în ce mai puţin. De ce îl deranja pentru un lucru aşa de simplu?

John Gail continuă imediat, după ce se aşeză la loc:

— Ceea ce se află în interiorul acestei serviete este un material clasat „top-secret-sensibil”. Relaţia dintre persoana pe care o veţi întâlni şi mine este o informaţie importantă pentru securitatea Statelor Unite.

Se aplecă şi preciză:

— Nimeni nu trebuie să afle vreodată că aţi făcut această călătorie.

Malko nu mai înţelegea nimic. Dacă nu ar fi avut de-a face cu mâna dreaptă a preşedintelui, ar fi crezut că este o glumă proastă. David Wise îl găsise imediat. Când îl sunase la casa sa din Poughpeesie se afla în S.U.A. doar pentru câteva zile. Exact timpul necesar pentru a cumpăra din Virginia grinzi pentru refacerea castelului său, care erau mai ieftine din cauza devalorizării dolarului... Nu avea deloc chef să ajungă prin deşertul Nevada.

Ca pentru a-i risipi reticenţa, John Gail adăugă imediat:

— Veţi primi douăzeci de mii de dolari pentru această

deplasare. Lichizi, ceea ce vă va permite să nu îi declaraţi la fisc, adăugă zâmbind.

Niciodată C.I.A. nu-l plătise atât de bine. Malko calculă rapid echivalentul în grinzi a douăzeci de mii de dolari. Preşedintele, ca şi regele Midas, trebuia să transforme în aur tot ce atingea. Dar era şi amuzant să-l audă pe consilierul special al Casei Albe încurajându-l la fraudă fiscală.

În fond nu pierdea decât două zile.

— Când vreţi să plec? întrebă el.

— Cum ieşiţi din acest birou, zise John Gail. Imediat cum predaţi această servietă, îmi veţi telefona zicând pur şi simplu: „Comisionul este făcut”. Fără a menţiona niciun nume.

— Foarte bine, zise Malko. Totuşi va trebui să-mi spuneţi cui trebuie să dau servieta.

John Gail ar fi preferat să nu spună. Malko ştia câtă secretomanie era la Casa Albă. La cocktailurile diplomatice de la Washington circula o glumă cum că preşedintele inventase o nouă clasificare pentru documentele ultra-secrete: „A se arde înainte de a fi citit.”

Consilierul special scoase din buzunarul interior un plic alb închis şi îl întinse lui Malko.

— Când veţi ajunge la Las Vegas, deschideţi acest plic şi urmaţi instrucţiunile.

Malko băgă plicul în buzunar chiar în momentul în care pe birou se aprinse un beculeţ. John Gail se ridică, parcă împins de un arc.

— Preşedintele mă cheamă, zise el.

Malko se ridică şi el. Ura să se ducă la Las Vegas unde temperatura era atât de ridicată încât nu puteai sta afară. Servieta de piele maro era grea. Înainte de a ieşi din birou, o ridică spre John Gail, cu un zâmbet.

— Sper că nu este heroină.

John Gail nu zâmbi. Un consilier special al preşedintelui Statelor Unite nu trebuia să aibă umor.

*

* *

Malko opri taxiul condus de un negru ursuz în faţa clădirii companiei T.W.A. de la aeroportul J.F.K. Portiera dinspre trotuar era blocată iar el coborî pe partea dinspre şosea.

În clipa în care ieşea din taxi, cu servieta în mână, abia avu timp să observe un alt taxi venind cu toată viteza. Fu un şoc teribil. O masă verde îl şterse fulgerător, se auzi un scârţâit de frâne şi se trezi în patru labe pe asfalt. Taxiul nu-l observase şi îi smulsese servieta primită de la John Gail, din fericire fără să-l rănească. Căută cu privirea valiza preţioasă şi o descoperi pe marginea trotuarului opus, la mai mult de douăzeci de metri. Deschisă!

Malko se precipită într-acolo şi văzu imediat pachetele înfăşurate în hârtie maro răspândite pe jos. Din cauza şocului, încuietoarea cu cifru cedase. Malko se aplecă, încă buimăcit, în timp ce cei doi şoferi alergau să-l ajute.

Servieta nu conţinea decât pachete dreptunghiulare înfăşurate în hârtie maro. Ca pacheţelele de biscuiţi.

Grăbit, adună pachetele răspândite, închise cât putu de bine servieta, îi îndepărtă pe şoferii de taxi şi intră imediat în clădirea cu arhitectură futuristă.

Din fericire, nu era nimeni la ghişeul de înregistrare şi merse repede prin culoarul interminabil care ducea la poarta 26. Fu unul dintre ultimii pasageri care urcară în enormul DC 10 cu destinaţia Los Angeles.

Nu găsise un zbor direct la acea oră spre Las Vegas. Ca de fiecare dată când avea posibilitatea, alese unul din primele locuri de la clasa I şi se aşeză, cu servieta întredeschisă pe genunchi.

*

* *

Unul dintre pacheţelele în hârtie maro era desfăcut şi Malko observă ceva verde. Mai exact, colţul unei bancnote de o sută de dolari.

Uşor, desfăcu mai mult hârtia. Pachetul conţinea numai bancnote de o sută de dolari. Profitând de faptul că era singur pe rând, le numără. Erau cincizeci, strânse bine una peste alta. Erau cinci mii de dolari în bancnote vechi, cu colţurile şifonate.

Mai deschise alte două pachete la întâmplare. Toate arătau exact la fel. Erau patruzeci de pachete în servieta primită de la John Gail.

În total două sute de mii de dolari.

Perplex, Malko puse pachetele la loc, închise bine servieta şi

ceru stewardesei o votcă „Laika” cu gheaţă. Ghinion, nu avea decât Smirnoff – aproape o otravă pentru un amator ca el – dar avea nevoie de ceva ca să-şi limpezească gândurile.

John Gail părea să aibă o concepţie foarte extinsă despre secretul de stat.

Capitolul II

Soneria înfundată îl trezi pe Henry Durango. Întinse mâna, bloca ceasul şi privi în jurul lui. O lumină puternică trecea prin draperiile de mătase groasă. La Las Vegas, se spunea în clipurile publicitare că răsăritul nu era şters, ci auriu... Datorită climatizării bine reglate, era o răcoare agreabilă în cameră. Henry scutură din cap şi se uită la aparatul Nikon dotat cu un teleobiectiv de 400 aşezat pe mocheta groasă galbenă, printre lucrurile sale aruncate în dezordine. Cu o seară înainte, Dee băuse mai multă bere decât de obicei şi fusese deosebit de nerăbdătoare. Întoarse capul spre ea.

Întinsă pe toată lăţimea patului „king-size”, cu o mână pe abdomen, Dee Windgrove semăna mai mult cu o fetiţă puţin obosită decât cu o miliardară fără ocupaţie şi puţin nimfomană, trecută bine de patruzeci de ani.

Ea se mişcă pe jumătate adormită şi se apropie de Henry. Degetele ei atinseră involuntar erecţia lui matinală, Henry nemaiavând timp să se depărteze. Fără să deschidă ochii, Dee îl trase spre ea. El se uită cu un ochi la ceas. Şase fără zece. Nu mai avea timp să se spele, ceea ce nu îl deranja prea mult.

Se întoarse, grăbit să termine. Imediat, Dee îl cuprinse cu braţele pentru a-l ajuta să o penetreze. Ţipă uşor, se retrase, apoi se relaxă.

— Uşor.

Tot încercând să-şi amintească ce fel de film a pus în aparat, Henry începu să se mişte repede, fără blândeţe, cu capul cufundat în pernă ca să nu fie nevoit să o sărute. Dee adora să fie sărutată în timp ce făceau dragoste. În fond era o sentimentală.

El explodă atunci când ea tocmai începea să se trezească, se

mai mişcă puţin, profitând bucuros de scurta pauză fiziologică, apoi se răsuci şi se ridică din pat.

Dee deschise în cele din urmă ochii, fixându-i abdomenul.

— Te întorci repede?

Henry tocmai îşi trăgea o şosetă neagră pe un picior aproape de aceeaşi culoare. Locuise în condiţii atât de inconfortabile încât îşi pierduse obiceiul de a se spăla. În mai puţin de un minut, fu gata, îşi aranjă puţin părul blond trecând prin faţa oglinzii, luă Nikon-ul şi un bluzon negru după care ieşi.

Pe scări, îl cuprinse un sentiment de recunoştinţă faţă de Dee. Totuşi era mai confortabil decât în camera lui de la motelul *Flamingo.* Ieşi în grădină, ocoli piscina şi se instală la umbra unui mic chioşc în formă de pagodă. Aceeaşi formă o avea şi vila lui Dee, copie fidelă a unui templu budist cu acoperişul din ţiglă portocalie şi verde. Una dintre cele mai mari din *Desert Inn Country Club*, Mecca miliardarilor din Las Vegas.

Vreo sută de vile, unele mai somptuoase decât altele, înconjurau peluza atent îngrijită a terenului de golf, deservite de un drum privat separat de lumea exterioară de un zid înalt din piatră. La această oră matinală, terenul de golf era pustiu. Henry se aşeză pe jos şi inspectă cu privirea vila vecină, la stânga lui. Cea mai impozantă din *Country Club.* Masivă, cu nişte pereţi sinistri cafenii, contrastând cu stâlpii albi înalţi specifici epocii coloniale şi cu deschizături înfricoşătoare. Toate ferestrele aveau geamuri fără folie reflectorizantă care străluceau ciudat sub soarele care se ridica.

*

* *

Henry Durango îşi şterse fruntea acoperită de transpiraţie. Era exact ora şase şi jumătate dimineaţa şi se făcea foarte cald. În iulie, nu se putea trăi în Las Vegas. Evident, jucătorii care se înghesuiau tot timpul la mesele de joc în hotelurile-cazinou de pe elegantul „Strip” – bulevardul principal din Las Vegas – sau în sălile de joc de pe Freemont Street – cum era „Glitter Gulch” – nu se observau.

De când ajunsese în Las Vegas, Henry nu pusese piciorul în vreun cazinou. Şi el era la Las Vegas ca să se îmbogăţească, dar nu la masa de joc.

Dacă i-ar reuşi lovitura, ar scăpa de viaţa lui mediocră de

fotograf şi s-ar fi angajat la *San Francisco Star.* O avere. Dar nu era decât un zvon prin redacţii de ceva timp. Nu atât de adevărat. Nu era decât o şansă la mie... Iar fără Dee, procentajul ar fi fost redus la zero. În *Country Club* patrulau zi şi noapte gărzi private. Cei de teapa lui Henry Durango erau vânatul lor preferat... În urmă cu zece zile, pentru a scăpa de una din patrulele lor intrase în grădina lui Dee.

La momentul potrivit. Ea tocmai terminase o cutie de bere şi era bine dispusă. Părul blond şi figura virilă a lui Henry Durango o înmuiaseră. Povestea lui încâlcită o distrase. Ea îi oferise o cameră la parter, dar îl dusese în patul ei chiar în acea seară. Când nu „vâna", beau bere împreună în living, făceau dragoste sau puneau lumea la cale. Până la ora cinci când, cu regularitate, în fiecare zi, Dee mergea să joace.

Fără a câştiga vreodată.

Când Henry o privea plecând la cazinou, machiată, plină de bijuterii, coafată ca o hetairă, cu corpul ei slab şi flasc ascuns sub somptuoase brocarturi, aproape o invidia... Dar pentru moment îi era sete din cauza soarelui matinal. Se simţea în stare să bea o sticlă întreagă de Contrex.

Înainte de a se ridica să meargă să caute, privi pentru a mia oară casa mare, pe care o supraveghea de mai bine de două săptămâni, din cealaltă parte a parcării comune. Niciodată nu remarcase vreun semn de viaţă dincolo de ferestrele mari ce dădeau spre grădină şi terenul de golf. Chiar în momentul în care îşi ridică privirea, una dintre ferestre se deschise uşor!

La început. Henry Durango crezu că avea halucinaţii. Atât de concentrat era. Dar fereastra se deschise mai mult şi fotograful se năpusti febril la Nikon-ul său. Inima îi bătea cu putere. De când supraveghea casa, nu văzuse niciodată pe nimeni ieşind în grădină. În fiecare zi o maşină extraordinară ieşea din curte, pe la prânz: un Cadillac albastru închis cu un şasiu special de aproape zece metri lungime, dotat cu antene de televizor şi telefon, cu geamuri fumurii care nu lăsau să se vadă nimic înăuntru. Fără număr, doar cu cinci litere: BUNNY.

Bunny Capistrano, proprietarul vilei. Un nume care îi dădea bătăi de cap procurorului districtual din Las Vegas, Samuel Rosenberg. Fiindcă Bunny era unul din puţinii mafioţi care trăise atât de mult încât să asiste la întâlnirea Mafiei din Cleveland pe 6 septembrie 1929 şi la cea din Appalaches, pe 14 noiembrie

1957. Între aceste două date, fusese inculpat de treizeci şi patru de ori, din care de unsprezece pentru omor şi tot de treizeci şi patru de ori fusese dată decizia de neîncepere a urmăririi penale. Bunny Capistrano, de-a lungul carierei sale, scăpase de o condamnare cu ajutorul unei clinici psihiatrice... De atunci. F B I. susţinea cu tărie că el era unul dintre şefii mafiei din Las Vegas şi adevăratul proprietar al hotelului-cazinou *Dunes,* însă fără a avea o dovadă vreodată.

În orice caz, Bunny Capistrano locuia în locul cel mai elegant din Vegas, acolo unde miliardarul excentric Howard Hugues se refugiase în urmă cu doi ani. Ceea ce nu era la îndemâna oricui. Pe atunci Bunny Capistrano avusese un bar la Chicago, până după prohibiţie, şi acolo deprinsese neplăcutul obicei violent.

Oricum, nu ieşea din vilă decât pentru a merge la *Dunes* şi nu se trezea niciodată înainte de ora unsprezece. Nu el era cel care se trezise la această oră matinală.

Henry Durango armă cât mai uşor aparatul. Acum fereastra era larg deschisă. Apăru un bărbat cu o cămaşă roşie, care înaintă spre grădină şi se opri aproape de mica piscină în formă de boabă de fasole.

Henry Durango tocmai îşi regla teleobiectivul. Când capul necunoscutului se încadră în obiectiv, mormăi înăbuşindu-şi bucuria. Mâinile îi tremurau.

Era bărbatul pe care *San Francisco Star* îi ceruse să-l găsească. De sute de ori consultase fotografia veche de patru ani ascunsă în sacul lui cu fotografii. Recunoştea ochii aceia bulbucaţi, trăsăturile regulate şi umflate, bărbia dublă, gura mare, senzuală şi moale şi începutul de chelie. Bărbatul cu cămaşă roşie era puţin mai slab decât în fotografie şi puţin adus de spate.

În timp ce privea apa din piscină, se apropie de el un necunoscut cu o constituţie atletică, cu păr cenuşiu şi un nas deformat, purtând ochelari negri la ochi.

Imediat, cei doi bărbaţi se îndreptară spre poarta albă care despărţea vila de terenul de golf, o deschiseră şi înaintară pe iarbă, îndepărtându-se de Henry Durango.

Bărbatul cu umeri de docher se întoarse de trei ori pe o distanţă de o sută de metri, vizibil neliniştit, dar nu îl putea vedea pe Henry Durango, ascuns în spatele chioşcului chinezesc. Ţinându-şi respiraţia, fotograful apăsă pe

declanşatorul aparatului. Clicul i se păru asurzitor, dar cei doi bărbaţi continuară să meargă pe terenul de golf. Henry voia să ţipe de bucurie. Ca un nebun, făcu vreo douăzeci de fotografii, apoi se opri. Nu prindea în cadru decât spatele bărbatului.

Avea nevoie cel puţin de o fotografie din faţă. Luând din mers un film din geantă, ieşi alergând din grădină, sări în Volkswagen-ul parcat în curtea lui Dee şi plecă pe drumul particular care înconjura terenul de golf.

Merse ca un nebun. Fiecare latură măsura în jur de opt sute de metri. Henry se opri la jumătatea drumului paralel cu Desert Inn Road. Se strecură apoi pe lângă o vilă albă, ajungând la marginea terenului de golf. La jumătate de kilometru, de cealaltă parte a terenului, observă vilele lui Dee şi Bunny Capistrano. Întoarse capul spre dreapta. Cei doi bărbaţi erau tot cam la jumătate de kilometru şi veneau spre el. Aşteptă să se mai apropie apoi îşi lipi aparatul de fotografiat de ochiul drept şi încadră cele două siluete în obiectiv. La aproape patruzeci de metri începu să apese pe declanşator, armând cât de repede putea. Henry nu mai simţea căldura. Nu realiza că cei doi bărbaţi se apropiau periculos demult de el.

Un ţipăt sălbatic îl făcu să tresară. Prin vizorul aparatului. Henry îl văzu pe bărbatul cu ochelari negri întinzând mâna în direcţia lui. Celălalt se oprise, privind înspre el. Garda lui de corp îl prinse de braţ, aruncându-l spre marginea terenului de golf. Nu se putu abţine: Henry mai făcu vreo câteva fotografii. Când lăsă aparatul, bărbatul cu cămaşă roşie alerga spre vila cu ferestre oarbe, traversând terenul de golf. Celălalt alerga spre Henry, tăindu-i calea spre vila lui Dee. Scosese din buzunarul pantalonului o mică staţie şi vorbea la ea, alergând în continuare.

O frică visceralã îl cuprinse pe Henry. Bătu repede în retragere. Din fericire Volkswagen-ul nu era departe.

— Veniţi aici, ţipă bărbatul cu părul sur.

Henry spălă putina imediat. Ca să nu fie împuşcat! Dar asta ar alerta vecinii din acest Country Club superelegant. Nu se trăgea niciodată în Las Vegas. Ar fi fost de prost gust, iar Mafia nu voia să fie cotată aşa...

Cu pieptul în flăcări, Henry se aruncă la volan. Garda de corp ajunsese lângă maşină. Cu o mână Henry blocă portiera. Chiar la timp. Crezu că urmăritorul lui va smulge uşa.

Henry îi vedea prin geamul portierei trăsăturile brutale crispate de furie, rictusul dinţilor lui stricaţi. Motorul porni iar Henry băgă în viteză, cu mâinile tremurând. Volkswagen-ul porni. Bărbatul nu îşi dădu drumul, alergând pe lângă maşină, dar renunţă în cele din urmă. Aproape instantaneu, Henry intră pe Desert Sun Road. Semaforul era pe roşu, la intersecţia Paradise Road. Întoarse totuşi la dreapta şi o luă spre sud, de-a lungul zidului de la limita *Desert Inn Country Club.*

Nu va avea timp să-şi ia rămas-bun de la Dee. Nu va trece nici pe la motelul *Flamingo,* fiind prea periculos.

Imensul Cadillac albastru apăru la celălalt capăt al Country Club. Era atât de lung încât bloca toată şoseaua.

Henry, cu inima la gât, trecu imediat în marşarier. Imediat cum avu loc, întoarse şi o luă spre nord. Putea totuşi să ajungă pe autostrada spre Los Angeles prin Sahara Avenue.

Dar o sută de metri mai încolo, uriaşul Cadillac îl ajunse din urmă. Maşina mare se năpusti asupra lui. Nu mai avu timp decât să urce pe trotuar, şi să traverseze unul din numeroasele terenuri virane care erau prin Las Vegas. Motorul i se opri. Cadillac-ul opri la douăzeci de metri mai departe. Portierele se deschiseră şi apărură trei bărbaţi. De această dată, Henry realiză că era angajat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu era doar o alergătură inocentă după nişte personalităţi care refuzau să se lase fotografiate.

Se mai hurducăi cam o sută de metri într-un nor de praf, ajunse pe Karen Avenue, viră la stânga pe Van Pattern, apoi pe Sahara şi ajunse în cele din urmă pe bulevardul „Strip”. Odinioară Las Vegas nu era decât un târguşor în deşert traversat de autostrada 91, Los Angeles - Salt Lake City. Primele cazinouri-hotel, printre care şi *Desert Inn,* fuseseră construite pe marginea acestei autostrăzi botezate Las Vegas Boulevard şi supranumite apoi „Strip” din cauza circulaţiei şi a luminilor. Apoi bătrâna 91 fusese dublată de altă autostradă. Las Vegas se întinsese de o parte şi de alta a lui „Strip”, cu străzi drepte mărginite de terenuri virane şi denumite după numele marilor cazinouri: *Flamingo road, Dunes road, Desert Inn Road.*

Ca şi cum ar fi vrut să arate că oraşul era dedicat jocului... Puţin câte puţin Las Vegas se întinsese până la munţii aflaţi în apropiere, dar centrul rămânea tot bulevardul „Strip”. Se înălţau orgolioase în depărtare doar turnul de la *Hilton* şi clădirea

stranie, în formă de ciupercă, a lui *Landmark.*

La acea oră matinală, Henry Durango putu să gonească nebuneşte. „Strip” era pustiu şi cu luminile stinse. Soarele se reflecta trist pe faţadele cazinourilor.

Se auzi o frână puternică în spatele lui: Cadillac-ul, forţând un semafor roşu, se ciocnise de un camion blindat „BRINKS” pentru transportul banilor, de două ori mai mic decât el. În Vegas erau la fel de numeroase ca taxiurile.

Demară mai departe cu motorul turat la maxim. Dacă Henry Durango s-ar aventura pe autostradă, limuzina l-ar ajunge uşor. Brusc, motelul *Flamingo* îi apăru ca fiind singurul refugiu posibil.

Volkswagen-ul se strecură printre două taxiuri cu climatizoare pe acoperiş şi vină pe Flamingo Road, apoi intră cu toată viteza în parcare. Henry Durango sări din maşină cu aparatul în mână şi intră alergând în hol. Se opri gâfâind în faţa lucrătorului de la tejghea:

— Numărul 12, repede.

Luă cheia, alergă până în camera lui, încuie şi puse lanţul de siguranţă, apoi, tremurând şi ud leoarcă, se aşeză pe pat. Fără să lase Nikon-ul din mână.

Bătăile din uşă îl făcură să tresară. Se uită la uşă ca şi cum ar fi văzut prin ea. Mânerul se răsuci şi Henry avu un scurt moment de panică.

— Deschideţi, domnule Durango, ţipă o voce necunoscută.

Nu răspunse. Uşa trosni: cineva încerca să o forţeze.

— Plecaţi de aici, urlă Henry Durango, sau chem poliţia.

Zgomotul încetă. Se auziră paşi care se îndepărtau pe hol.

Henry se şterse pe frunte cu cuvertura. Acum îi era într-adevăr frică.

Telefonul sună. Henry Durango ezită înainte de a răspunde.

— Henry Durango?

Vocea era blândă, gravă şi puţin cântată.

— Da.. Cine este la aparat?

— Bunny Capistrano.

Stupefiat şi înspăimântat, Henry nu mai ştia ce să zică. Încercă să-şi controleze vocea.

— Ce vreţi?

Bunny Capistrano râse plin de bună dispoziţie.

— O, un mic serviciu. Aţi făcut nişte fotografii mai devreme, la *Desert Inn Country Club.*

— Da.

— Aş vrea aceste fotografii.

Linişte. Henry se forţă să scape de nodul care îi stătea în gât.

— Ştiţi foarte bine că nu vi le voi da. Sunt comandate de *San Francisco Star* care m-a trimis aici.

— Înţeleg. Înţeleg, admise Bunny cu o voce conciliantă, şi sunt gata să vă plătesc cheltuielile de sejur în Las Vegas. Până la cincizeci de mii de dolari…

Henry Durango crezu că nu a auzit bine. Era cât câştiga el în zece ani. Ezită, dar nu era vorba numai de bani. De ani întregi era luat drept un tip jalnic. Cu această realizare va fi respectat. Iar după atâţia ani avea o nevoie teribilă de respect.

— Domnule Capistrano, zise el, nu vi le pot da. Este un reportaj foarte important pentru mine.

Bunny Capistrano scoase un oftat, plictisit şi aproape enervat.

— Vreau aceste fotografii. Absolut.

Era o urmă de nelinişte în vocea bătrânului mafiot şi Henry se simţi imediat mai înviorat. Era ceva ameţitor să ţii piept unui personaj atât de puternic…

— Nu le veţi avea, făcu Henry Durango cu o voce mai fermă.

— Vă las două ore de gândire, replică Bunny.

Şi închise.

Imediat, Henry luă aparatul de fotografiat, rebobină filmul şi vru să-l deschidă. Imposibil. Capacul era blocat! În fugă, probabil îl lovise de ceva. Filmul care valora cincizeci de mii de dolari era condamnat să rămână în aparat. Demontă teleobiectivul de 400 şi puse în loc unul de 50. Mai manevrabil. Apoi, se apropie de fereastră şi se uită în parcarea hotelului. Cadillacul lung albastru închis al lui Bunny Capistrano era oprit lângă Volkswagen-ul său. Din nou frica îi uscă gâtul. Încercă să se gândească, să-şi păstreze sângele rece. Era în siguranţă în hotel. F.B.I. avea un birou şi în Las Vegas. Cu ajutorul telefonului, putea să alerteze toată lumea. *Washington Post* ar fi tipărit pe manşetă informaţia pe care o avea el Nimic şi nimeni nu putea să-l oprească. Acest gând îi mai ridică moralul. Luă telefonul, formă „0” pentru a obţine ton de interurban. Ocupat. Mai încercă de patru ori. Tot ocupat. Incredibil. Apăsă pe 2 şi auzi imediat o voce de bărbat.

— Nu reuşesc să prind ton de interurban, explică Henry. Puteţi să rezolvaţi dumneavoastră?

— Nu.

Henry Durango se sufocă de surpriză şi furie.

— Cum nu! Mă voi plânge conducerii hotelului.

Celălalt îl întrerupse, uşor ironic.

— Conducerea mi-a dat ordin să nu vă dau tonul de interurban. Bunny Capistrano.

Henry crezu că nu auzise bine.

— Bunny Capistrano! Dar de ce?

— *Flamingo Motel* îi aparţine, zise angajatul înainte de a închide.

Henry rămase cu aparatul în mână câteva secunde. Era din nou ud leoarcă în ciuda aerului condiţionat. Nu era posibil! La întâmplare, mai încercă, apăsă pe 9 pentru comunicaţii locale. Trebuia să fie un departament de poliţie la Las Vegas, care nu îi aparţinea lui Bunny Capistrano.

Ocupat. Pentru Henry Durango, era mereu ocupat.

Încet, descuie uşa şi o deschise. Pentru a o închide la loc imediat. Un necunoscut era sprijinit de peretele de pe culoar, douăzeci de metri mai încolo. Tulburat şi panicat, Henry Durango se uită la aparatul de fotografiat. Era tentant să câştige cincizeci de mii de dolari.

Capitolul III

Telefonul placat cu aur sună melodios. Lăsându-şi cravata, Bunny Capistrano răspunse.

— Aici, Bunny. Cum e?

— Nu a mişcat, anunţă cu o voce nesigură unul din oamenii care supravegheau motelul *Flamingo.*

— Imbecilul! urlă Bunny.

Închise violent. Era sufocat de furie. Peppie, dobermanul lui care îl privea cum se îmbracă în fiecare dimineaţă, veni să se gudure la picioarele lui. Cu răutate şi cu toată forţa, Bunny îl lovi cu piciorul în coaste. Animalul sări înapoi şi ajunse sub o masă, arătându-şi colţii lui din aur... Într-un moment de generozitate. Bunny Capistrano îi pusese câinelui său dinţi din aur. Trebuia să-şi cheltuiască dolarii... Dar reflexul animalului îl făcu şi mai

furios.

— Javră nemernică! urlă el. Ingratule!

Căută ceva să arunce după el şi nu găsi decât ceasul său. Un Piaget, practic tăiat într-un lingou de aur gros ca un ou. Era încrustat cu diamante.

Ceasul zbură şi se lovi de tocul ferestrei, împrăştiind cioburi de sticlă şi câteva diamante mici.

— *Son of a bich,* mormăi Bunny Capistrano.

Ca să se calmeze, luă dintr-o cutie una din ţigările enorme pe care le fuma de obicei şi o aprinse. Asta îl mai calmă puţin.

Acest imbecil de fotograf amărât tocmai aprinsese fitilul unui pachet de dinamită. Trebuia să acţioneze repede şi să fie nemilos pentru a evita o catastrofă şi a preveni ceva şi mai rău.

Brusc, se simţi plictisit. Nu mai era pentru vârsta lui acest gen de operaţiuni. Dar nu putea renunţa. În câteva secunde, îşi regăsi calmul, sperând că jurnalistul va accepta cei cincizeci de mii de dolari. Asta ar simplifica mult lucrurile.

*

* *

Telefonul suna de cel puţin un minut. Henry Durango se hotărî în cele din urmă să răspundă. Nu putea fi decât Bunny. Cele două ore trecuseră. Acum, căldura era cumplită afară şi grupurile de turişti invadaseră mesele de joc, odihniţi şi plini de bani.

— V-aţi gândit? întrebă bătrânul mafiot.

Vocea lui Bunny nu era nici amicală, nici ostilă. Era de negociere.

— Da. Făcu Henry. Unde sunteţi?

— De ce?

— Vreau să vă vorbesc personal. Dar spuneţi-le gorilelor să plece. Nu vreau să mă omoare.

Bătrânul mafiot râse, vizibil uşurat.

— Nu sunt departe. La *Dunes,* în salonul Royal. Nu aveţi de traversat decât bulevardul „Strip”. Vă aştept. Voi da nişte ordine. De altfel, nimeni nu vă vrea răul.

Ceea ce nu era chiar atât de evident.

Henry închise. Mai întâi trebuia să iasă din acest motel-capcană. Aşteptă un minut înainte să deschidă uşa. De această dată, culoarul era gol. Henry înaintă cu precauţie, strângând

Nikon-ul în mâna dreaptă. Micul hol cu pereţi purpurii era pustiu. Niciun angajat la tejghea. Fotograful îşi zise că adversarul său nu ştia că nu reuşise să scoată filmul din aparat. Inspectă parcarea prin uşa din sticlă. Cadillacul era tot acolo, lângă Volkswagen-ul lui. La treizeci de metri de uşă.

Ieşi, suportând şocul aerului fierbinte. Fiecare pas însemna un efort. Henry traversă parcarea şi o luă la dreapta pe Flamingo Road. Asfaltul ardea sub picioare. Din Cadillac ieşi un bărbat şi îl privi îndepărtându-se spre clădirea mare, albă a hotelului-cazinou *Dunes,* la o sută de metri mai încolo, pe bulevardul „Strip”. Henry merse de-a lungul enormei clădiri a viitorului *Grand Hotel,* încordat şi neliniştit. Pe „Strip” era o circulaţie intensă în ambele sensuri. Trebui să aştepte înainte de a traversa. Maşinile veneau şi plecau fără încetare la *Dunes,* însoţite de maşinile verzi. În dreapta intrării, aştepta un şir de taxiuri. Henry Durango, în loc să între în cazinou, făcu o întoarcere bruscă şi sări în primul taxi. Şoferul întoarse capul spre el, cu un zâmbet larg:

— Gata prietene!

Jovial şi cu urme de cuperoză, îşi sublinia voluntar accentul din Vest.

— La McCarran! zise Henry. Cu viteză.

Taxiul porni.

— Sunteţi sigur? La ce oră este avionul dumneavoastră?

Henry bolborosi un răspuns vag şi se întoarse. Aglomeraţia din faţa cazinoului era aceeaşi. Încă tremurând, privi absent cum defilau prin faţa lor motelurile de pe „Strip”. Opt sute de metri mai departe, o luară la stânga pe Tropicana Avenue. Era departe deja de cazinourile maiestuoase şi luxoase de pe „Strip”. Taxiul mergea între câmpurile de camioane aliniate unele lângă altele sub soarele inuman.

În fine, taxiul viră pe Paradise Road. Mai erau aproape doi kilometri până la aeroport. Henry Durango se mai linişti puţin. Îl păcălise repede pe puternicul Bunny Capistrano…

Beculeţul roşu de la staţia de radio a taxiului se aprinse brusc. Se auzi o voce în difuzor, care-l făcu pe Henry să simtă un fior de gheaţă pe şira spinării. Şoferul ascultă, tresări, apoi se întoarse furios:

— Hei! Nu mi-aţi spus că aţi plecat de la *Dunes* fără să vă achitaţi nota de plată!

Ridicase piciorul de pe pedală şi taxiul încetinea. Henry avu senzaţia că sângele i se transformase în plumb. Îl subestimase pe Bunny Capistrano.

— Nu este adevărat! protestă el. Nici nu am fost la *Dunes.*

Şoferul, mal jovial ca niciodată, încetini şi opri pe marginea şoselei, gata să se întoarcă.

— Serviciul de pază de la *Dunes* a alertat toate taxiurile echipate cu staţii radio. Se pare că le-aţi semnat un cec fără acoperire de aproape nouă sute de dolari. Poate este o greşeală… Dar eu sunt obligat să vă duc înapoi.

Henry Durango se căută în buzunare şi scoase o mână de bancnote şifonate de zece şi douăzeci de dolari pe care le întinse şoferului peste banchetă.

— Duceţi-mă la McCarran, îl imploră el. Veţi spune că nu aţi auzit apelul.

Şoferul clătină din cap.

— Imposibil, prietene. Dacă voi face asta, nu voi mai lucra niciodată în Vegas.

— Atunci, du-mă la F.B.I.

Din nou, dădu din cap negativ.

— Eu vă duc la *Dunes.* Chiar fără să plătiţi. Apoi, faceţi ce vreţi.

Henry Durango înţelese că nu avea nicio scăpare. Dintr-o mişcare sări din taxi, cu Nikon-ul agăţat la încheietură şi plecă alergând în direcţia opusă bulevardului „Strip”. Auzi ţipetele şoferului, dar nu se întoarse. Nu ar abandona maşina ca să pornească în urmărirea lui. Henry traversă un teren viran, accidentat şi se opri la vreo patru sute de metri mai departe, în spatele unui condominiu verzui, lac de sudoare, cu inima bătându-i în piept. În cinci minute, toate creaturile lui Bunny Capistrano vor fi pe urmele lui. În acel loc, nu avea unde să se ascundă. Nu era practic decât deşertul plat ca-n palmă, presărat cu câteva clădiri mici.

În cele din urmă merse până la Tropicana Avenue. Trebuia să găsească o cabină telefonică, să alerteze F.B.I.-ul şi *San Francisco Star.* Dar nu se vedea nicio cabină. Din contră, venea un taxi dinspre est. Henry înaintă până la marginea şoselei şi îl opri. Înainte de a urca, verifică cu o privire să nu aibă staţie radio.

— Duceţi-mă la Fremont, colţ cu nr. 4. zise el.

Acesta demară fără niciun comentariu. Ajunseră pe „Strip” şi o luară la dreapta, spre nord. Henry, se ghemui în spate, pe banchetă, când trecură prin faţa cazinoului *Dunes.* Nu s-ar fi gândit niciodată că Bunny Capistrano este atât de puternic. Acum îi era chiar frică să meargă la aeroport. Înainte de toate trebuia să găsească un mijloc să ascundă Nikon-ul şi filmul. Imediat îi veni o idee care îl făcu să zâmbească.

Le luă aproape o jumătate de oră să ajungă la marginea oraşului. Când opri la colţ cu Fremont, şoferul îi făcu complice cu ochiul.

— Mergeţi la *Golden Nugget.* Săptămâna asta au un „jack-pot dublu”, două mii de dolari!

Henry zâmbi politicos şi coborî din taxi. Era zona cu cazinouri populare pline de neoane, uzine de *slot-machines.* Nu întâlneai practic decât aşa ceva pe o rază de un kilometru pătrat. „Glitter Gulch”, cum îi spuneau obişnuiţii Vegas-ului. Partea din Vegas care semăna mai mult cu un oraş, cu trotuarele sale adevărate şi câteva buticuri înghesuite între cazinouri.

Henry Durango aşteptă ca taxiul să plece, se întoarse cu spatele la *Golden Nugget* şi *Horse Shoe,* apoi o luă pe Strada nr. 4.

*

* *

„Legea Statului Nevada interzice amanetarea aparatelor auditive, ochelarilor şi protezelor dentare.”

Privirea lui Henry Durango părăsi pancarta suspendată deasupra magazinului de amanet şi coborî asupra bătrânului bonom care tocmai evalua Nikon-ul cu un aer dezgustat.

— Deci! Îl luaţi sau nu?

— A fost lovit tare, remarcă bătrânul. Nu mai funcţionează.

— Nu are nimic, susţinu Henry. Trebuie doar reparată carcasa. Cât îmi daţi pe el?

„Pawn broker” ridică un ochi rece şi abject.

— Treizeci de dolari.

Henry se prefăcu că ezită, apoi zise:

— O K. pentru treizeci de dolari. Dar fără glumă, nu îl vindeţi.

— Nu înainte de o lună. Este scris şi pe tichetul dumneavoastră.

Îi întinse un pătrat de carton roz compostat cu data de 6 iulie.

Desfăcu casa şi scoase trei hârtii de zece dolari. Agăţă de aparat cealaltă etichetă şi îl puse pe o etajeră, unde se aflau rânduite banjouri, chitare şi viori. Credeai că Vegas-ul nu primea decât muzicieni... Henry era deja afară. Se îndepărtă repede de buticul aflat între biroul Western Union deschis nonstop şi un magazin de băuturi. Cu toate cazinourile din „Glitter Gulch", casele de amanet făceau adevărate averi...

Henry Durango se simţea mult mai bine. Intră la *Golden Nugget,* acolo unde era sigur că va găsi un telefon şi încercă să se strecoare printre jucătorii înghesuiţi în jurul şirurilor de „one-arm bandits".

Clinchetele sutelor de automate cu fise era asurzitor. Îndârjiţi să piardă, cow-boy, funcţionari, pensionari, crescători, şoferi de taxi, dame de companie, muncitori manevrau fără oboseală levierele maşinilor. Fascinaţi de cilindrii care se învârteau neobosiţi, păndeau avizi combinaţia câştigătoare care declanşa torentul de fise. Unii îşi puneau fisele într-un pahar de plastic, pentru a câştiga timp...

În momentul în care Henry Durango se apropia de cabina telefonică, se auzi o voce în staţiile de amplificare.

— Atenţie, este timpul pentru dublul jackpot.

Imediat lumini roşii începură să clipească deasupra automatelor cu fise.

O bătrânică cu părul alb strâns într-o plasă şi cu mâna dreaptă protejată de o mănuşă de piele, începu să joace frenetic la patru aparate o dată, sărind de la unul la altul pentru a introduce fisele... Şi nu era singura...

Henry Durango băgă o fisă în telefon, închise uşa ca să izoleze zgomotul şi ceru operatoarei să-i facă legătura la *San Francisco Star...* Îşi dădu seama brusc că este murdar, nebărbierit şi prăfuit.

După treizeci de secunde, avu legătura cu centralista de la ziar.

— Daţi-mi la James Mac Cord, ceru el. Pentru Henry Durango. Este urgent.

Mac Cord era redactorul şef de la politică. Cel care îl băgase în povestea asta. Cum îi auzi vocea. Henry îl anunţă, agitat.

— James, l-am găsit! Am fotografii!

— Fantastic! explodă James Mac Cord. Întoarce-te repede. Este reportajul anului.

În timp ce vorbea, Henry supraveghea sala. Două uniforme albastre apărură deodată printre aparatele cu fise. Poliţişti. Henry simţi că stomacul i se înnoadă brutal. Bărbatul cu ochelari negri care îl urmărise la *Country Club* era cu ei! Henry Durango se gândi imediat la tichetul de la amanet. Dacă îl găseau la el, era pierdut.

— James, ţipă el, sunt obligat să închid. Sunt nişte tipi care mă urmăresc. Anunţă F.B.I.-ul.

Henry închise chiar în momentul în care urmăritorul lui îl observă şi strigă la cei doi poliţişti care întoarseră capul spre el.

Cei trei bărbaţi, îmbrâncind jucătorii, alergară spre cabină. Henry ieşi din cabină şi intră pe o alee cu aparate, paralelă cu cea pe care veneau urmăritorii lui. Imposibil să scurtezi drumul, maşinile erau prea apropiate unele de altele.

Bărbatul cu ochelari negri îi depăşi pe cei doi poliţişti. Unul dintre aceştia se întoarse, plecând spre ieşire ca să-l blocheze.

Henry Durango înţelese că era înconjurat. Deja urmăritorul său ocolea capătul şirului de automate. Îi mai rămâneau câteva secunde ca să scape de tichetul de amanet.

— Stop! ţipă bărbatul cu ochelari negri.

Vocea lui acoperi sunetul aparatelor. Unul dintre poliţişti scoase un 38 nichelat, la celălalt capăt al sălii. Înnebunit, Henry se trezi deodată împins de freamătul mulţimii de jucători peste o fată cu trăsături slabe, dure şi regulate, cu un fund obraznic. Acţiona automat un aparat cu fise, ţinând după gât o geantă.

Cuprins de o inspiraţie subită, lăsă să cadă tichetul roz în geanta întredeschisă şi se lăsă în voia mulţimii. Dând din coate, urmăritorul îl ajunse. Trecu pe lângă fată fără să-i dea nicio atenţie. Cinci degete dure ca nişte cleşti apucară umărul lui Henry Durango. Încercă să se zbată, dar adversarul său avea o forţă mult mai mare.

Cei doi poliţişti veniră şi ei. Cu o brutalitate indiferentă, îi răsuciră încheieturile la spate şi îi puseră cătuşe. Henry se zbătu ca un diavol, lovind cu picioarele în cei trei bărbaţi.

— Lăsaţi-mă, urlă el. Sunt ziarist, nu am făcut nimic!

Poliţiştii îl luară. Unul dintre ei îl lovi uşor cu mânerul pistolului în cap.

— Gura. Vei explica totul imediat.

Clinchetele aparatelor abia dacă încetiniseră.

Ieşiră. Maşina poliţiei era oprită chiar în faţă la *Golden*

Nugget, cu girofarul de pe capotă clipind. Gură-cască se uitară curioşi la Henry.

— Unde mă duceţi? întrebă ziaristul.

Unul dintre poliţişti îl împinse în interiorul Ford-ului albastru cu alb, uitându-se cu dezgust la pantalonul vechi, încălţămintea uzată şi cămaşa murdară.

— La *Dunes,* ca să dai explicaţii lui Bunny. Se pare că l-ai păcălit cu nouă sute de dolari.

— Vreau să merg la F.B.I.! ţipă el. Mă arestaţi ilegal.

— De ce îţi faci atât rău? Tipi ca tine avem cu zecile în fiecare zi. Bunny nu te va omorî. Vrea doar să-ţi dea o mică lecţie. Este mai bine decât în închisoarea Comte. Şi durează mai puţin Apoi, vei merge la F.B.I. dacă vrei...

— Mă va omorî! urlă Henry.

Cel de-al treilea bărbat nu zicea nimic, uitându-se la Henry prin ochelarii lui negri. Calm, scoase din buzunar un baton de ciocolată şi începu să ronţăie. Poliţistul care îl împingea pe Henry în maşină se aplecă la urechea lui, răutăcios deodată.

— Închide gura, amărâtule. Dacă nu, te ducem să faci un tur prin deşert şi te aducem fără dinţi. Nevastă-ta va fi mulţumită.

Convins, Henry se lăsă împins în maşină. Bărbatul cu ochelari negri urcă lângă poliţistul care conducea, ronţăind în continuare ciocolata. O luară pe Los Angeles Boulevard şi urcară spre sud. Şoferul îşi făcea loc pe drum cu sunete scurte de sirenă. Lui Henry i se părea că trăieşte un coşmar. Era ridicat în plin Las Vegas, cu complicitatea poliţiei locale... Încercă că se liniştească gândind că James Mac Cord va alerta cu siguranţă F.B.I.-ul. Din fericire, doar Henry ştia unde este filmul. Chiar dacă fata cu geantă albă mergea să-l caute, nu era nimic grav. Bătrânul nu-i va da aparatul.

Maşina de poliţie se opri în cele din urmă lângă *Dunes.* Încadrat de cei doi poliţişti. Henry intră în holul care dădea direct în sala de joc. Răcoarea îl învălui şi îl relaxă.

— Bunny este în salonul Royal, anunţă bărbatul cu ochelari negri.

Salonul Royal era un mic bar întunecat, de cealaltă parte a sălii cu mese de „21” şi ruletă. Se strecurară printre jucătorii indiferenţi. Barul era gol, cu excepţia unei mese ocupate de un bărbat corpolent, aproape chel, cu ochi proeminenţi şi trăsături îngroşate, îmbrăcat cu un costum verde cu cravată. Un telefon

din aur era aşezat pe masă în faţa lui.

Agită o ţigară de mărimea unui baton de dinamită în direcţia poliţiştilor, zâmbind cu dinţii lui galbeni.

— Bravo! Voi, tipii de la departamentul poliţiei, sunteţi senzaţionali. Puteţi să-l dezlegaţi.

Unul dintre poliţişti îi scoase cătuşele iar Henry îşi frecă încheieturile amorţite. Doi bodyguarzi din hotelul *Dunes,* în uniformă, cu pistol, apărură şi îl încadrară imediat. Bunny Capistrano le zâmbi poliţiştilor.

— De ce nu veniţi mâine, împreună cu soţiile, să vedeţi show-ul? Vă voi rezerva locuri bune... Ce ziceţi?

Debordând de respect, poliţiştii se cufundară în mulţumiri. Locurile la spectacolul „Casino de Paris" costau douăzeci şi cinci de dolari. Unul dintre ei mormăi ceva referitor la o declaraţie de făcut Poliţiei. Zâmbetul lui Bunny Capistrano deveni şi mai călduros şi liniştitor.

— Nu ar merita efortul. Este doar un bărbat puţin imprudent. Ne va semna o hârtie şi totul va fi bine.

Cei doi poliţişti nu insistară. Era dificil să contrazici un bărbat care era aproape ca un şerif. Şi voiau amândoi să vadă show-ul, cu sau fără nevestele lor...

Îl salutară pe Bunny Capistrano care le mulţumi încă o dată călduros şi porniră mergând legănat spre hol. Imediat Bunny le ordonă paznicilor:

— Aduceţi-l în biroul meu.

Îl luară pe Henry fiecare de câte un braţ şi traversară sala fără niciun cuvânt, ducându-l spre un culoar care se deschidea în stânga recepţiei. La rândul lui, Bunny Capistrano se ridică şi îi urmă, cu burta înainte.

Îl împinseră pe Henry într-un birou mare fără fereastră, cu o mochetă groasă verde. La semnul bărbatului cu ochelari negri cele două gărzi plecară. Bunny intră şi închise uşa în urma lui. Henry era în picioare în mijlocul camerei, terorizat. Bărbatul cu ochelari negri înainta spre el încet şi, fără să zică nimic, îl lovi în plină figură. Henry avu impresia că faţa i se dezintegrează. Proiectat pe perete, încercă în van să se apere. Fără niciun cuvânt, celălalt îl lovi iar, ca un profesionist. După o lovitură de pumn în ficat vomită.

Se lăsă să cadă de-a lungul peretelui, dar călăul lui îl ridică. Cu mâna stângă înfiptă în cămaşa lui, îl ţinu în picioare. Cu

dreapta, îl căută rapid, aruncându-i portofelul pe jos. Negăsind ceea ce căuta, băgă mâna în buzunarul de la pantalon şi scoase un mic „38” Cobra. Ducând braţul înapoi, lovi cu toată puterea gura lui Henry cu ţeava revolverului. Din cauza şocului, patru dinţi îi zburară. Henry scoase un urlet şi gura i se umplu de sânge. Bărbatul cu ochelari negri îi ţinu revolverul băgat în gură până la mâner. Cu capul lipit de perete, Henry era total neputincios. Văzu degetul călăului ridicând cocoşul pistolului, auzi clicul sec, cu ochii plini de lacrimi de durere. Fără să vrea, strângea cu ceea ce-i mai rămăsese din dinţi oţelul lustruit, cuprins de greaţă.

Bunny Capistrano se apropie. Ochii lui erau duri, reci şi terifianţi.

Întrebă cu o voce încordată, controlată şi răutăcioasă:

— Unde este nenorocitul acela de film?

Capitolul IV

— Bunny Capistrano este ocupat.

Vocea recepţionerului era plină de aroganţă şi gravitate. Malko avusese mereu oroare de linguşitori. Ochii lui aurii priveau prin angajatul de la *Dunes.*

— Domnul Capistrano mă aşteaptă. Mergeţi să-i spuneţi că persoana care vine de la Washington este aici.

Supus, recepţionerul se îndepărtă. Malko îl urmări cu privirea. O luă la stânga, şerpuind printre mesele de „21” aliniate în sala mare.

Sala de jocuri începea exact de lângă recepţie. La dreapta erau aparatele cu fise, în spate, cele de pocher iar cele de baccara, pe margine. Ruleta şi „21” ocupau toată fosa dreptunghiulară din centrul sălii, tapisată cu mochetă verde. Un zumzăit asurzitor făcut de clinchete, de ţipete, de înjurături se auzea dinspre sală. Recepţionerul intră în sală şi urcă cele două trepte care duceau la băruleţul supraînălţat, salonul Royal.

Malko îl văzu aplecându-se la urechea unui om gras îmbrăcat în costum verde, aşezat la masă în faţa unui preot în sutană.

Bărbatul în verde privi imediat în direcţia lui Malko şi agită

braţul, făcându-i semn să se apropie. Cu servieta în mână, Malko pătrunse şi el în sală. Aproape toate mesele de „21” erau ocupate.

O chelneriţă în fustă mini verde şi ciorapi din plasă, cu o tavă plină de pahare în mână, îi adresă o mişcare din coapse şi un zâmbet atât de strălucitor încât părea luat dintr-o reclamă.

În sală băuturile erau oferite gratuit de cazinou. Deşi chelneriţele nu câştigau oficial decât şaisprezece dolari pe zi, era una dintre cele mai bune slujbe din Vegas. Câştigătorii nu ezitau niciodată să strecoare câte un jeton de zece sau chiar de douăzeci de dolari fetei care le aducea băutura, ceea ce îi făcea să joace şi mai mult. Se juca zi şi noapte, ca în toate cazinourile din Vegas. Nu erau nicăieri ceasuri care să le arate jucătorilor ora. Blindaţi cu gloanţe şi pistoale enorme, bodyguarzii traversau mocheta, supraveghind totul.

Malko se opri o clipă înainte de a ieşi din sală, pentru a-l observa pe Bunny Capistrano. Acesta era bărbatul căruia trebuia să-i predea cele două sute de mii de dolari de la John Gail. Semăna cu ceea ce se aştepta: un bătrân mafiot. Totuşi cel care îi încredinţase aceşti bani, prin definiţie, era un om de încredere. Aşa cum convenise, deschisese plicul când sosise la Las Vegas. Nu conţinea decât o carte de vizită albă cu două rânduri bătute la maşină.

Bunny Capistrano
455 7629

Sunase imediat şi îi dădu întâlnire lui Bunny Capistrano. Îndată ce pronunţase numele lui John Gail, Capistrano îi ceruse să vină să-l vadă la cazinoul-hotel *Dunes.* Poate că se grăbea să primească cele două sute de mii de dolari.

Efectiv, Bunny Capistrano se ridică pentru a-l primi pe Malko, strivindu-i degetele cu mâna puternică şi încărcată de inele. Faţa lui grasă, capul chel şi ochii mari şi proeminenţi nu reuşeau să-i confere o înfăţişare liniştitoare. Malko remarcă, puţin mai încolo, o namilă în cămaşă galbenă, cu ochelari negri în ciuda semiîntunericului. Desigur, era o gardă de corp.

Preotul aşezat la masă se ridicase. Capistrano se ridicase şi el. Prelatul făcu un semn din cap spre Malko şi plecă discret, învolburându-şi sutana neagră.

— Bine aţi venit în Las Vegas.

Vocea era dură şi joasă, uşor şuierătoare. Se reaşeză şi luă loc şi Malko, care îşi aşeză servieta pe masă. Bunny Capistrano oftă.

— Scuzaţi-mă că nu am venit în întâmpinarea dumneavoastră, dar nu mă puteam debarasa de Părintele Crawley. Vine în fiecare dimineaţă să-mi ceară numele marilor câştigători din ajun, apoi se duce să le ceară bani. Nu îl pot refuza.

Ceva inedit, se gândi Malko.

— Am să vă dau asta, zise el. Din partea lui John Gail. Este singurul motiv al vizitei mele.

Bunny Capistrano privi servieta maro ca şi cum ar fi fost plină cu nitroglicerină.

— Ce este înăuntrul ei?

— Nu ştiu, zise Malko. Sunt doar însărcinat să v-o predau.

Bătrânul mafiot părea din ce în ce mai bănuitor şi surprins.

Stinse trabucul în scrumieră şi se ridică.

— Să mergem la mine acasă. Aici, sunt peste tot tipi de la fisc.

Urmat de Malko, traversă impunător sala de jocuri şi holul Observându-l, băiatul din parcare abandonă o Continental Mark IV şi începu să gesticuleze în direcţia unui interminabil Cadillac albastru închis parcat lângă taxiuri. Maşina ţâşni uşor înainte şi un pitic oriental clipind din ochi coborî ca să le deschidă portierele.

— Acasă, Kenny, zise Bunny Capistrano.

— O.K., şefu', făcu respectuos piticania.

Malko era din ce în ce mai mirat de relaţiile consilierului special al preşedintelui Statelor Unite. Pe Bunny Capistrano şi-l imagina mai degrabă în faţa unor juraţi, decât la un cocktail la Casa Albă.

În ceea ce priveşte Cadillac-ul, era demenţial. Bancheta din spate pe care se aşezaseră era un „Love-seat" de velur negru, în genul patului Reginei de Saba. În faţă, era loc suficient cât să evolueze fetele de la Casino de Paris.

Mai erau un frigider, două telefoane, un televizor în culori şi două trape electrice. Bineînţeles partea din faţă era izolată total cu un geam gros. Urmărind privirea lui Malko, Bunny zâmbi satisfăcut.

— Este grozavă, nu? Treizeci şi şase de mii de dolari. Când

eram un puşti, am dormit adesea în limuzinele vechi. Cu asta, nu mai am nevoie de casă.

Efectiv, Cadillacul era puţin mai lung decât o rulotă de la periferii.

Până la *Desert Inn Country Club* nu mai schimbară niciun cuvânt, ca şi cum bătrânul mafiot se temea să mai facă afaceri. Kenny se grăbi să deschidă portierele. Malko găsi vila în perfectă concordanţă cu persoana lui Bunny Capistrano. Geamurile înlocuite dădeau o curioasă impresie de boală.

Kenny aduse câte o sticlă de J & B, de Pepsi-Cola, de Perrier şi pahare, apoi dispăru. Sufrageria era tipic californiană, cu fotolii joase şi confortabile, un şemineu fals în care ardea un foc „de lemne” cu gaz. Aşezat în faţa lui Malko, Bunny Capistrano respira greu. Îşi aprinse altă ţigară.

— Ce este povestea asta? făcu el.

Malko împinse servieta peste masa joasă.

— Sunt însărcinat să vă predau asta. Asta e tot.

— John Gail nu mi-a telefonat, bolborosi Capistrano.

Era din ce în ce mai ciudat. Malko, sătul, se hotărî să dea cărţile pe faţă.

— Accidental, această valiză s-a deschis, explică el. Şi vă pot spune că în ea se află două sute de mii de dolari în bancnote de o sută.

Crezu că Bunny Capistrano îşi va înghiţi ţigara.

— Nemernicul! murmură el. Mare nemernic!

După cum înţelegea Malko, aceste epitete i se adresau lui John Gail. Bătrânul mafiot agită ţigara înspre el:

— Vreţi să spuneţi că aţi văzut toţi aceşti bani şi că nu aţi fugit cu ei? Sunteţi prost sau ce?

Malko nu se aştepta la această primire, în general când aduci o asemenea sumă cuiva, acesta îţi sărută şi picioarele.

— M-a ales pe mine, făcu el cu răceală, fiindcă nu eram susceptibil să fac ceea ce tocmai aţi spus. Mi-am încheiat misiunea şi gata.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, jurând că nu se vă mai angaja să facă niciun comision pentru Casa Albă. Bunny Capistrano vociferă în urma lui.

— Hei. Aşteptaţi un minut!

Malko ajunsese deja în holul de la intrare. Mafiotul urlă cu toată forţa plămânilor lui:

— Kenny!

Se deschise o uşă. Malko se întoarse. Piticul stătea între el şi uşa de la intrare. Ochii lui negri proeminenţi clipeau furioşi. Cu braţele depărtate de corp şi cu palmele orizontale, îl pândea pe Malko în poziţia clasică a unui karateka.

— Aţi face mai bine să veniţi să luaţi loc, făcu Bunny Capistrano. Kenny ar fi trebuit să fie campion mondial la karate. Vă poate omorî cu mâinile goale.

Malko se uită la Kenny. Citi moartea în pupilele lui mari, dilatate. Nici măcar nu era înarmat. Pistoletul lui extraplat era în valiza sa, într-o cutie de bagaje din aeroportul Las Vegas. Se întoarse şi intră în sufragerie. Bunny Capistrano deschisese servieta şi se uita la bani, cu un aer furios.

— Ce netrebnic, repetă el. Veştile circulă repede.

Gânditor, se juca cu un pachet. Malko văzu muşchii de la maxilare cum se încordează sub o grimasă palidă.

Deodată băgă mâna în servietă, luă mai multe pachete şi le aruncă prin cameră. Acestea plesniră şi banii se împrăştiară într-un nor verde. Bunny Capistrano, cu ochii scoşi din orbite, se ridică dintr-un salt şi, cuprins parcă de nebunie, începu să-l bombardeze pe Malko cu pachetele de dolari!

— Acest nemernic de John Gail, urlă el, acest corupt sifilitic! Ştia clar că dacă ar fi venit personal să-mi aducă banii, i-aş fi spart mutra.

Îi curgeau bale de furie! Obrajii lui căzuţi tremurau, tot corpul gras îi era scuturat de frisoane. Malko îndepărtă cu demnitate o bancnotă de o sută de dolari care îi rămăsese agăţată de umăr. Vru să-l calmeze pe bărbatul aflat în pragul apoplexiei.

— Mulţi oameni ar fi fericiţi să primească o asemenea sumă, remarcă el.

— Nu şi eu! urlă Bunny Capistrano.

Din nou se ridică, mişcându-se ca un rinocer, îl luă pe Malko de braţ şi îl trase în camera vecină. Un seif enorm trona pe peretele din fund. Mormăind întruna înjurături, formă combinaţia, răsuci mânerele şi trase spre el uşa masivă din oţel. Apoi se întoarse spre Malko.

— Veniţi să vedeţi.

Malko se apropie şi, în ciuda sângelui său rece, simţi o slăbiciune. Etajerele seifului erau pline de teancuri de bancnote. Bunny Capistrano luă un teanc şi Malko putu vedea că era vorba

de bancnote de o sută de dolari.

— Sunt două milioane şase sute cincizeci şi patru de mii opt sute de dolari, anunţă mafiotul cu o amărăciune neaşteptată. Mâine, vor fi puţin mai mulţi. Şi mai mulţi peste o lună. În trei luni, voi fi obligat să cumpăr un seif mai mare! Iar eu chiar nu pot să mă ating nici măcar de un cent din nenorociţii ăştia de bani.

— De ce?

Maxilarul lui Bunny Capistrano păru deodată că se relaxează.

— Fiindcă de fiecare dată când cumpăr un pachet de ţigări, se tângui el, un nenorocit de agent fiscal notează ceea ce cheltuiesc. Iar dacă depăşesc cinci mii de dolari pe lună, mă trezesc în faţa juraţilor. Pentru evaziune fiscală. Ca să nu mai spun că aş fi închis pentru zece sau cincisprezece ani la Leavenworth. Atunci, cele două sute de mii de dolari ai dumneavoastră puteţi să vi-i băgaţi în fund.

— Nu sunt „ai mei” cele două sute de mii de dolari, îl corectă imediat Malko. John Gail mi i-a dat ca să vi-i aduc. Presupun că aveţi nevoie de ei.

— Sunt ai lui John Gail, explodă Bunny Capistrano, şi îi veţi înapoia.

Malko scutură din cap, aproape cu compasiune.

— Am fost plătit ca să vă aduc aceşti bani, nu să-i duc înapoi.

— Cât? se răsti mafiotul.

— Douăzeci de mii de dolari.

Bunny Capistrano băgă mâna în seif şi luă câteva teancuri de bani.

— Vă dau patruzeci de mii de dolari ca să-i înapoiaţi. Vă voi da şi o scrisoare pentru acest nemernic de John Gail.

Nu avea nici urmă de respect.

— Nu pot să accept, răspunse ferm Malko.

Povestea celor două sute de mii de dolari pe care nu îi voia nimeni se transforma în coşmar. Ochii mari şi galbeni ai lui Bunny Capistrano se încărcară de furie.

— Veţi pleca din Vegas cu aceşti bani, bombăni el, sau veţi sfârşi într-o groapă în mijlocul deşertului…

Auzite din gura unui om ca el, acestea nu erau vorbe în vânt. Situaţia devenea complicată. Malko începea să fie chiar deranjat. Ce fel de tranzacţie între mâna dreaptă a preşedintelui Statelor Unite şi un şef mafiot puteau reprezenta aceste două

sute de mii de dolari? Acum, ar fi vrut să ştie mai mult. Doar John Gail îi putea răspunde.

— Foarte bine, zise el, accept.

Bunny Capistrano se aşeză cu greutate şi începu să scrie. Malko se întoarse în sufrageria plină de bancnote. Bătrânul mafiot veni şi el cu un plic închis pe care i-l dădu lui Malko.

— I-l veţi da nemernicului de John Gail. Ar face bine să păstreze aceşti bani, dacă vrea să evite probleme serioase pentru el şi şeful lui.

Malko crezu că nu a auzit bine. „Şeful" lui John Gail era pur şi simplu preşedintele Statelor Unite. Era ceva de neconceput. Prefera să nu mai asculte nimic.

Se auzi imediat un ciocănit de tocuri înalte pe hol. Malko ridică privirea. Fata care intră în cameră avea drept îmbrăcăminte doar o pereche de pantofi albi cu tocuri de douăzeci de centimetri şi un slip purpuriu foarte mic. Avea picioare interminabile musculoase; foarte cambrată, bronzată, cu părul lung cafeniu-roşcat ce îi cădea pe umeri, un nas cârn şi o gură mare cu nişte dinţi foarte albi.

Se opri scurt văzând bancnotele pe jos. Faţa ei triunghiulară se încărcă imediat de lăcomie.

— Bunny, ce se întâmplă…

Tonul vocii ei lăsa să se ghicească că nu fusese eleva lui Mary Mount. Bunny Capistrano îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ai putea măcar să spui bună ziua. Idioato!

Apoi se întoarse spre Malko.

— V-o prezint pe Sandy. Este puţin cam proastă, dar este cea mai bună afacere de la vest de Kansas City.

— De unde ştii? Au trecut trei luni de când nu mi-ai mai tras-o, porc mare ce eşti.

Malko nu mai ştia de partea cui este. Bunny zâmbi gras.

— Mi-e frică să nu iau blenoragie!

Sandy strivi cu tocul ei o bancnotă de o sută de dolari înjurând. Apoi, brusc, se aşeză în faţa lui Malko, întorcându-se ostentativ cu spatele la Bunny Capistrano, cu amândouă mâinile în şold, având muntele lui Venus mulat în chilotul agresiv.

— Vă este frică de blenoragie?

Era ceea ce se numeşte o situaţie delicată. Cum Malko se mulţumi să zâmbească politicos şi slab promiţător, Sandy apucă de slipul minuscul purpuriu cu amândouă mâinile şi începu să şi-

l dea jos.

Cu o expresie de curvă în ochii ei maro.

— Aşa cum spune şi porcul acesta, sunt o afacere destul de bună, făcu ea. Această vilă nu duce lipsă de camere. Veniţi, ne vom distra. Poate asta îl va excita.

Malko încerca să nu se uite la triunghiul negru epilat atent. Friza orice imaginaţie.

Cu un oftat plictisit, Bunny se ridică şi, fără niciun cuvânt, îşi stinse ţigara pe spatele lui Sandy. Tânăra scoase un urlet, se întoarse, apucă o scrumieră mare, grea de cristal, o ridică şi o aruncă cu toată forţa spre Bunny. Trecu pe lângă urechea lui stângă şi sparse geamul unei litografii. Bunny nu mai mişca. Brusc, Sandy se schimbă la înfăţişare şi începu să plângă.

— M-ai rănit! se plânse ea.

— Dispari, zise Bunny Capistrano cu o voce monotonă. Domnul este o relaţie de afaceri. Nu are timp să-ţi facă pe plac acum.

Sandy mai stătu puţin după care ieşi în fugă din cameră. În locul unde Bunny Capistrano, pusese ţigara era o urmă roşie mare. Bătrânul mafiot clătină din cap, ceva mai calm.

— Sandy este o partidă bună, zise el, dar nu are maniere.

Era ceva de neînţeles.

— Maşina mea vă va duce la McCarran, continuă el. Dacă veţi mai trece prin Las Vegas, întrebaţi de mine. Veţi fi invitatul meu şi vă jur că nu veţi regreta. Fete ca Sandy sunt o grămadă pe aici. Gândiţi-vă la toate femeile divorţate care sunt obligate să stea şase săptămâni aici pentru a-şi stabili reşedinţa.

Tăcu şi colţurile gurii i se lăsară.

— Spuneţi-i lui John Gail să nu se mai joace de-a soldăţelul. Şi să-i daţi scrisoarea mea. Aşteptaţi.

Sună şi Kenny apăru imediat.

— Adună toţi banii ăştia, îi ordonă Bunny Capistrano.

Micul hawaian începu să adune toate bancnotele şi să le pună în servietă. Bunny nu îl scăpa din ochi. Deodată, băgă mâna între pernele canapelei şi scoase un pistol calibru 45 negru automat. Malko se dădu înapoi. Urma să aibă loc o dramă. Kenny era cu spatele. Bunny ochi şi trase. Glonţul se înfipse în mocheta albă, la treizeci de centimetri de pitic. Geamurile zbârnâiră sub unda de şoc. Kenny sări în aer. Mirosul acru de praf de puşcă invadase camera.

— Dă-mi înapoi banii aceia, ordonă Bunny, sau îţi voi arunca faţa în aer.

Clipind din ochi ca o bufniţă înnebunită, Kenny scoase de sub cămaşă o mână de bancnote de o sută de dolari. Malko nu observase când le ascunsese.

Restul se petrecu în linişte. În afară de bancnota călcată de Sandy, nu lipsea nimic. Cei patruzeci de mii de dolari erau deasupra, într-un pachet separat.

Bunny se gândi la Sandy. Trebuia să vadă şi ea aceste două sute de perechi de pantofi ca să se consoleze puţin. Fiind amanta lui oficială, era obligată să-i suporte toate capriciile. De-a lungul carierei, se culcase cu toţi capii mafioţi importanţi. Ştia multe lucruri, nu vorbea niciodată despre nimic şi trăia în lux.

Până într-o zi, când va sfârşi într-un şanţ, cu un glonţ în cap.

Bunny Capistrano îl însoţi pe Malko până la uşă. Aşteptă să urce în Cadillac-ul lung, apoi intră. Chiar mai liniştit, fiindcă pleca. Se afla pe un ditamai butoiul cu dinamită.

*

* *

Malko privi servieta. Două sute patruzeci de mii de dolari. O avere. Pentru o clipă se întrebă dacă nu ar lua mai bine un avion pentru Viena decât pentru Washington, dar ceva nu îi dădu voie. Nu îşi renega atavismul. Întoarse privirea, admirând arhitecturile baroce ale hotelurilor cazinou de pe „Strip”.

Era nerăbdător să afle adevărata poveste a celor două sute de mii de dolari pe care nu îi dorea nimeni.

Capitolul V

„Ice-Pick” Joe înghiţi dintr-odată ultima bucată din ciocolata plină de alune, apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

Privirea lui se îndreptă spre Henry Durango prăvălit pe un scaun în mijlocul camerei goale. Avea capul dublat ca volum din cauza loviturilor, pielea era plină de vânătăi şi răni, ochiul drept închis şi umflat.

— *Mutherfucker,* făcu „Ice-Pick” Joe, ai greşit punându-te cu

Bunny. Te voi face să scuipi rahat pe gură, ca să te înveţi minte.

Încet, marele Joe se aplecă şi luă o bâtă de base-ball, apoi se apropie de Henry Durango zâmbind. Ca în timpurile de demult în Minneapolis, pe vremea când îşi câştigase porecla. Specialitatea lui era, în barul pe care îl avea, să se apropie uşor de „client” şi să-i înfigă rapid un spărgător de gheaţă în ureche. Ca fulgerată, victima cădea pe tejghea. „Ice-Pick” Joe nu mai trebuia decât să tragă cadavrul „beţivului” până în spatele barului.

Dar acum era vorba de o treabă mai delicată. Cum fotograful încerca să-şi protejeze faţa, „Ice-Pick” Joe îi expedie o lovitură de bâtă în splină. Apoi începu să-l lovească metodic. În cutia toracică, peste mâini, abdomen, cu răbdarea unei spălătorese. Henry se întoarse pe burtă. Timp de o clipă, observă printr-un hublou aflat în planşeu oamenii care jucau la o masă de „21”. „Celula” lui era unul din locurile de supraveghere, situate deasupra sălii. O străfulgerare făcu să dispară masa de „21”, ca şi cum nu existase. „Ice-Pick” Joe tocmai îl lovise în tâmplă. Henry Durango leşină. Dezgustat, „Ice-Pick” Joe puse bâta jos. Îşi îndreptă spatele şi luă încă o bucată de ciocolată. Dulciurile fuseseră dintotdeauna punctul lui slab...

Gânditor, privi corpul întins la picioarele lui. De trei zile îl „lucra”. Henry Durango mişcă uşor, încercând să se ridice pe coate.

— Dacă nu îmi zici unde sunt fotografiile, făcu „Ice-Pick” Joe, voi fi obligat să devin violent...

Fotograful nu răspunse. Sângele îi curgea pe faţă, corpul lui nu mai era decât un bloc de durere, dar ştia că dacă va spune unde erau fotografiile, nu va mai ieşi viu din *Dunes.* Trebuia să reziste. Bunny Capistrano va fi obligat să-i dea drumul şi se va duce direct la F B I.

Fiindcă nu zicea nimic, „Ice-Pick” Joe ridică din umeri şi scoase din buzunar un mic obiect sidefiu. Se aplecă deasupra lui Henry Durango şi i-l puse sub nas.

— Ştii ce este acesta?

Cu vârful unghiei, scoase o lamă care nu avea mai mult de trei centimetri. Henry nu răspunse. Joe preciză:

— Se numeşte „Arkansas tooth-pick”[1]. Ţărănoii de acolo îl folosesc să-şi cureţe dinţii. Eu îţi voi tăia urechile, dacă continui să nu vorbeşti. Priveşte.

---

1 *Scobitoare de Arkansas.*

Făcu să lucească lama în faţa ochilor lui Henry. O transpiraţie glacială năvăli prin porii pielii. Strânse din maxilare ca să nu urle de teroare. Nările lui „Ice-Pick” Joe fremătau: Henry Durango degaja un miros pe care el îl ştia bine: cel al fricii. Îi strânse brusc bărbia în enorma lui mână stângă, aproape sufocându-l. Henry ţipă, dar nu avea cine să-l audă.

Simţi imediat o arsură insuportabilă la urechea dreaptă. Ţipătul lui ascuţit se sfârşi într-un scheunat. „Ice-Pick” Joe îi dăduse drumul. Henry îşi duse mâna la ureche şi se umplu de sânge. I se făcu brusc rău şi vomită. „Ice-Pick” Joe adună ceva de pe jos şi îl băgă sub nasul lui Henry.

— Ţi-am tăiat doar un vârf, făcu el, dar a mai rămas destul…

Henry Durango se chinui să vadă mica bucată de carne groasă cât o alună. Era lobul urechii lui. Din nou simţi că ceva îl străpunge. Niciodată nu se gândise că oroarea poate ajunge atât de departe.

Auzi vag cum ucigaşul îl întreabă ceva:

— Îmi spui o dată unde este filmul?

Henry mormăi ceva. „Ice-Pick” Joe se aplecă iar asupra lui cu teribila scobitoare.

De această dată Henry Durango urlă ca o fiară. Fără speranţă. Nu era numai ambiţia şi setea de câştig care îl îndemnau să tacă, ci şi instinctul de conservare.

*

* *

Interminabilul Cadillac albastru închis al lui Bunny Capistrano scârţâi sub frâna brutală a lui Kenny. Micul hawaian coborî, trânti portiera din mers şi dispăru alergând în intrarea de la condominiul din strada Swenson, aproape de Universitatea din Las Vegas. Şeful lui îi spusese să fie pregătit să plece la ora nouă şi era deja nouă fără un sfert. Nici nu făcuse plinul.

Iar Bunny avea oroare de oamenii nepunctuali. Din nefericire Kenny nu avea de ales. Dacă nu ar efectua livrarea, nu ar primi cei optzeci de dolari. Deci nu ar mai avea cu ce să se injecteze, ceea ce însemna un infern. Nimeni în Las Vegas nu ştia dacă Kenny îşi abandonase cariera de karateka profesionist din cauza heroinei sau dacă începuse să se injecteze deoarece a fost eliminat în sferturile de finală ale Campionatului Mondial. În orice caz, îi trebuiau două injecţii pe zi. Altfel, era incapabil chiar

să conducă Cadillac-ul, atât de tare îi tremurau mâinile.

Alergă prin culoarul pustiu, se opri în faţa uşii A5 şi sună, după ce verificase cu un gest maşinal dacă pachetul era prins bine la curea. Livrările pe care le efectua pentru un angrosist de droguri din North Las Vegas îi aduceau câştiguri suficiente ca să-şi plătească propriile doze. Era tot ce îi trebuia. Neliniştit, mai sună o dată uitându-se aproape cu răutate la uşă.

„Ice-Pick” Joe zicea mereu că nu era nevoie să mergi pe Lună ca să vezi cratere, doar te uitai la Kenny. Ciupit de vărsat, cu faţa de metis hawaian semănând ca Marea Liniştii de pe Lună.

Ochii lui negri, rotunzi, cu pupilele imense erau agitaţi tot timpul de ticuri, ceea ce îl făcea să semene cu o bufniţă deranjată din somn.

Sună din nou. În fine, se auzi un foşnet în spatele uşii.

— Cine este?

— Kenny.

Imediat, ţăcăni încuietoarea şi uşa se întredeschise. Kenny se strecură înăuntru, dând peste un capot lejer. Doina era una dintre cele mai bune cliente ale lui.

Când nu dansa în showul „Casino de Paris”, ţinea companie marilor câştigători, inclusiv în pat. Privirea lui Kenny întârzie asupra picioarelor ei goale, lungi şi asupra pieptului lesne de admirat prin hainele uşoare. Faţa ei ovală exprima toată oboseala din lume. Fără machiaj, ochii erau mici şi înfundaţi. Ceea ce avea Doina mai bun era gura: bine conturată, mare, senzuală.

— Dă-mi, făcu ea.

Kenny scoase de la brâu săculeţul cu heroină. Ochii Doinei se treziră la viaţă imediat. Îi întinse lui Kenny banii şifonaţi.

Micul hawaian rămăsese nemişcat. Privea sfârcurile sânilor ei, abdomenul. Brusc, din atitudinea Doinei, realiză ce putere avea asupra ei. În câteva minute Bunny îl va arunca în noroi, îl va înjura. Va fi nevoit să se scuze, să mintă. Un val de răutate şi de dorinţă îi încordă plexul.

— Aşteaptă, zise el, luând săculeţul.

Doina încruntă din sprâncene.

— Ce te-a apucat?

Kenny se rezemă de perete şi, cu un gest sec, îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni. Doina se încruntă şi mai tare.

— *Son of a bitch!* Dă-mi marfa. Uite banii.

Kenny clătină din cap. O lucire răutăcioasă îi apăru în privire.

— Fă-o mai întâi.

— Du-te naibii.

Se dezlipi de perete şi puse mâna pe clanţa uşii.

— O.K. Cu atât mai rău pentru tine.

Brusc, faţa Doinei se destinse. Niciodată nu putea începe ziua fără heroină. Se uită fix la chipul cuprins de ticuri, la cămaşa fluturând pe umerii slabi, la pantalonii desfăcuţi. Apoi, fără niciun cuvânt se lăsă în genunchi pe mochetă. Kenny se sprijini de perete închise ochii când buzele frumoase ale Doinei îl cuprinseră. După câteva secunde gâfâi, se aplecă spre ea, coborî mâinile, desfăcu capotul şi îi cuprinse sânii.

Metodică, cu încăpăţânare, Doina se achita de sarcină. Când simţi primele contracţii de plăcere, ridică brutal capul. Ochii ei străluceau de ură.

— Dă-l, ordonă ea.

Kenny îi întinse săculeţul, luă banii şi îi numără, apoi ieşi trântind uşa şi alergă până la Cadillac. Ceasul de bord arăta ora nouă şi un sfert. Bunny Capistrano trebuia să fie înnebunit de furie, dar nu regreta micul său supliment. Gândindu-se la Doina îngenuncheată în faţa lui, la căldura gurii ei, Kenny râse nervos.

*

* *

Norul de praf gălbui se aşeza încet peste pietrele din Valea Morţii. Cadillac-ul înainta greu, ca un miriapod din desenele animate, pe drumeagul plin de gropi care ducea spre valea dezolantă. Nu se mai vedea nicio maşină. Afară erau 51 de grade iar temperatura la nivelul solului atingea 87 de grade. De jur-împrejurul terenului deşertic presărat cu porţiuni de sare care se întindea pe trei sute de kilometri pătraţi, munţii pleşuvi care mărgineau valea se ondulau în valul de căldură. Iulie nu era un sezon pentru turişti.

Kenny conducea cu o expresie posacă pe faţa lui de şoarece. Bunny Capistrano îi spusese că, dacă mai întârzie vreodată, îl trimite în şuturi până în Hawai.

Alături de hawaian, „Ice-Pick” Joe mesteca ciocolată cu migdale. Mergeau deja de aproape trei ore. Mai întâi pe autostrada 15 apoi, la Baker, o luaseră pe şoseaua spre Valea Morţii. Bunny Capistrano, întins pe pernele din velur roşu, trăgea

din ţigară cu un aer morocănos.

Deşi climatizarea menţinea o temperatură agreabilă în maşină, căldura de afară era atât de mare încât parcă trecea prin table.

— Aici, anunţă Joe.

O alee îngustă o lua în dreapta din şoseaua principală mergând spre Black Mountains care mărgineau valea spre nord. Kenny încetini şi viră. O sută de metri mai departe, frână: o barieră albă interzicea accesul.

— Ce este? întrebă Bunny.

Kenny se întoarse:

— Strada este închisă, şefu'.

— Joe, ocupă-te, ordonă bătrânul mafiot.

„Ice-Pick" Joe deschise portiera şi coborî. Avu impresia că intră în iad. Era o căldură halucinantă. Cât a parcurs cei zece metri până la barieră a transpirat tot. Pe barieră era bătut în cuie un anunţ. „Drum închis şi nepatrulat". Bariera era închisă cu un lacăt.

Joe scoase un pistol „38" de la brâu, îndreptă ţeava spre lacăt şi apăsă pe trăgaci. Lacătul zbură în bucăţi. Glonţul şuieră, ricoşând pe pietre. Explozia se repercută în valea pustie, dar nu era nimeni ca să o audă. „Ice-Pick" Joe ridică bariera, îi făcu semn lui Kenny să înainteze şi o lăsă la loc, ca să nu atragă atenţia vreunui poliţist, apoi urcă la loc în maşină, respirând cu aviditate aerul răcoros. Treizeci de secunde mai târziu, Cadillacul dispăru între stâncile cafenii ale canionului. Drumul era atât de îngust încât Kenny trebuia să fie atent să nu zgârie maşina în viraje. Un şarpe cu clopoţei trecu prin faţa maşinii. După douăzeci de minute, Cadillacul se, afundă în canionul sinuos. Apoi, după un viraj, drumul se mai lărgi, dând spre un mic platou, în mare parte ocupat de un lac de sare, strălucitor. Kenny opri şi „Ice-Pick" Joe coborî. Se duse la portbagaj şi deschise. Henry Durango era chircit înăuntru, cu gleznele şi încheieturile legate şi capul plin de sânge.

— Kenny, vino să mă ajuţi, strigă Joe.

Nemulţumit, micul hawaian părăsi volanul. Cei doi îl scoaseră pe fotograf şi îl duseră până la lacul de sare. Suprafaţa albă trosnea sub picioarele lor. Mergeau fără să scoată o vorbă, supravegheaţi din interior de Bunny Capistrano. „Ice-Pick" Joe nu se simţea bine. De obicei, Bunny îi dădea sarcini mai uşoare.

Să golească un încărcător de „38” în capul unui nepoftit, fără martori. Sau să rupă picioarele unui rău platnic cu lovituri de bâtă de base-ball. Dar acest gen de treburi nu îi plăceau sub nicio formă.

Era prea complicat.

În timp ce Kenny supraveghea prizonierul, el se întoarse la Cadillac să caute sculele. Zece minute mai târziu. Bunny ieşi şi el. I se păru că soarele îi vărsa plumb topit pe umeri. Nici nu mai avea chef să tragă din ţigară. Încet, se îndreptă spre Henry Durango, întins pe sare, gol, doar în slip, cu picioarele şi mâinile legate de ţăruşi înfipţi în sol. Pe jumătate conştient, simţea deja arsura puternică a soarelui. Aerul fierbinte începea să-i usuce plămânii. Bunny Capistrano întinse ţigara spre el:

— Este ultima ta şansă, zise el. Te vom lăsa să crăpi aici la soare. Dacă îmi dai filmul, încă mai poţi pleca din Las Vegas cu cincizeci de mii de dolari.

Henry Durango nu răspunse. Buzele lui umflate îl făceau să sufere enorm. Urechile mutilate erau sensibile la orice atingere. Credea că Bunny blufa. Că trebuia să reziste. Bătrânul mafiot clătină din cap cu nervozitate şi se urcă la loc în Cadillac urmat de Joe şi Kenny.

— Ce facem, şefu’? întrebă Kenny care coborâse geamul despărţitor.

Bunny scutură scrumul ţigării, privind prin geamurile albăstrui corpul întins sub arşiţă.

— Treci pe canalul 7. Este un film.

Se cufundă între pernele de velur, cu picioarele întinse. Era douăsprezece şi un sfert. Soarele urma să fie sufocant încă cinci ore. Fără apă, Henry Durango nu putea rezista mai mult de două ore. O răcoare plăcută continua să domnească în Cadillac, datorită motorului care mergea. Joe porni radioul şi scoase un baton de ciocolată din torpedo. Kenny strănută. Aerul condiţionat era într-adevăr rece.

*

* *

Fred Magruder, sergentul de serviciu, acoperi cu mâna stângă microfonul şi strigă către şeriful Tom Hennigan:

— Este un tip de la *San Francisco Star.* Pretinde că unul din reporterii lui a dispărut după ce i-a spus la telefon că tocmai

descoperise o mare tărăşenie despre Bunny Capistrano. Face ca toate alea, ameninţă că va anunţa F.B.I.-ul. A sunat de mai multe ori.

Tom Hennigan oftă şi înjură printre dinţi. San Francisco era prea departe ca să poată ajunge acolo. Ezită şi strigă la subordonatul lui:

— Spune-i că nu suntem puşi să păzim toţi fraierii care vin în oraş. Că nu ştim nimic.

Sergentul avu un moment de ezitare:

— Poate este vorba de tipul pe care Joe ne-a pus să-l arestăm alaltăieri ca să-l ducem la Bunny Capistrano, remarcă el.

Ochii mici ca de porc ai lui Hennigan dispărură aproape de tot în spatele pliurilor de grăsime:

— Trimite-l la plimbare. Bunny Capistrano este unul dintre cetăţenii cei mai onorabili din Las Vegas.

Se ridică şi închise uşa biroului cu piciorul. Apoi, după ce se scărpină în cap, formă pe linia directă care nu trecea prin centrala Departamentului de Poliţie din Las Vegas.

*

* *

Cu gura deschisă, buzele crăpate şi uscate, lăsând să iasă un lichid alb, ochii închişi de umflăturile de la răni, Henry Durango urla. Din ce în ce mai slab.

Era ora două şi jumătate.

Nimeni nu putea să reziste căldurii inumane din Valea Morţii.

Prin geamurile albăstrui ale Cadillac-ului, Bunny Capistrano privea cu nelinişte şi nervozitate corpul întins. Trebuia să găsească neapărat filmul.

— Du-te şi vorbeşte cu el, îi ordonă lui „Ice-Pick” Joe. Spune-i că va muri dacă nu vorbeşte.

Criminalul ieşi din maşină. Aplecându-se peste Henry Durango, văzu imediat că era în comă. Dilatarea vaselor provocase o hemoragie cerebrală. Pielea era uscată şi fierbinte. Vorbi cu el fără să obţină vreun răspuns. Se întoarse alergând spre Cadillac.

— Este pe cale să moară, anunţă el.

Bunny Capistrano se ridică de la locul lui.

— Dezleagă-l. Dumnezeule! Trebuie să vorbească! Dă-i să bea apă.

Kenny şi Joe se grăbiră. Chiar şi dezlegat, Henry Durango continua să ţipe uşor. Kenny deschise o cutie de bere şi încercă să-i toarne în gură. Scuipă lichidul. Bunny Capistrano îşi aruncă ţigara care sfârâi pe sare, urlând:

— Filmul, Dumnezeule, filmul!

Henry Durango sughiţă şi urletul lui se accentuă. Bunny se uită fix la el, cu ochii ieşiţi din orbite. Brutal, fu cuprins de furie. Lovi cu piciorul faţa muribundului.

— Termină-l, Joe! ţipă el.

„Ice-Pick" Joe, fără să se grăbească, se duse până la portbagajul maşinii şi luă o carabină cu ţeava tăiată. O încărcă, îndreptă ţeava spre burta lui Henry Durango şi apăsă pe trăgaci. Detonaţia făcu să vibreze aerul arzător al canionului. Instantaneu abdomenul fotografului se transformă într-o baltă de sânge. Deschise ochii, se ghemui, urlă.

„Ice-Pick" Joe tocmai scotea două lopeţi. Fără să se preocupe de urletele muribundului, îi dădu o lopată lui Kenny şi începură să sape în solul fărâmicios.

Puţin mai calm, Bunny se întorsese la maşină.

Privi cu un ochi obosit gaura care se adâncea lângă corpul aproape inert al lui Henry Durango. Transpiraţia se aduna pe piepturile lui „Ice-Pick" Joe şi Kenny. Într-o jumătate de oră, săpaseră o jumătate de metru. Bunny coborî geamul din spate şi strigă:

— E bine. Băgaţi-l în ea.

Se grăbea să plece. Un poliţist, aflat în patrulare, putea oricând să apară. Dar acum, de unde scotea el filmul? În cele din urmă, lăsându-se omorât, fotograful îl învinsese.

Kenny şi partenerul lui, la capătul puterilor, îl luară pe Henry Durango de glezne şi de umeri şi îl răsturnară în groapă. Dar fotograful nu era mort de-a binelea. Gemu. „Ice-Pick" Joe îi dădu o lovitură de picior în cap. Fără răutate, doar pentru a-l face să între în groapă. Apoi, se mai duse o dată la portbagaj şi se întoarse cu o geantă pe care o desfăcu.

Cu gestul unui semănător, începu să împrăştie peste mort pudra albă din sac.

Deodată, Henry Durango, aproape tăiat în două de împuşcătură, deshidratat, epuizat, se ridică ca o fantomă, zvârcolindu-se de durere.

Era var nestins. Enervat, „Ice-Pick" Joe luă o lopată şi îl lovi în

cap. De această dată, fotograful încetă brusc să mai ţipe. Criminalul clătină din cap:

— Este de necrezut!

Împreună cu Kenny, acoperiră cât de bine se putu corpul cu sare. Acest drum nu va fi deschis până în octombrie.

Apoi, aşezară la loc uneltele în portbagaj şi urcară în maşină. Din Henry Durango nu mai rămânea decât o moviliţă mică pe lacul de sare.

Bunny Capistrano trăgea nervos din ţigară. Mai aveau trei ore de mers până la Vegas, chiar trecând şi prin Tonopah Highway. Nu se calmă decât atunci când ajunseră în şoseaua principală. Kenny acceleră. Şi el se grăbea să se întoarcă. Era ora la care îşi făcea injecţia.

Nu scoaseră niciun cuvânt pe drumul care ducea din Valea Morţii.

„Ice-Pick” Joe putea să zică, pentru prima dată în viaţa lui, că omorâse pe cineva de faţă cu martori. Bunny Capistrano era de încredere, dar cu drogatul de Kenny trebuia să fie atent. O dată tot trebuia să dispară, discret.

Becul de la telefonul din Cadillac se aprinse. Fără să încetinească, Kenny răspunse. Întinse receptorul în spate.

— Este pentru dumneavoastră, şefu’.

Bunny Capistrano luă telefonul. Doar câţiva ştiau acest număr. Când auzi vocea prefăcută a şerifului Tom Hennigan, răsuflă uşurat.

Îl ascultă fără să zică nimic, mestecând ţigara, cuprins treptat de o nelinişte de gheaţă.

Era mai rău decât se aştepta. Era aşezat pe un vulcan, dar nu trebuia să se vadă că îi era frică.

— Tom, zise cu un ton cât de relaxat putea, este bine că m-ai sunat. Nu ştiu deloc ce s-a întâmplat cu acest băiat. Mi-a semnat o hârtiuţă şi mi-a zis că pleacă din oraş.

Închise imediat, întrerupând protestele amicale ale şerifului. Tom Hennigan era celebru în Las Vegas pentru ingeniozitatea cu care aplica legea, când era vorba de prietenii lui. Cu câteva luni în urmă, avusese de rezolvat o dilemă dureroasă. Contrar legii, care cerea ca un bordel să nu fie instalat la mai puţin de trei sute şaizeci de metri de o şcoală, un stabiliment al lui Bunny Capistrano se deschisese la trei sute de metri de o şcoală metodistă. Tom Hennigan ezitase mult timp să acţioneze.

În cele din urmă, a mutat şcoala, pe cheltuiala lui Bunny Capistrano.

În timp ce Kenny intra pe autostrada 91 ieşind din Valea Morţii, Bunny îşi zise că dacă îl avea în spatele lui pe Tom Hennigan, nu avea de ce să-şi facă probleme. Las Vegas încă era al lui.

Capitolul VI

John Gail cerceta suspicios aleile pustii ale Pieţei Lafayette. Era cu Malko, la extremitatea vestică a grădinii publice din faţa Casei Albe, foarte aproape de un şir de case vechi din secolul al XIX-lea restaurate cu grijă. Zgomotul circulaţiei de pe Pennsylvania Avenue, la celălalt capăt al pieţei, îi forţa pe el şi pe interlocutorul său să vorbească relativ tare. Printre copaci se vedeau ferestrele Casei Albe.

— Sunteţi sigur că nu v-a urmărit nimeni? întrebă John Gail.

Malko nu vedea cine îl putea urmări. Această poveste era din ce în ce mai ciudată. Venea direct de la aeroport. Când telefonase în urmă cu o oră lui John Gail ca să-l anunţe că îi aducea înapoi banii, consilierul special al preşedintelui se sufocase în telefon.

— Nu veniţi la biroul meu. Vă voi aştepta în Piaţa Lafayette, pe aleea Jackson. La ora unsprezece şi jumătate.

Tocmai se plimba când Malko sosise cu servieta în mână. Extraordinar de nervos, trecându-şi fără încetare mâna prin păr. Nici măcar nu voise să se aşeze. Malko îşi zise că semănau cu un cuplu adulterin. Consilierul special al Casei Albe nu avea totuşi obiceiul să dea audienţe în grădinile publice. Îi povestise succint scurta lui călătorie, inclusiv despre deschiderea accidentală a servietei. Cu cât povestea mai mult, cu atât ochii albaştri ai lui John Gail păleau. Când îi întinse servieta, consilierul special al Preşedintelui se depărtă ca şi cum era un şarpe cu clopoţei.

— Eu… Eu nu pot să primesc aceşti bani, bolborosi el. Nu îmi aparţin.

— Nici mie, zise Malko.

John Gail avea un aer din ce în ce mai mizerabil, aruncând priviri tot timpul spre Casa Albă, ca şi cum preşedintele l-ar fi urmărit de după perdele.

— Aş prefera să păstraţi aceşti bani o perioadă de timp, ceru el. Trebuie să mă gândesc.

Malko era sufocat.

— Dar ce vreţi să fac cu ei? Puneţi-i la o bancă.

John Gail tresări ca şi cum ar fi spus o obscenitate.

— Niciodată.

— Păstraţi-i în biroul dumneavoastră, atunci.

Consilierul se făcu că nu aude.

— Trebuie să plec. Am o zi foarte încărcată. Vă voi contacta la sfârşitul săptămânii.

Malko păstrase partea mai bună la sfârşit.

— Bunny Capistrano mi-a dat o scrisoare pentru dumneavoastră, zise el. Iat-o.

— O scrisoare!

Malko îşi zise că trebuia să fi adus cu scrisoarea o sticlă de Gaston Delagrange... Ca să-l remonteze.

Scoase scrisoarea din buzunar şi i-o dădu. Consilierul preşedintelui desfăcu plicul şi începu să citească. Pe măsură ce continua lectura, îi dispărea sângele din obraji. În final, înălţă capul şi întrebă cu o voce fără timbru.

— Aţi citit conţinutul acestei scrisori?

— Nu am obiceiul să citesc corespondenţa care nu îmi este adresată, replică sec Malko.

— Scuzaţi-mă, murmură John Gail.

Strânse scrisoarea şi o băgă în buzunar. Se vedea că ar fi preferat să o înghită.

Malko puse servieta jos.

— În ceea ce mă priveşte, am terminat.

John Gail se dădu un pas înapoi.

— Nu, nu, făcu el, cred că voi mai avea nevoie de dumneavoastră.

Fără să-i strângă nici măcar mâna lui Malko, se întoarse şi se depărtă spre Casa Albă, lăsând servieta cu cei două sute de mii de dolari jos. Malko ezită.

Dar era totuşi prea fraier. Nu puteai să abandonezi o avere într-o piaţă. Luă servieta şi plecă.

Era cineva căruia îi putea da cele două sute de mii de dolari.

David Wise, „şeful” lui de la C.I.A. Langley nu era decât la douăzeci de minute de Washington.

*
* *

— Păstraţi aceşti bani, zise David Wise. Stau foarte bine la dumneavoastră.

Lua întorsătura unei glume. Malko îşi lăsă privirea să cutreiere pe pereţii goi ai biroului directorului Diviziunii Planuri a Agenţiei Centrale de Informaţii. Ethel secretara lui David Wise, îl introdusese imediat, în urmă cu un sfert de oră. Temperatura glacială din cameră contrasta cu căldura sufocantă de afară. Malko se grăbea să se întoarcă la brazii din Liezen.

— Dar mi-am terminat misiunea, obiectă Malko. Ce vreţi…

David Wise clătină din cap.

— Nu aţi terminat-o.

În faţa expresiei lui Malko, zâmbi contrariat:

— John Gail mi-a telefonat înainte de a sosi dumneavoastră. Mai are nevoie de dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Vă va explica personal. Dar vreau să înţelegeţi că, începând de acum, acţionaţi numai pentru „Companie”. Doar mie va trebui să-mi raportaţi cu prioritate absolută. Dacă nu aţi fi venit în această dimineaţă, v-aş fi contactat.

Malko rămase tăcut. Se complica. C.I.A. îl spiona pe consilierul special al Casei Albe. Voia să fie cu inima împăcată.

— Îl bănuiţi pe John Gail de acţiuni ilegale?

David Wise nu se clinti.

— John Gail are toată încrederea preşedintelui, zise el.

John Gail avea poate încrederea preşedintelui Statelor Unite, dar nu şi pe cea a C.I.A. Malko simţea că trebuia să fie precaut.

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă el.

David Wise părea surprins de acordul lui.

— Aveţi întâlnire mâine la ora 10 la Departamentul de Stat. Etajul al şaselea. Camera 6510 A. John Gail va fi acolo. Urmaţi instrucţiunile lui. Contactaţi-mă apoi cât de des va trebui, ca să mă ţineţi la curent.

Directorul Diviziunii Planuri se ridică, semn că întrevederea se sfârşea. Apăsă butonul, descuind uşa biroului său. Ethel, secretara, zâmbi spre Malko. Din greşeală sau premeditat, îşi

etală picioarele lungi. Malko îşi dădu seama că nu ştia nimic despre ea. Traversă apoi camera mare plină de secretare şi colaboratori, subalterni ai lui David Wise. Când lucrul în cameră îşi încetini ritmul, îşi dădu seama că silueta lui înaltă, plină de distincţie, părul blond şi ochii aurii nu lăsau indiferente aceste umile angajate ale C.I.A.

*

* *

Malko se opri în faţa uşii de la biroul 6510 A. Însoţitorul de la Departamentul de Stat care îl adusese până aici aştepta în spatele lui. Observă un telefon bej prins pe perete, lângă uşă, cu un mic panou deasupra:

„Pentru a intra în timpul orelor de program, folosiţi acest telefon.”

Ridică receptorul, aşteptă să audă o voce care întrebă cine este şi anunţă:

— Prinţul Malko Linge.

Imediat, uşa de la 6510 A se deschise automat. Asigurându-se că a intrat, însoţitorul plecă. Malko pătrunse în biroul 6510 A.

Camera era foarte mică. Fără nicio fereastră. Pereţii acoperiţi de rafturi cenuşii din oţel nu lăsau loc decât pentru un birou, aflat în faţa uşii. Un bărbat scund, brunet, cu părul grizonat, ochelari pe nas, ridică privirea şi întrebă:

— Aveţi o dovadă a identităţii dumneavoastră?

Chiar şi el avea pe birou o placă pe care scria: MERVIN GORE.

Malko întinse paşaportul pe care funcţionarul îl examina atent. Lângă el, în locul obişnuit al suportului de hârtii, se afla un mini bruiator electric. Absenţa ferestrelor elimina orice posibilitate de fotografiere sau de spionaj electronic. Acum, Malko ştia unde se afla. Această cameră era centrul nervos al tuturor secretelor ce priveau guvernul Statelor Unite. Mervin Gore asigura paza lor, primindu-le de la diverse agenţii, clasându-le şi comunicându-le doar celor care aveau acest drept. Biroul semăna puţin cu seiful unei bănci. Mervin Gore îi înapoie paşaportul şi anunţă cu o voce cavernoasă:

— Trebuie să vă previn că după Ordinul Executiv 10501, din 9 noiembrie 1953, sunteţi pasibil de pedeapsă de la cinci la douăzeci şi doi de ani de închisoare dacă divulgaţi oricui informaţiile pe care le veţi afla. Trebuie să vă asiguraţi, înainte

de a vorbi despre ele, că persoana respectivă este autorizată să le cunoască.

Malko asculta. În faţa lui Mervin Gore era o mapă maro acoperită cu mai multe semne cabalistice. Citi invers: NODIS. Adică „no distribution”. Chiar nici celor mai înalţi funcţionari ai agenţiilor federale. Apoi DINAR. Nu ştia ce înseamnă această siglă care se afla deasupra unui enorm: „TOP SECRET SENSITIVE”.

Mai jos, era o listă cu cinci nume. Primul era cel al preşedintelui Statelor Unite. Apoi urma John Gail şi încă alţi trei, necunoscuţi lui Malko.

Acesta începea să se simtă apăsat. Fără să se destindă, funcţionarul îi întinse două formulare de semnat.

— Acesta este angajamentul că va veţi conforma regulilor pe care vi le voi anunţa, explică el. În acel document, recunoaşteţi că aţi luat la cunoştinţă despre aceste informaţii. Vreţi să le semnaţi, vă rog?

Era o adevărată iniţiere. Malko semnă cele două documente pe care funcţionarul le aşeză în dosarul maro. Un bec de semnalizare se aprinse pe biroul său. Ridică telefonul şi imediat apăsă pe buton deschizând uşa.

Apăru John Gail. Îşi reluase aerul grav, dar o lumină neliniştită lucea în ochii lui spălăciţi. Strânse mâna lui Malko cu un zâmbet mecanic.

— V-a telefonat David Wise?

Malko încuviinţă. Consilierul special al preşedintelui se apropie de birou.

— Aveţi dosarul DINAR, Mervin? îl vom consulta aşa cum ne-am înţeles.

Mervin Gore nu se clinti, cu mâinile aşezate pe mapa maro. Aruncă o privire pe copertă, sublinie cu degetul numele lui John Gail.

— Aveţi efectiv acces la această informaţie, anunţă el. Dar am nevoie de un act de identitate.

Malko crezu că John Gail se va înfuria.

— Dumnezeule, Mervin, mă cunoaşteţi de zece ani! Aţi venit de cincizeci de ori în biroul meu ca să-mi aduceţi documente de studiat. Este grotesc.

Mervin Gore nu îşi părăsi calmul.

— Nu vă pot comunica nimic dacă nu faceţi dovada identităţii

dumneavoastră.

Cu mâinile tremurând de furie, John Gail scoase un permis de conducere din statul Maryland. Mervin Gore notă atent numărul permisului. Apoi îi întinse o foaie lui John Gail.

— Semnaţi aici.

John Gail semnă furios. Mervin Gore îi dădu în cele din urmă dosarul.

— Nu sunteţi autorizat să scoateţi aceste documente din această cameră, avertiză el.

John Gail întinse mapa maro lui Malko, după ce o deschisese şi răsfoise rapid documentele.

— Uitaţi-vă peste ele. Apoi vom merge să discutăm la o braserie.

Era culmea! Mervin Gore, paznicul tuturor acestor supersecrete, nu era autorizat să le cunoască! Desfăcând mapa maro, nu îşi putu stăpâni un sentiment de curiozitate. Urma să afle unul dintre secretele cele mai bine păzite din lume. Începu să parcurgă documentele. Era numai corespondenţă cu antetul Casei Albe. Rapoarte oficiale ale Departamentului de Justiţie, fotografia unui bărbat de cincizeci de ani, cu o faţă grasă de împărat roman.

Malko îşi făcu imediat o idee despre ce era vorba. În urmă cu doi ani, preşedintele Statelor Unite, fiind vorba de un dosar pregătit de John Gail, semnase graţierea unui prizonier de drept comun, Tony Capistrano, care săvârşea o pedeapsă de douăzeci şi doi de ani de închisoare la Penitenciarul Leavenworth în urma unei condamnări pentru trafic de droguri şi evaziune fiscală. Conform dosarului trimis de avocatul lui, un anume Mike Rabelais, din Las Vegas, Tony Capistrano suferea de un cancer pulmonar în ultimul stadiu. Mai multe radiografii erau incluse la dosar, precum şi un certificat medical care atesta starea critică a prizonierului. În josul scrisorii avocatului care cerea eliberarea lui anticipată din motive umanitare, era un „O.K.” şi semnătura lui John Gail.

Următorul document venea de la Departamentul de Justiţie şi era un rechizitoriu riguros împotriva eliberării lui Tony Capistrano, considerat a fi un criminal periculos. Ultima piesă era un certificat de deces cu antetul *Sunshine Hospital* din Las Vegas, care dovedea că Tony Capistrano decedase de cancer la plămâni la şaptesprezece zile după internarea în spital. Cam o

lună şi jumătate după ieşirea din închisoare.

Malko închise dosarul. Perplex. Dacă nu ar fi fost cele două sute de mii de dolari plimbăreţi, totul ar fi părut foarte normal. Preşedinţii sunt solicitaţi tot timpul cu astfel de cereri.

John Gail aproape îi smulse dosarul din mâini, se ridică şi îl înapoie lui Mervin Gore.

„Vestala” declanşă deschizătoarea uşii, care se închise automat în urma lor. Nu scoaseră niciun cuvânt până la braseria de la parter. Era aproape pustie şi găsiră uşor o masă izolată.

— Care este legătura între Tony Capistrano şi Bunny Capistrano? întrebă Malko.

— Tony este fratele lui, zise John Gail. Avocatul lui, Mike Rabelais este prieten cu avocatul personal al preşedintelui.

— Ce este anormal aici?

Fără să răspundă, John Gail scoase din buzunar o tăietură de ziar şi o întinse lui Malko. Data de o săptămână şi anunţa că un ziarist de la *San Francisco Star* îl descoperise la Las Vegas pe Tony Capistrano în stare excelentă de sănătate. După aceea ziaristul a dispărut. Unii credeau că este un bluf, alţii lăsau să se înţeleagă clar că Mafia îl făcuse să dispară.

Malko dădu înapoi lui John Gail tăietura din ziar.

— Ce am de făcut?

Consilierul special al preşedintelui se aplecă peste masă:

— Vreau să ştiu dacă Tony Capistrano trăieşte cu adevărat. Sau dacă este vorba de o manevră destinată să-l discrediteze pe preşedinte. Sunteţi capabil să faceţi lumină în cazul acesta.

— F.B.I.-ul este mai bine dotat decât mine pentru asta, obiectă Malko.

John Gail părea că nu prea are la inimă F.B.I.-ul.

— Nu vreau să apelez la F.B.I. David Wise mi-a spus că sunteţi unul dintre cei mai buni agenţi ai lui din „Companie”.

— Ce este cu cei două sute de mii de dolari în această poveste? întrebă Malko cu o voce indiferentă.

John Gail se uită fix la zaharniţa de pe masă înainte de a răspunde:

— Cu puţin înaintea eliberării lui Tony Capistrano, fratele său a depus două sute de mii de dolari la „Comitetul de Susţinere pentru realegerea preşedintelui”. Bineînţeles, cele două operaţiuni nu au nicio legătură.

Liniştea care urmă era apăsătoare.

John Gail zise apoi:

— Inamicii preşedintelui ar putea exploata această coincidenţă ca să acuze administraţia de corupţie.

Malko încercă să capteze privirea ochilor spălăciţi.

— După acel articol pe care mi l-aţi arătat aţi decis să înapoiaţi cei două sute de mii de dolari lui Bunny Capistrano?

John Gail reuşi să pară sincer oripilat.

— Nici vorbă! Nu am folosit aceşti bani şi îi înapoiem. Este o pură coincidenţă.

— Cu ce scop? întrebă perfid Malko.

Consilierul încruntă din sprâncene.

— Ce scop?

— După doi ani…

Contabilii Comitetului pentru Realegerea Preşedintelui trebuie să fi rămas corijenţi la matematică.

Malko nu vru să-l necăjească mai mult pe John Gail.

— Presupunând că îl găsesc pe acest Tony Capistrano în viaţă, întrebă el, ce se va întâmpla?

John Gail căzu iar în contemplarea zaharniţei de pe masă.

— Asta… ar fi extrem de neplăcut pentru preşedinte, spuse cu regret. Inamicii preşedintelui…

Era clar, preşedintele nu avea decât inamici.

Malko continuă, fără milă.

— Presupun că dacă îl găsesc, trebuie imediat să anunţ F.B.I.-ul. Nu am nicio putere să-l arestez.

— Nu, absolut niciuna, recunoscu John Gail.

Malko concluzionă cu nevinovăţie:

— Deoarece oricum asta trebuie să cadă în seama F.B.I.-ului, de ce mă folosiţi pe mine?

John Gail păru că se trezeşte deodată.

— Sunt sigur că este vorba de poveşti fără conţinut. Din partea mea, cred că acest tip este în cimitir. Inutil să mai deranjezi F.B.I.-ul pentru nimic. Mergeţi la Vegas şi faceţi o anchetă proprie. Discret.

— Iar cele două sute de mii de dolari? Ce fac cu ei?

John Gail ezită. Ochii lui albaştri păreau mai tulburi.

— Fiindcă Bunny Capistrano nu i-a vrut, cred că vă revin dumneavoastră, dacă îndepliniţi această misiune cu bine.

Era din ce în ce mai mult! Două sute de mii de dolari ca să mergi să verifici un mormânt.

Malko îl privi drept în ochi.

— Până la urmă, zise el uimit, nu vă va părea rău după cei două sute de mii de dolari dacă aflu că Tony Capistrano este mort.

— V-am spus-o! oftă John Gail.

Era inutil să mai continue. Malko avea clar impresia că cei de la Casa Albă nu vor fi prea interesaţi de data morţii lui Tony Capistrano. I se „sugera" foarte simplu să-l găsească pe Tony Capistrano şi să-l omoare. Pentru a face să dispară o manipulare necinstită a electoratului. Iar Casa Albă să poată dormi liniştită. Două sute de mii de dolari reprezentau un „contract" frumos. Casa Albă îşi alinia tarifele la cele ale Mafiei.

— Foarte bine, zise Malko, voi pleca mâine.

Deodată, John Gail îşi regăsi seriozitatea şi aerul grav.

— Din acest moment, sublinie el, sunteţi în misiune pentru Casa Albă. Cu acordul C.I.A. Nu va trebui să raportaţi decât mie ceea ce veţi descoperi.

Malko nu răspunse. Era a doua persoană în douăzeci şi patru de ore care îi spunea acelaşi lucru.

În cursul carierei lui la C.I.A., Malko nu avusese prea mari greutăţi. Dar era prima dată când avea de comis o crimă cerută de Casa Albă. De efectuat o operaţiune total ilegală pe teritoriul Statelor Unite.

Dacă John Gail nu ar fi fost convins că Tony Capistrano era viu, nu i-ar fi plătit lui Malko două sute de mii de dolari ca să se ducă să-i numere oasele.

Din fericire David Wise precizase că John Gail avea un standard moral înalt.

— Fiţi atent, avertiză John Gail, F.B.I.-ul a făcut profilul lui Bunny Capistrano. Este un bărbat extrem de periculos. Dacă într-adevăr fratele lui trăieşte, va face totul ca să-l protejeze.

Malko zâmbi ironic.

— Din Las Vegas va fi mai uşor să-mi transportaţi cadavrul la Arlington, decât din Tanzania sau Uruguay.

Capitolul VII

— L-au torturat. Apoi, i-au tras două cartuşe în abdomen. La urmă, l-au îngropat de viu acoperindu-l cu var nestins.

Şeriful comitatului Baker privea cum se reflecta soarele pe suprafaţa lacului de sare din Mormon Point, ascultând vocea monotonă a medicului.

Aruncă o privire aproape ostilă spre bătrânul prospector bărbos şi murdar care îi alertase şi aştepta acum aşezat pe un colţ de piatră, cu traista între picioare. Canionul era plin de maşini de poliţie. Aşezaseră un cearşaf peste cadavrul umflat şi de nerecunoscut, ros de sare şi uscat de căldură. Mirosul era insuportabil. Câţiva vulturi se răsuceau pe cer. Ajutoarele şerifului care dezgropaseră corpul beau scotch încercând să uite mirosul care li se impregnase în haine.

Şeriful nu îndrăznea să se mişte, atât de cald era. Lângă el, un Ranger din Valea Morţii căsca ochii. Nu vedea asemenea orori în meseria lui. Se auzi un zgomot de motor şi o camionetă apăru la cotitura canionului. Pe capotă era o siglă enormă: *Las Vegas Sun.*

Şeriful strigă la ajutoarele care supravegheau cadavrul încă neidentificat.

— Lăsaţi-i să facă fotografii, ne va fi de ajutor.

Trebuie să fie vreun tip care a câştigat puţin mai mult sau care le-a dat un cec fără acoperire. Băieţii de la „Glitter Gulch” au oroare de violenţă în oraşul lor nenorocit de serios. Fac asta în deşert.

— Credeţi că îi vom prinde pe tipii care au făcut asta? întrebă Ranger-ul.

Şeriful îşi şterse fruntea cu o batistă mare în carouri.

— Sigur că nu fiule. Este deja o minune că l-am găsit aşa de repede. Dacă acest tip nu ar fi trecut pe aici, nu l-am fi dezgropat înainte de a veni iarna. Sau niciodată. Sarea asta roade. Mai sunt şi vulturii.

Sosiră fotografii. Se strâmbară de mirosul înfricoşător.

— Nu v-aţi spălat pe picioare în dimineaţa asta, şerifule? întrebă cel mai tânăr.

Şeriful nu răspunse. Era prea cald. Se gândea deja la raportul lui. Trebuia să contacteze F.B.I.-ul. Ce corvoadă.

*

* *

Telefonul sună în camera lui Malko în clipa în care intra, după ce fusese plecat de dimineaţă. Luă receptorul. Vocea călduroasă a lui Bunny Capistrano îi sună la ureche.

— Deci, din nou în Vegas! De ce nu m-aţi anunţat?

Malko coborâse cu o seară mai înainte dintr-un DC 9 galben al Air West. Neştiind altceva în Vegas decât *Dunes, î*nchiriase de la aeroport o superbă limuzină Cadillac decapotabilă verde oliv şi venise acolo. Recepţionerul îi dăduse o cameră destul de bună ce dădea spre a doua piscină, mai liniştită decât prima.

— Nu voiam să vă deranjez, explică Malko.

—+Sunteţi invitatul meu, făcu Capistrano. Vă aştept la Salonul Regal, ca să vă conduc chiar eu la apartamentul dumneavoastră.

Era greu de refuzat. Malko îşi strânse repede lucrurile şi ieşi. Cât traversă pe lângă cele două piscine ca să ajungă la clădirea principală, cămaşa subţire i se lipise de piele din cauza transpiraţiei.

Zumzăitul obişnuit se auzea de la mesele de joc. Ocolind „groapa”, ajunse la Salonul Regal. Cum îl văzu, Bunny agită bucuros din ţigară. Stătea la masa lui obişnuită, de această dată în compania unui bărbat gras în uniformă de poliţist.

—+Nu se poate sta departe de Vegas! exclamă mafiotul. Nu a trecut mult timp şi v-aţi întors. Şi fără valiză de data asta! Vi-l prezint pe şeriful Tom Hennigan, un prieten.

Zâmbi complice spre Malko. Aparent, avea încredere în conţinutul scrisorii trimise lui John Gail. Malko preferă să nu rişte. Bunny Capistrano va afla curând de ce s-a întors. Deja, o ospătăriţă cu picioarele îmbrăcate în ciorapi din plasă se apropie, cu un platou plin de pahare. Luă un Blody Mary. Bunny ridică paharul lui de apă.

— Pentru revenirea dumneavoastră în Paradise City!

Şeriful se uită afectuos la Malko. Evident, prietenii lui Bunny Capistrano erau şi prietenii lui. Punându-şi la loc paharul, privirea lui Malko căzu pe *Las Vegas Sun.* O manşetă enormă anunţa descoperirea unui cadavru în Valea Morţii.

— Nu este un paradis pentru toată lumea, nu se putu abţine să nu remarce.

Bunny Capistrano ridică din umeri cu un zâmbet liniştitor.

— O, în acest anotimp asta se întâmplă mereu. Este atât de cald. Oamenii se pierd, cred că pot să meargă şi cad răpuşi de căldură după două ore…

Şeriful cel gras afirmă grav:

— Trebuie să fii extrem de prudent în deşert.

Cu corpolenţa lui, echipamentul şi capul de brută vicleană, semăna cu un şerif de la Hollywood. Dar coltul 45 care îi atârna la şold era adevărat. Ca şi cartuşele enorme de la centura cartuşieră.

Malko tocmai citea subtitlurile.

— Nu pare a fi un accident, remarcă el. L-au torturat, bătut şi îngropat de viu.

Zâmbetul lui Bunny Capistrano se umplu de tristeţe.

— Poate era un tip care a făcut o imprudenţă, afirmă el.

— Trebuie să fii extrem de prudent, repetă şeriful.

Nu părea să ia în considerare teza accidentului ca fiind incompatibilă cu articolul din ziar. Era un oarecare. Oricum, mortul nu era încă identificat. Malko îşi luă privirea de la ziar. Nu avea nicio legătură cu venirea lui în Vegas.

— Oricum, sublinie şeriful Hennigan, asta se petrece în Death Valley, la mai mult de o sută cincizeci de kilometri de aici. Nu aici a avut loc. Nu am avut o moarte adevărată de opt luni.

Malko nu mai avu timp să înţeleagă diferenţa dintre o moarte adevărată şi una falsă. Un nou-venit urcă scările Salonului Regal, îndreptându-se spre ei.

În jur de cincizeci de ani, îmbrăcat într-o haină în carouri prost croită. Îl salută pe Bunny Capistrano cu umilinţă. Mafiotul îi zâmbi.

— Merge, Ned?

— Merge, Bunny. Nu vreţi un ceas frumos cu diamante peste tot?

Cu rapiditatea unui prestidigitator, scoase din buzunarele interioare de la haină o duzină de ceasuri. Pepite încrustate cu diamante. Urmară inelele, apoi colierele, o adevărată comoară. Masa abia se mai vedea sub bijuterii. Malko se uită atent la personajul ciudat şi observă că dublura de la haină era compartimentată în zeci de buzunare, în care se aflau cutiuţe. Un veritabil seif ambulant. Bunny luă ceasul şi îl evaluă ca un cunoscător. Aproape era de mărimea şi greutatea unei grenade defensive.

— Este frumos, recunoscu el.

Şeriful îl privea de parcă era Raquel Welch. Cu un zâmbet, Bunny Capistrano i-l întinse.

— Ţine, Tom, ca recompensă că ai păzit frumosul nostru oraş de crime.

Şeriful protestă imediat – fără să lase ceasul din mână, roşi, şi-şi puse de probă ceasul la mână. Îi ceru părerea lui Malko şi acesta afirmă cu sinceritate că monstruosul obiect venea perfect la mâna lui groasă. La un semn făcut cu ochiul de Bunny Capistrano, Ned îşi luă toate comorile lui, lăsând ceasul şi se pierdu printre jucători.

— Nu este corect, obiectă uşor Tom Hennigan.

— Este un cadou din partea cazinoului, replică Bunny, superb.

Se întoarse spre Malko:

— Ned se plimbă cu cincizeci de mii de dolari în bijuterii după el. La New York, după zece metri i-ar tăia beregata. Aici, dacă pierde un inel, îi este restituit.

Aproape că avea lacrimi în ochi. Nu degeaba partea din Las Vegas unde era *Dunes* se numea Paradise City.

Malko îl privi atent pe şerif ca să vadă dacă nu cumva avea aripi la spate, dar acesta se mulţumea să privească cu satisfacţie la noul lui ceas. Bunny Capistrano se ridică.

— Veniţi, îi zise lui Malko, să vă conduc.

*
* *

Bunny Capistrano apăsă pe un buton. Perdelele bej începură să se închidă. Un alt buton: se auzi un clic sec şi un ecran ca de cinema coborî din tavan. Deja, patul – de doi metri lăţime – ieşise automat din perete. Bătrânul mafiot părea că se distrează cu dotările lui electronice în timp ce Malko admira oraşul prin ferestrele mari. „Apartamentul regal” se afla la etajul douăzeci şi trei, chiar deasupra restaurantului *Top of the strip.* Vederea era superbă.

— Veniţi să vedeţi baia, zise Bunny Capistrano.

Aceasta aducea mai degrabă cu Termele de la Caracalla decât cu o baie. O piscină ovală din mozaic albastru se reflecta în tavanul plin de oglinzi de care atârna o lustră veneţiană. Trebuia să cobori câteva trepte ca să ajungi la duş. Bunny răsuci un buton şi nişte jeturi orizontale de apă începură să ţâşnească.

— În spatele patului aveţi un proiector. Cereţi recepţionerului ce film vreţi să vedeţi.

Dunes îşi trata clienţii bine. Malko se simţi un pic jenat în faţa acestui lux. Bunny izbucni în râs.

— Acest apartament costă un dolar pe zi. Este rezervat celor care lasă mulţi bani la noi, ca o compensaţie.

Şi Malko adusese destui bani cu el. Deodată, Bunny îşi pierdu expresia veselă:

— V-aţi întâlnit cu gunoiul de John Gail?

— Da.

— Ce a zis?

Malko admira bulevardul.

— Nimic. A citit scrisoarea şi mi-a zis că totul este în regulă.

— I-aţi înapoiat banii?

— Da.

De la ora nouă dimineaţa, servieta cu cei două sute de mii de dolari stătea în seiful băncii Wells Fargo, de la intersecţia bulevardelor Las Vegas şi Charleston.

Bunny păru chiar liniştit. Totuşi ceva părea că îl frământă.

— De ce v-aţi întors aici?

Malko se întoarse spre el, cu un zâmbet angelic.

— Trebuie să cheltuiesc cei patruzeci de mii de dolari ai mei. O dată ce sunt aici.

Bătrânul mafiot aprobă viguros.

— Desigur. Trebuie să vă distraţi. Vă las. Ne vom vedea pe seară. Am o mică petrecere acasă. Sunteţi invitat. Pe la ora opt.

Plecă în momentul în care bagajele lui Malko soseau. Înainte de a ieşi, acesta din urmă desfăcu fotografia panoramică a castelului său, între un pendul fluorescent şi o lampă electronică care se aprindea cum o atingeai. Până ce castelul lui din Liezen să ajungă la confortul de aici, va trebui să îndeplinească multe misiuni pentru C.I.A.

Zâmbi de unul singur zicându-şi că de această dată lucra atât pentru Agenţia Centrală de Informaţii cât şi pentru Casa Albă. O poziţie delicată. Admiră apartamentul somptuos. Luxul era întotdeauna plăcut. Numai să dureze. Las Vegas nu era poate atât de idilic cum voise şeriful Tom Hennigan să-l convingă. Malko îşi zise că avea multe treburi de rezolvat înainte ca Bunny Capistrano să înceapă să-şi pună prea multe întrebări în privinţa lui.

*

* *

Malko se opri între două tufe de dafin şi bifa un nume de pe lista lui. Tony Capistrano nu era la Woodlawn Cemetery, cel mai mare cimitir din oraş, pe bulevardul Las Vegas North. Nu era decât al optulea pe care îl vizita de la plecarea lui de la *Dunes.* Din fericire erau toate concentrate în nordul oraşului, între comercianţii de maşini de ocazie şi sex-shop-uri. Sau înghesuite în zona industrială. La Vegas îşi ascundea moartea cât putea de bine. Nimic nu trebuia să-i întristeze pe jucători. Erai în Paradis.

Înainte de a pleca de la *Dunes,* telefonase la *Sunshine Hospital,* acolo unde murise Tony Capistrano, dar nimeni nu părea să ştie unde fusese îngropat acesta.

„Adresaţi-vă familiei", îl sfătuise funcţionarul.

Familia era Bunny Capistrano. Acesta nu părea a fi cel mai indicat. Atunci Malko îşi luase inima în dinţi, lista cimitirelor din Vegas şi o hartă. De aproape patru ore trăia într-un univers de peluze bine îngrijite, alei pline de gravitate. Dar niciun paznic de cimitir nu văzuse mormântul lui Tony Capistrano. Din contră, Malko primise propuneri de cavouri somptuoase la preţuri foarte interesante. Un cioclu chiar îi spusese:

— Este perfect pentru a fi făcut cadou. Merge oricând.

De adăugat la lista cu nunţi.

La gardul Woodlawn Cemetery, se opri şi consultă harta. Nu îi mai rămânea decât un nume pe listă: Memorial Gardens. Anunţul publicitar indica: opt kilometri spre nord, pe autostrada 91. Dacă Tony nu era nici aici, nu îi mai rămânea decât să se întoarcă la Washington.

*

* *

Malko frână brusc imediat ce observă pe partea stângă a autostrăzii 91 un panou vechi din lemn bătut în cuie pe un copac, indicând: „Memorial Gardens, un kilometru jumătate". Era atât de descurajat încât se întrebă dacă nu era vorba de un cimitir pentru animale după care sunt înnebuniţi americanii.

În jurul lui, era deşertul, mărginit la vest de Black Mountains, bolovănoşi, ondulaţi şi gălbui. În urma lui, clădirile de pe „Strip" se decupau în haloul de căldură. Autostrada 91 mergea drept

spre Tonopah şi Carson City. Demară, întorcându-se puţin mai departe şi o luă pe drumul indicat de panou.

Strada Lone Mountain nu era asfaltată, pornea perpendicular din autostrada 91, drept spre munţi. Malko trecu pe lângă câteva cocioabe din lemn. Ici-colo se vedeau rulote în mijlocul deşertului. Primii versanţi spre Black Mountains păreau foarte aproape, dar mai avea de parcurs în jur de cincisprezece kilometri. Strada Lone Mountain aproape că se pierdea în zare. Pe partea cealaltă era Death Valley.

Malko hurducai la volanul Cadillac-ului încă cinci minute până să ajungă la poarta cimitirului Memorial Gardens, pe partea stângă al străzii Lone Mountain. O mică clădire albă şi o peluză simplă cu un catarg în vârful căruia era drapelul american. Malko opri maşina în faţa clădirii şi coborî. Acest mic cimitir pierdut în deşert părea destul de modest pe lângă uriaşele cimitire din Las Vegas. Ar fi trebuit să plece fără să mai întrebe nimic. De ce un criminal ca Tony Capistrano să vină să se piardă aici?

Privi buchetele de flori artificiale care decorau peluza, crematoriul din spate, apoi peretele în care erau săpate nişele pentru urnele funerare. Cimitirul era separat de deşert printr-un simplu gard.

Părea abandonat. Malko claxonă.

După vreo jumătate de minut, o siluetă neaşteptată apăru la colţul clădirii crematoriului. Era un tânăr blond, ce părea a fi student, îmbrăcat cu un şort jerpelit, un tricou vechi şi cu bascheţi în picioare. Ducea pe braţul drept un papagal mare. Se apropie fără nicio grabă de Cadillac, zâmbind către Malko. Faţa lui rotundă plină de pistrui insufla nevinovăţie.

— Pot să vă ajut cu ceva? Mă numesc Bryan.

— Aş vrea să văd mormântul lui Tony Capistrano.

— Tony Capistrano? repetă tânărul gropar.

Malko se simţi cuprins de descurajare. Să fi mers prin toate cimitirele degeaba?

— Nu este aici? insistă din obişnuinţă profesională.

Blondul se încruntă. Papagalul bătu din aripi şi ciripi furios.

— De ce vreţi să vedeţi mormântul domnului Tony? întrebă el.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Îl găsise în sfârşit! Se strădui să nu zâmbească la tânărul cioclu şi îi întinse o hârtie de douăzeci de dolari.

— Am fost prieteni, zise el.

Papagalul încercă să apuce bancnota care dispăru repede în şortul lui Bryan, care zâmbi din nou.

— Nu trebuie să mă înţelegeţi greşit, explică el, dar întâlneşti tot felul de tipi în cimitire. Era unul care venea în fiecare zi să se legene pe mormântul soţiei lui.

Malko îl asigură că nu avea nicio intenţie de acest gen cu mormântul lui Tony Capistrano. Tânărul gropar îl conduse până în mijlocul peluzei şi îi arătă o placă mare de bronz în iarbă.

— Aici.

Papagalul ciripi şi vru să zboare. Bryan îl lovi uşor peste cioc.

— Taci, José!

Malko se plecă şi citi inscripţia: Antoine Capistrano, 7 ianuarie 1909, 15 august 1971. „Vieţile oamenilor de bine nu au nevoie de laude. Ele vorbesc de la sine. Tony era iubit şi respectat. Avea o căldură umană şi o gentileţe inerentă. Era umil şi simplu. Odihnească-se în pace. Fratele lui, Bunny.”

Malko se ridică.

— A fost incinerat? întrebă el.

Bryan clătină din cap.

— Nu. Era catolic. L-au înhumat. Deşi avem un crematoriu pe cinste.

Malko admira peluza, cu o dorinţă furioasă de a-l dezgropa pe acest om de bine. Dar era obligat să adune şi alte elemente înainte de a ajunge la violarea mormântului. Chiar şi cu binecuvântarea Casei Albe şi a C.I.A.

Îi mulţumi tânărului şi urcă în Cadillac. Un singur lucru îl neliniştea: de ce naiba Bunny Capistrano, care era un snob, îşi îngropase fratele mult iubit în cimitirul acesta pierdut în mijlocul deşertului? Nu avea nici măcar o floare pe mormânt. Deşi mafioţii adoră florile.

Sau tradiţiile se pierduseră? Se hurducăi gânditor pe strada Lone Mountain înainte de o lua spre Vegas. Bulevardul începea să strălucească cu toate neoanele lui în asfinţit, atrăgând irezistibil porumbeii. Bunny Capistrano şi prietenii lui mai aveau de trăit zile frumoase. Anul precedent, Las Vegas primise în total şaptesprezece milioane de turişti. Gurile rele ziceau că erau automate cu fise şi în confesionalele din bisericile pentru nunţi expres din Las Vegas Boulevard. Premiul cel mare oferea un an de deplină indulgenţă.

*

* *

Privirea lui Malko urcă de-a lungul picioarelor superbe, lungi, până la adâncitura spatelui care ar fi făcut-o geloasă şi pe zeiţa Callipyge. Părul lung blond îi cădea pe spate. Necunoscuta purta un compleu cu pantalon din şantung roz, foarte mulat, care îi punea în valoare silueta minunată. Juca, în picioare la o masă de „21” din *Dunes,* cu un minimum de douăzeci şi cinci de dolari ca miză, înghesuită între alţi jucători.

Un val de nostalgie îl cuprinse pe Malko. Această siluetă semăna foarte tare cu Cyntia, tânăra şi superba aventurieră pe care o întâlnise la Vientiane, în Laos, în cursul unei misiuni anterioare.

Dar era imposibil: Cyntia era la douăsprezece mii de kilometri de Las Vegas, la barul *Purple Portoise.* Se îndepărtă de masă ca să nu fie decepţionat când se va întoarce, îndreptându-se spre şirurile de aparate cu fise. Era încă buimac după vizita lui la cimitir. Totul părea în ordine în privinţa lui Tony Capistrano. Ar fi trebuit ca fratele lui să cumpere medicii, personalul din spital şi cel din cimitir! Părea de necrezut. John Gail se lăsa invadat de scrupulozitate.

Se opri în faţa unui aparat şi încercă să observe figura necunoscutei care juca „21”. Era ascunsă după crupier. Deodată, un vlăjgan îl împinse uşor pe Malko, bombănind.

— Dă-te mai încolo, prietene, blochezi aparatul…

Când erai în faţa unui aparat, trebuia să joci. Cazinourile erau pline de astfel de „inspectori” care îi hărţuiau pe cei timoraţi. Trebuia ca jocurile să funcţioneze non-stop. Sălile nu se închideau niciodată.

Malko se întoarse în sală, atras irezistibil de masa de „21”. Ajunse acolo chiar în momentul în care tânăra, terminând de jucat, pleca.

Timp de o fracţiune de secundă, zări profilul unui sân incredibil de ferm, prin deschizătura bluzei roz, apoi resimţi un şoc la vederea imenşilor ochi albaştri cu gene interminabile, gura senzuală şi plină, cu buza superioară foarte uşor ridicată peste dinţii ei de fiară uşor proeminenţi. Simţi că i se înnoadă stomacul.

Ochii albaştri îl fixară iar fata ei frumoasă se lumină:

— Malko!

Capitolul VIII

Cyntia îşi închise pe jumătate pleoapele şi Malko văzu cum îşi dădea ochii peste cap, ca şi cum era în plin orgasm. Nu îşi pierduse acest tic atât de senzual.

— Cyntia! exclamă el. Ce faci aici?

Tânăra zâmbi uşor, ceea ce nu reuşi să-i umbrească expresia la fel de dură ca întotdeauna. Deşi nu avea niciun rid, trăsăturile ei trădau o anume tensiune. Aşa cum îşi priveşte o sălbăticiune îngrijitorii.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, remarcă ea cu o voce catifelată. Mie, ştii bine, îmi place să joc.

Avea o asemenea amărăciune în glas încât el simţi că ceva nu era în regulă. Nu reuşea să-şi ia ochii de la ea. Aproape uitase cât era de frumoasă. Avea acelaşi aer de serioasă. Puţini oameni o cunoşteau într-adevăr pe Cyntia. Chiar nici Malko nu o cunoştea prea bine.

Privirile lor se întâlniră. Părea obosită. Uşoara asimetrie a feţei ieşea şi mai tare în evidenţă. Contrar obiceiului, era bronzată, ceea ce îi punea în evidenţă ochii deschişi la culoare. Malko simţi un val plăcut de căldură urcându-i de-a lungul coloanei vertebrale. Credea că nu o va mai revedea pe Cyntia.

— Mergem să bem ceva la *Top of the Strip*? propuse el.

Ea îşi strecură braţul pe sub al lui.

— Ar fi cea mai mare bucurie din această zi.

Malko se baza pe sinceritatea ei. Se îndreptă spre ascensoare.

*
* *

Cyntia se juca distrată cu un *cartwheet* – o imitaţie din argint a dolarului care înlocuieşte banii veritabili – privind spre neoanele de pe bulevard care luminau clădirea albă a cazinoului vecin – *Caesar's Palace.* Noaptea nu se vedeau nici nenumăratele terenuri virane, nici oribilele acoperişuri din ciment.

Luă paharul de votcă şi ciocni.

— Pentru întâlnirea noastră.

Încet, ea ridică paharul de coniac franţuzesc Gaston Delagrange. Malko realiză că o dorea foarte mult.

— Unde locuieşti? întrebă el.

— Aici. Aproape de piscină.

Răspunsese fără să-l privească. El tresări, ca şi cum era gelos.

— Eşti singură?

Îşi ridică ochii migdalaţi, cu o expresie indefinibilă.

— Da.

Nu se citea nici invitaţie, dar nici refuz în glasul ei. Nu era decât o constatare. Malko se simţi nebun de fericire la auzul răspunsului ei. Fantoma lui Tony Capistrano se afla undeva departe de el. Nu întâlneai în fiecare zi o femeie ca Cyntia. Prezenţa ei acolo îl intriga.

— Ce faci tu în Vegas? întrebă el.

Ea ezită puţin înainte de a răspunde, îşi dădu ochii peste cap aşa cum obişnuia şi zise cu o voce obosită:

— Aş putea să nu-ţi răspund, dar îmi eşti prieten. Este o poveste lungă.

— De ce naiba ai venit?

Ea zâmbi amar.

— Ca să mă îmbogăţesc. Mergea prost la Vientiane, din cauza păcii. Am reuşit să vând la timp barul la un preţ bun. Apoi am luat primul avion spre Bangkok, după care spre Los Angeles. Nu ştiam ce să fac. Atunci am avut o idee. Să vin aici să adun cât mai mulţi bani şi apoi să mă instalez într-o fermă în California pentru un timp.

Malko se uita la mâinile Cyntiei. Era o magiciană cu cărţile de joc. Cea mai bună din lume.

— Şi după aceea?

— N-a mers! făcu ea cu un surâs forţat. Am jucat pocher şi câştigasem optsprezece mii de dolari. Trei „gorile” m-au urmărit până în cameră. M-au luat pe sus şi m-au dus în deşert. Mai întâi mi-au luat banii. Apoi unul dintre ei mi-a ţinut un pistol la tâmplă timp de o oră, ameninţând că mă omoară. În cele din urmă, m-au violat toţi trei, în toate modurile, pe capota maşinii lor. Mi-au zis că dacă mai trişez, îmi vor pune mâinile într-o menghină şi vor strânge până voi rămâne fără ele. Apoi m-au adus aici.

Povestea pe un ton liniştit, fără emoţie aparentă, dar Malko

ştia că totul este adevărat.

— Apoi?

— Am continuat să joc, mărturisi ea, fără să-mi mai folosesc mâinile. Am pierdut tot ce mai aveam. Mai mult de douăzeci de mii de dolari. Întotdeauna se pierde în cazinouri.

Rămase tăcut. Cyntia nu era primită în niciun cazinou european. Nu era atât de puternică pentru a se înfrunta cu Mafia.

— De ce ai rămas?

Zâmbi dezgustată.

— Ca să-mi plătesc datoriile. Mi s-a dat să aleg. Ori mă culc cu câţiva bărbaţi pe care mi-i indică ei, ori muncesc ca *pit-girl* timp de trei luni. Am ales varianta a doua.

— Ce este o *pit-girl?*

Cyntia înghiţi o gură de coniac înainte de a răspunde.

— Când un jucător câştigă prea mult, explică ea, cazinoul îi dă o escortă. O fată ca mine, care stă cu el în sală, îl îndeamnă să joace în continuare, până pierde tot, lăsându-l să creadă că se va culca cu el. Îl face să bea, ca să continue jocul sau pentru a-i fura jetoanele. Sunt tot felul de tertipuri. O *pit-girl* care lucrează cu mine are căptuşeala vizonului numai cu buzunărele secrete ca să poată fura jetoanele.

Malko era sigur că Cyntia nu se deda la aşa ceva. Dar îi era milă de ea.

— Pot să-ţi dau cei douăzeci de mii de dolari, propuse el.

Ea clătină din cap.

— Niciodată nu m-a întreţinut un bărbat. Nu o să încep acum.

— Poate poţi să-i câştigi, insistă Malko.

Cyntia putea fi un aliat redutabil. Era tare, nu avea scrupule, nu se temea nici de Dumnezeu, nici de diavol şi minţea ca o zeiţă. Şi îl iubea mult pe Malko.

El îi explică în câteva cuvinte de ce se afla în Las Vegas. Ochii tinerei se înflăcărară când el pronunţă numele lui Bunny Capistrano.

— El este cel care i-a trimis pe cei trei vagabonzi, îi zise. El le-a ordonat să mă violeze.

Rămaseră o clipă tăcuţi. Apoi, Malko achită nota de plată şi se ridică.

— Vino să vezi unde stau, zise el.

*

* *

Cyntia izbucni în râs când intră în apartamentul lui Malko.

— Aici te-au cazat!

Inspecta încăperile amuzată, ca şi cum totul ar fi fost o glumă. Malko se apropie de ea şi îi puse mâinile pe coapse. Cyntia se lipi de el, făcându-l să-i simtă muntele lui Venus proeminent, fierbinţeala coapselor ei lungi mulate în şantungul roz. O sărută. Ea îi răspunse la sărut cu aviditate, cu pasiune.

Erau pe canapea, întinşi pe jumătate. Degetele lui Malko se strecurară până la carnea fierbinte a sânilor. Cyntia gemu şi se lipi şi mai tare de el. Sfârcurile ei excitate se întăreau. Malko desfăcu bluza roz şi îşi lipi faţa de pielea catifelată.

Cyntia gemu. Cu capul lăsat pe spate, spatele cambrat, dezbrăcată pe jumătate, era somptuos de provocatoare. Malko vru să o dezbrace de tot, dar ea se împotrivi brusc. Când vru să deschidă gura ca să-i ceară o explicaţie, ea îi puse un deget pe buze cu o mimică expresivă.

Frustrat şi mirat în acelaşi timp, o privi cum se ridică, aranjându-şi hainele. Totuşi îi zâmbea drăgăstos. Veni spre el, făcându-l să se ridice. Îl trase spre ea, mângâindu-l uşor cu o mână, ca şi cum ar vrea să-i verifice excitarea. Apoi îşi lipi gura de urechea lui şi murmură:

— Vino, să ieşim de aici.

De această dată, nu mai înţelegea nimic, dar o urmă. O dată ajunşi pe holul pustiu, în faţa liftului, redeveni serioasă.

— Aici, nimic nu este la întâmplare, explică ea. Toţi clienţii care vin la *Dunes* sunt clasaţi în trei categorii: *droppers*, micii jucători, *non-producers,* jucătorii profesionişti şi *producers,* majoritatea jucătorilor care pierd averi. Bunny Capistrano nu are încredere în tine. Apartamentul pe care ţi l-a oferit este plin de microfoane. Aici îi cazează pe *producers* despre care vrea să ştie totul, pentru a le exploata slăbiciunile. Pereţii camerei sunt ticsiţi de microfoane. Oglinda de pe tavanul băii este un geam cu vedere într-un singur sens.

— Nemaipomenit!

Cyntia se lipi de Malko. Limba ei ascuţită o întâlni repede pe a lui Malko.

— Oricum, nu am timp, zise ea. Trebuie să fiu în sală peste o jumătate de oră.

Iar Malko avea întâlnire acasă la Bunny Capistrano. Îi spuse unde urma să meargă.

— Dacă nu te întorci prea târziu, zise Cyntia, vino să ne întâlnim. Stau la 1237 C.

*

* *

O roşcată mare, planturoasă, cu pielea lăptoasă, cu rochia de mătase ridicată până la brâu, descoperindu-şi picioarele minunate şi fundul apetisant, era sprijinită de o coloană de marmură de la intrare, lăsându-se asaltată de doi bărbaţi. Un diamant mare cât un dop de carafă îi lucea la mâna stângă. În dreapta ţinea un pahar greu de cristal, plin până la jumătate cu whisky. Observându-l pe Malko, se ridică spre el neinvitată. Era totuşi ocupată.

Aşezat în genunchi pe dalele de marmură neagră, unul dintre cavalerii ei îşi cufundase capul între picioarele ei, mângâindu-i extaziat jartelele albe, lungi şi fine care îi ţineau ciorapii închişi la culoare. Celălalt, înalt şi slab îmbrăcat cu un costum negru, cu trăsături ascetice, se agita la fundul ei, cu amândouă mâinile crispate pe coapse.

Când Malko trecu pe lângă ea, roşcata zdrăngăni în zeflemea cuburile de gheaţă din pahar. Candelabre mari luminau peste tot. În sufrageria unde îl primise Bunny Capistrano, mai multe cupluri flirtau şi beau, aşezaţi pe jos sau pe canapele. Unii erau îmbrăcaţi, alţii destul de sumar. Următoarele două saloane, care dădeau spre piscină, erau pline cu mese acoperite de gustări, farfurii, pahare, sticle de J & B, Moet et Chandon, Dom Perignon, votcă rusească Laika, coniac Gaston Delagrange. Mafia avea gusturi rafinate. Un ospătar-şef negru, în frac alb, se apropie de Malko, cu un platou în mână. Malko luă o votcă şi întrebă:

— Unde este Bunny Capistrano?

Ospătarul întinse o mână cu mănuşă albă spre capătul celor două încăperi:

— Domnul Bunny este în camera din stânga.

Privirea lui trecu pe lângă roşcată ca şi cum aceasta nu ar fi existat. Malko nu se aştepta să ajungă la o aşa petrecere. Când urcase scările vilei, se lovise de Kenny care îi tăiase calea. Micul hawaian purta un tricou alb şi un pantalon negru care îl făceau să pară şi mai slab. În spatele lui era un vlăjgan în smoching, cu

părul înspicat şi o figură de boxer, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri. Îi ceruse numele lui Malko, consultase o listă şi zise:

— Merge. Este O K.

Kenny se dădu la o parte imediat. Malko se întreba ce făcea el acolo în acea seară specială. Se gândea la Cyntia. Ar fi vrut să fie cu ea.

O fată, îmbrăcată doar într-un slip şi un sutien, îl îmbrânci râzând. Era urmărită de un bărbat masiv şi roşu la faţă, în pantaloni şi cămaşă, cu nodul de la papion desfăcut. Ea ţipa tare:

— Sunt un iepuraş săltăreţ. Sunt un iepuraş săltăreţ!

Lui Malko îi trebui câteva secunde să-l recunoască pe şeriful Tom Hennigan, cu ceasul lui cel nou. Prinse „iepuraşul săltăreţ" lângă o masă, smulgându-i ceea ce îi mai rămăsese din haine cu atâta rapiditate de parcă i-ar fi pus cătuşele.

Malko începea să-şi dea seama de ce erau filtraţi atât de sever invitaţii. Trecu pe lângă o baie din marmură roz, plină de prosoape aşezate teanc. Mafia era prevăzătoare. În genunchi, direct pe marmură, o tipă îi făcea conştiincioasă o felaţie unui tip care cu siguranţă nu era soţul ei. Deodată, nişte ţipete ascuţite de femei îl făcură să tresară. Veneau dinspre holul din stânga, acolo unde i se spusese că se afla stăpânul casei. Merse până acolo şi se opri la intrarea unei incredibile încăperi: pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu blănuri! De vulpe! Un raft întreg avea zeci de perechi de pantofi de damă. Jumătate din cameră era ocupată de un enorm „water-bed" rotund. Ţipetele, din ce în ce mai ascuţite, veneau din baia apropiată.

Malko înaintă cu inima strânsă: nu îi plăcea să deranjeze oamenii când se aflau în baie.

De această dată, nu regretă excepţia de la regulă.

Baia era din marmură verde iar cada era înlocuită de un fel de piscină pătrată.

În mijlocul piscinei era Sandy, fata pe care o văzuse cu ocazia primei lui vizita la Bunny Capistrano.

Complet dezbrăcată, cu părul desfăcut şi ud, se afla în faţa unui jet puternic de apă care se lovea perpendicular pe abdomenul ei!

Doi bărbaţi petrecăreţi, îmbrăcaţi şi uzi leoarcă, o ţineau fiecare de câte o mână, în faţa jetului care se izbea în triunghiul

negru al sexului ei.

Sandy stătea pe loc, se zvârcolea, râdea, scoţând cascade de ţipete ascuţite şi mieunate, îşi întindea abdomenul bombat ca şi cum se oferea mângâierii brutale a apei, îşi desfăcea picioarele. Un grup privea scena de pe marginea piscinei: un bărbat blond, cu ochelari, cu alură de profesor, Bunny Capistrano, în smoching verde crud, şi mai multe femei, fascinate şi uşor invidioase.

Cu capul pe spate, Sandy nu vedea pe nimeni. Observându-l pe Malko, Bunny Capistrano îl apostrofă vesel:

— V-am spus că este cea mai bună afacere din oraş! Şi-o trage şi cu un robinet.

Cu smochingul lui verde crud, Bunny Capistrano semăna cu o broască enormă. Toţi cei din jur băuseră destul de mult. Bunny, cu o privire obscenă şi dezgustată, se uita la amanta cuprinsă de plăcere sub jetul fierbinte. În cele din urmă, cei doi bărbaţi îi dădură drumul, dar Sandy nu se depărtă de jet.

Din contră, cu un gest voit provocator, se oferi şi mai deschis mângâierii jetului de apă. Era moartă de oboseală, dar asta îl amuza cel mai tare pe bătrânul mafiot, care ieşi din baie urmat de Malko.

— Aţi petrecut o zi plăcută? se arătă amabil Bunny Capistrano. Aţi vizitat puţin oraşul nostru frumos?

Devenise chiar liric. Malko îl asigură că totul este perfect.

În sufrageria mare, situaţia evoluase. Superba roşcată se întinsese pe jos pe burtă, aproape de intrare, cu picioarele desfăcute, cu partea de sus a corpului acoperită, faţa ascunsă de părul lung, într-o atitudine superb de impudică. Ca o sclavă dintr-o orgie romană oferită tuturor. Bunny Capistrano, ca să se amuze, în timp ce trecea pe lângă ea, îi apăsă cu vârful, pantofului vernil abdomenul. Imediat, tânăra roşcată ridică fundul, cu o mişcare reflexă, ca şi cum s-ar fi oferit acestei solicitări neaşteptate.

Malko era dezgustat momentan.

Un bărbat cu părul argintiu, însoţit de o blondă platinată, îl salută cu respect pe Bunny Capistrano. Bătrânul mafiot îi zâmbi şi el şi îi şopti lui Malko, cu o satisfacţie vizibilă:

— Este primarul.

Nu mai lipsea decât Părintele Crawley.

Malko nu se gândea decât la un lucru: să plece. Era nerăbdător să continue ancheta şi la *Sunshine Hospital.*

Deodată un nou-venit apăru în hol. Prost îmbrăcat şi rotunjor, aproape chel, cu ochelari. Singur. O văzu pe roşcată şi Malko observă cum îi luceşte privirea. Imediat, intră în sufragerie, îşi scoase haina şi o îndoi, făcând la fel şi cu ce mai avea pe el.

Calm şi cu o seriozitate imperturbabilă.

În acelaşi moment, un bărbat veni din fundul camerei, se lovi de roşcată, o întoarse şi sări pe ea. Gol puşcă, nou-venitul privea scena, cu o erecţie impresionantă.

Bunny Capistrano izbucni în râs:

— Este Mike! Nici măcar nu l-am invitat. Cum simte un fund pe undeva, cum apare imediat. A trebuit să-i dea zece dolari lui Joe ca să poată intra.

Numitul Mike tocmai se aşeza în genunchi liniştit pe mochetă şi începea să mângâie pieptul roşcatei timp în care celălalt i-o trăgea de zor.

— Cine este acest personaj? întrebă Malko, intrigat peste măsură.

Bunny trase din ţigară.

— Mike Rabelais. Un avocat. Este puţin cam prostuţ, dar are un IQ de 160 şi un membru de cal pe care încearcă să-l bage peste tot.

Pe covor, scena se schimbase. Primul venit se lăsase pe spate iar Mike tocmai o penetra liniştit pe roşcată. Imediat, cu genunchii la gură, ea începu să geamă, apoi să ţipe, şi în cele din urmă să scheaune ca un câine rănit.

Bunny clătină din cap.

— Mike ar face orice pentru o partidă de sex, remarcă el.

Malko privea împerecherea în toi, revăzând mintal dosarul citit la Departamentul de Stat. Mike Rabelais fusese avocatul lui Tony Capistrano. Iată un om care cu siguranţă l-ar putea ajuta, dar nu în împrejurările de faţă.

— Cred că mă voi duce să dorm, anunţă el.

Bunny Capistrano nu păru surprins.

— Înţeleg. Prima zi în Vegas este grea. Eu trebuie să muncesc încă. Vă deranjează dacă mă duceţi la *Dunes?*

Coborâră treptele vilei. Malko avea Cadillac-ul în mica parcare vecină. Bunny Capistrano se aşeză lângă el şi porni. Ieşi de pe aleea Country Club, o luă pe Desert Inn Road. În momentul în care urma să între pe bulevardul Strip, Bunny Capistrano zise brusc:

— Luaţi-o la dreapta.

Vocea lui nu mai avea nimic amical. Malko întoarse capul spre el, surprins. La dreapta era nordul, exact direcţia opusă cazinoului *Dunes.* Nu avu timp să întrebe. Ceva se mişca în spatele maşinii, un inel de metal rece îi apăsa în ceafă.

— Fă cum ţi se spune, confirmă o voce graseiată pe care Malko o recunoscu a fi cea a paznicului cu ochelari negri care tria invitaţii.

Simţi că sângele începe să-i îngheţe. Căzuse în cursă ca un copil. El, unul dintre cei mai buni agenţi acoperiţi ai C.I.A. Singura persoană care ştia unde se află era Cyntia, care nu va putea nici măcar să-l ajute Ucigaşul din spatele lui probabil se ascunsese în maşină în timp ce el era în casă la Bunny Capistrano.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă el.

Bunny Capistrano clătină din cap, în semn clar de dezaprobare.

— La un drum fără întoarcere. Vă credeam mai inteligent.

Capitolul IX

Malko conduse în linişte câteva minute, timp în care realiză în ce situaţie este, începând să-şi pună mintea la treabă ca un calculator. Apoi întoarse capul spre Bunny Capistrano:

— Nu înţeleg…

Bătrânul mafiot ridică din umeri.

— Nu faceţi pe prostul. Aţi cotrobăit toată ziua interesându-vă de bietul Tony.

Se aşternu iar liniştea. Malko conducea cât mai încet posibil, cu pistolul în continuare la ceafă. Traversară centrul, ajungând mai sus de Centrul Civic. Vreo treizeci de maşini de poliţie erau parcate în faţa clădirii.

— Ia-o la stânga, ordonă bărbatul din spatele lui.

Malko se supuse. Trecură pe sub pasarela spre Los Angeles, luând-o spre vest. Autostrada se termina cam la un kilometru şi jumătate în faţa lui.

— La dreapta, pe 91, zise Bunny Capistrano.

Părea că totul se înrăutăţeşte. „91” era drumul pe care Malko mersese ca să ajungă la Memorial Gardens, cimitirul unde era Tony. Se gândea, cuprins de un frison neplăcut, la cuptorul crematoriului.

Foarte repede clădirile se răriră şi nu mai rămase în jurul lor decât deşertul. Uitându-se pe bordul maşinii, Malko observă că erau la aproape douăzeci de kilometri de centru.

— Faci la dreapta după cinci sute de metri, ordonă bărbatul cu pistolul.

Efectiv, observă în lumina farurilor o pistă perpendiculară care dispărea în deşert. Merseră patru sau cinci kilometri fără să vadă nimic, apoi apărură lumini. Pista se termina pe un teren luminat de proiectoare, plin de carcase de maşini şi un hangar din care se auzea un vacarm înfricoşător.

— Stop.

Malko se supuse, din ce în ce mai puţin liniştit.

Un camion-macara trecu legănând o maşină fără roţi şi intră în hangar. Bunny Capistrano se aplecă peste volan şi claxonă.

Imediat, un muncitor în salopetă ieşi din hangar şi se îndreptă spre maşină. Bunny coborî geamul. Nou-venitul îi strânse mâna. Faţa lui dură era plină de urme de unsoare care îi impregna şi părul negru şi ciufulit.

— Un client?

Se uită la Malko, în continuare ameninţat cu pistolul. Bunny Capistrano dădu din cap afirmativ.

— Intraţi, zise muncitorul în salopetă.

Presiunea pistoletului deveni mai puternică în ceafa lui Malko.

— Intraţi, repetă bărbatul din spatele lui.

Se supuse, mergând încet. Interiorul hangarului era luminat de proiectoare. O presă enormă ocupa partea din spate. Camionul-macara care intrase înainte puse carcasa de maşină în presă şi se dădu înapoi. Se auzi un zgomot asurzitor, o jerbă de scântei şi solul vibră. Presa urca, lăsând o masă metalică de cincizeci de centimetri înălţime.

Camionul-macara veni apoi să o ridice, eliberând presa.

Malko îşi şterse fruntea acoperită de transpiraţie. Era o moarte deosebit de oribilă.

Se auzi un zgomot de motor şi un alt camion se opri lângă Cadillacul lui Malko. Doi muncitori coborâră şi se apropiară de

maşină, trăgând lanţuri groase care aveau la capăt cârlige. Le fixară pe primele două în faţă. Se auzi un fluierat şi cele două lanţuri se întinseră. Botul maşinii se ridică vreo zece centimetri şi rămase nemişcat.

Bunny Capistrano apăsă pe portieră şi o deschise. Sări jos. Imediat ucigaşul îl imită, ţinând în continuare pistolul îndreptat spre Malko. Rămase în picioare aproape de maşină, ameninţându-l pe Malko prin geamul coborât.

— Nu încerca să ieşi, ameninţă el.

Se auzi un huruit de lanţuri în spate. Un nou fluierat şi lanţurile se întinseră. Cadillacul se ridică de la sol într-un scârţâit de scripeţi. Camionul-macara îl mişcă, maşina suspendată făcând un salt graţios şi ateriză brutal pe platoul presei. Jeturi de vapori ţâşneau aproape peste tot. Ghemuit pe locul lui, Malko era asurzit. Încercă să nu se gândească. Privirea nu se putea dezlipi de un muncitor echipat cu ochelari de sudură care manevra butoanele de comandă de la presă. Întoarse capul şi îl văzu pe Bunny Capistrano şi pe ucigaş la o distanţă de cinci metri. Acesta din urmă ţinea în continuare arma – un colt Snob-Nose 38 – spre Malko. Gură grasă a lui Bunny era cuprinsă de un zâmbet urât.

Bătrânul mafiot urlă ceva, dar Malko nu auzi. Şuiera un jet de vapori însoţit de un scrâşnet de table. Malko îşi băgă capul între umeri. Presa nu coborâse dintr-odată, ci progresiv. Parbrizul se sparse în bucăţi, împroşcând cioburi de sticlă. Geamurile laterale explodară şi ele. Stâlpii cedară într-un scrâşnet oribil. Malko se lăsă să alunece pe podea, dădu cu umărul în portieră dar nu reuşi decât să se rănească. Era înţepenită! Mai încercă o dată, cu inima bătându-i puternic. Deodată, plafonul se deformă şi îl apăsă pe cap! Era sfârşitul. Presa continua să coboare fără oprire. Volanul cedă cu un zgomot sec şi claxonul porni, scoţând un sunet strident. Înghesuit pe scaun, Malko număra secundele. Deodată, realiză că tablele nu se mai deformau. Claxonul continua să-l asurzească. Erau cioburi peste tot.

Portiera de pe partea lui fu smulsă din afară. Malko ridică privirea. Muncitorul cu ochelari de sudură îl privea râzând.

— Ieşiţi repede, făcu el, altfel nu vă văd prea bine…

Malko ajunse în patru labe pe platoul presei, umilit, nebun de furie şi de frică. Se ridică, se şterse de praf, sări de pe presă chiar în clipa în care presa îşi relua coborârea. Cadillacul se

aplatiză cu un trosnet sinistru. Toate cele patru pneuri explodară.

Malko ajunse faţă în faţă cu Bunny Capistrano. Bătrânul mafiot nu îi lăsă timp să-şi revină din emoţie. Arătă cu ţigara spre el.

— Această lepădătură de John Gail v-a zis să veniţi să scotociţi aici? ţipă el.

Malko nu răspunse. Ştia că nu se teme de nimic. Bunny deveni şi mai ameninţător.

— Data viitoare, zise el, nu vei mai fi lăsat să cobori înainte. Lăsaţi-l pe Tony acolo unde este. Joe vă va duce înapoi.

Imensul Cadillac al mafiotului intrase în hangar condus de ucigaşul cu ochelari negri. Malko se prăvăli cu plăcere pe pernele din velur. Joe nu zicea nimic. Se hurducăiră până la autostrada 91. Joe opri pe margine şi se întoarse. Se vedeau în depărtare luminile din Las Vegas.

— Cobori aici, zise el. Mergi repede. Nu mai sunt decât vreo şaisprezece kilometri.

Malko ezită. Imediat pistolul se îndreptă spre el.

— Eu, te-aş fi lăsat acolo, zise Joe. Să nu mai încerci niciodată să întrebi ceva pe careva în Las Vegas. Nimeni nu îţi va răspunde. Bunny i-a anunţat pe toţi.

Malko, fără a răspunde, deschise portiera şi coborî. Imediat, Cadillacul plecă înapoi. Aerul era fierbinte.

Încă mai avea în urechi zgomotul presei. Începu să meargă încet, umil şi furios. Amabilul John Gail şi drăguţul de David Wise îl trimiseseră pur şi simplu la moarte. Acum avea de reglat o treabă personală cu Bunny Capistrano. Se gândi la cât de neliniştită va fi Cyntia văzând că nu mai vine.

Oricum, un lucru era sigur: mormântul de pe Lone Mountain Road nu conţinea cadavrul lui Tony Capistrano.

Venea un camion. Se aşeză în lumina farurilor lui şi agită braţul. Vehiculul nici măcar nu încetini, gata să-l strivească!

Malko se îndreptă spre luminile de pe „Strip”, hotărât să-l facă pe Bunny Capistrano să plătească scump pentru acest marş forţat.

Capitolul X

Mike Rabelais coborî de pe bicicletă şi o împinse pe micul hol, sub privirea nemulţumită a portarului. Deja bătrâna lui Ford Edsel rămasă în până în faţa pompei de incendiu făcea o impresie proastă. Acum cu bicicleta! Dacă Mike nu ar fi avut legături cu „băieţii”, portarul l-ar fi dat afară în şuturi.

Bancheta din spate era plină de ziare vechi decupate şi de dosare. Fără a mai vorbi de cămăşile cu câte o etichetă pe ele care indica timpul cât le purtase! Astfel, avocatul făcea economii serioase la spălat.

De când nu mai avea un apartament, existenţa şi-o împărţea între birou şi vechea lui maşină. Pe vremea când maşina mergea, uneori dormea în ea în mijlocul deşertului.

Mike Rabelais era de o zgârcenie vecină cu patologicul. Chiar dacă el ar fi câştigat o sută de mii de dolari pe lună – ceea ce ar fi putut face – ar fi trăit tot în aceleaşi condiţii.

Înghesui bicicleta în lift. Ajuns la etajul al treilea, o legă de palier. O folosea pentru toate deplasările din zona bulevardului „Strip”. Mike era, fără să ştie, un pionier al luptei antipoluare. Descuie cele trei lacăte şi intră în cele două mici camere ale biroului său. Era o dezordine obişnuită, cu costume atârnate peste tot, coperte, bibliorafturi. Mike îşi spăla rufele în mica toaletă aflată lângă biroul său. Îşi scoase haina. De mult timp, purta îmbrăcăminte oferită de prieteni. O economie în plus. Evident că mirosea puţin înăuntru.

Cu grijă, îşi desfăcu agrafele care ţineau loc de butoniere la manşete şi îşi suflecă mânecile cămăşii pătate de grăsime. Găsi un capăt de scotch şi îşi consolidă braţul ochelarilor.

Persoana pe care o aştepta era în întârziere. Pentru a trece timpul, începu să citească un tratat de economie foarte gros. Mike avea un creier aproape de geniu. Dacă nu ar fi fost un incorigibil original, viitorul său ar fi fost fabulos. Dar el nu lucra decât la cazuri care îi plăceau.

Cuprins de lectură, abia auzi soneria. Se ridică şi merse să deschidă.

— Salut, nene Mike!

Sandy Jones zâmbea cu toţi dinţii ei strălucitori, căţărată pe nişte pantofi înalţi care îi accentuau conturul picioarelor musculoase. Purta o rochie de jerseu imprimat care stătea

mulată ca o mănuşă. Fără niciun cuvânt, Mike o trase spre el. Imediat, ea se frecă de burta lui, cambrată şi provocatoare.

— Aşteaptă puţin! zise ea. Lasă-mă să-mi pun geanta undeva.

Mike Rabelais avea deja respiraţia întretăiată. O răsuci pe Sandy, o sprijini de birou, strecură o mână pe sub rochia lejeră. Scoase, un mormăit de bucurie: nu purta nimic pe dedesubt. Ea nu rămase inactivă: degetele ei cu unghii foarte lungi desfăcură fermoarul pantalonilor lui.

Mike Rabelais era deja într-o stare ce putea face gelos şi un taur. Brutal, o penetră cu o mişcare lungă de jos în sus.

Sandy Jones scoase un ţipăt uşor.

— Mai cu grijă.

Mike Rabelais nu îşi cunoştea forţa. Se mai potoli şi, cu muşcări scurte, pătrunse cât de tare putu. Ridicându-se chiar şi pe vârful picioarelor, sprijinită cu mâinile de birou, cu capul pe spate, Sandy închise ochii. Această enormă prezenţă în ea era exact ceea ce tocmai îi trebuia. Din nou, Mike pierdu controlul ritmului. Sandy gemu:

— Mă răneşti!

Îşi încetini uşor ritmul lăsând-o să se ofere şi mai bine. Mike era pregătit mereu să facă dragoste. Prima dată, practic o violase pe Sandy, în bucătăria de la vilă. Din cauza durerii, ea jurase că nu va mai încerca. Apoi, părăsită de Bunny Capistrano, începuse să viseze la acest sex inepuizabil şi se întorsese la Mike, pentru şedinţe scurte ca aceea de acum. Când simţea că se apropia de plăcere, el se retrase din ea.

— Ah! făcu ea dezamăgită.

Fără niciun cuvânt, Mike o întoarse şi o penetră din nou. Sandy reîncepu să geamă, fericită, subliniind mişcările cu cuvinte porcoase. Era o femeie simplă. O partidă bună de sex fără probleme reprezenta cea mai plăcută parte din viaţa ei.

Din ce în ce mai excitat, Mike o culcă pe birou în mijlocul hârtiilor şi ziarelor vechi. Era plin de transpiraţie, gâfâia, cu burta în faţă. Sandy nu simţea altceva în afară de senzaţia plăcut de arzătoare din interiorul ei. Tornada obişnuită se pregătea. Îşi crispă mâinile pe marginea biroului, ca să nu alunece sub loviturile lui Mike şi ţipă:

— Nu te opri! Nu te opri!

Mike nu se opri. Sandy urlă încât i se păru că nu se mai termină, îşi trase sufletul şi, imediat, se scutură. Rimelul i se

scursese şi machiajul se ştersese. Dispăru în toaletă şi apăru după cinci minute, inocentă ca un fecioară.

În afară de cearcănele cafenii de sub ochi.

Întinse buzele proaspăt rujate spre Mike Rabelais, care abia le atinse.

— La revedere, nene Mike. Mă duc la golf.

Bunny Capistrano voise ca ea să înveţe să joace golf, ceea ce îi permitea ca în fiecare zi să-l poată vizita pe Mike. Era amantul ideal. Nu erau văzuţi niciodată împreună, nu era gelos şi o satisfăcea ca un armăsar.

Mike o conduse până la uşă, băgă mâna pe sub rochia uşoară şi dădu de un slip. Sandy redevenise o femeie serioasă. Imediat după ce plecă Sandy, se instală într-un fotoliu puţin cam uzat, savurându-şi satisfacţia.

Sandy era amanta cea mai plăcută din lume. În şase luni, nici măcar nu îi oferise o cafea. Se potrivea cu zgârcenia lui. De altfel, ea nu îi cerea nimic, în afară de a o satisface. Pentru asta era pregătit mereu. În unele seri, parca maşina în enorma parcare de la *Dunes* şi aştepta ca Sandy să poată scăpa un sfert de oră de la un cocktail. Ea venea, gâfâind, şi se aşeza peste el în maşină ca să ajungă la un orgasm rapid şi plăcut. Altădată, venea goală pe sub o somptuoasă rochie de brocart iar Mike era nebun de fericire.

Biroul lui Mike – nu avea secretară – era locul lor de întâlnire. Deseori pe jos, chiar pe mochetă. Sau pe vechea canapea cu arcurile stricate. Aproape fără să vorbească, neobositul piston al lui Mike prindea viaţă imediat cum o vedea pe Sandy.

Cu cât îmbătrânea, cu atât Mike acorda mai multă atenţie sexului. Nu fusese căsătorit niciodată şi nici nu avea de gând. În linişte, începu să-şi aranjeze biroul şi să redacteze o citaţie pentru unul dintre clienţii lui, patronul unui restaurant. Nu era plătit, dar mânca pe gratis.

Soneria îl făcu să tresară. Nu aştepta pe nimeni şi se gândi că Sandy uitase ceva.

Se duse să deschidă fără să-şi mai ia haina şi rămase împietrit în uşă, crezând că este victima unei halucinaţii.

În faţa lui era cea mai minunată creatură pe care o văzuse. Un păr lung blond care îi încadra ochii mari migdalaţi şi a gură de vis. Un corp sculptural mulat într-o rochie de jerseu de mătase imprimată. Un bust înalt şi agresiv ale cărui vârfuri se

conturau prin materialul rochiei.

— Îl caut pe Mike Rabelais, ceru necunoscuta cu o voce melodioasă.

— Eu sunt, făcu Mike.

Se dădu la o parte ca să o lase să între, remarcând în treacăt fundul ei bombat. Era ca şi cum brusc se materializaseră cele mai ascunse fantasme ale sale. Sandy nu era decât o femeie fără importanţă. Mike Rabelais era gata să o violeze. Necunoscuta se aşeză în vechiul fotoliu din faţa biroului şi îşi încrucişă picioarele. Mike Rabelais avu timp să observe o dantelă albă şi gura i se uscă.

— Vreţi să divorţaţi? întrebă el.

Era prima idee care îi venise în minte. Necunoscuta râse copios.

— Mulţumesc! Nu sunt căsătorită.

Mai mult, era liberă! Mike se simţea din ce în ce mai bine.

— Cum vă pot ajuta? întrebă el, cu ochii fixaţi pe picioarele ei.

— Sunt de la *San Francisco Star.* Anchetez în legătură cu Tony Capistrano. Mi s-a spus că aţi fost avocatul lui. Iar anumite persoane pretind că nu a murit.

Vorbea cu o voce gravă, joasa, excitantă, fără să-şi slăbească din ochi interlocutorul. Mike simţi cum o senzaţie de nelinişte îi blochează stomacul. Brusc, această necunoscută devenea inaccesibilă. Trăia liniştit în Vegas, fiindcă avea o noţiune foarte extensivă privitor la secretul profesional.

— Tony Capistrano este mort, zise el.

Fermecătoarea blondă nu renunţă.

— L-aţi văzut dumneavoastră mort?

— Nu, nu eram în oraş. Dar a fost îngropat în Las Vegas. Ziarista îşi încrucişa întruna picioarele cu un fâsâit de mătase. Ceea ce l-ar fi făcut şi pe Sfântul Anton pofticios.

— Nu aţi auzit niciodată că ar trăi? insistă ea.

— Niciodată.

Mike se chinuia să-şi ascundă o stare pe care o ura.

— Deci nu ştiţi nimic?

El făcu un semn de negaţie, cufundat în visul lui erotic.

— Nu.

Ziarista se ridică cu o mişcare graţioasă.

— Mare păcat! Îmi pare rău că v-am deranjat.

O panică incontrolabilă îl cuprinse pe Mike Rabelais. Dacă

Sandy ar fi apărut în acel moment, ar fi trimis-o la plimbare fără nicio ezitare. Această superbă necunoscută, care îi scăpa printre degete fără nicio şansă, îl înnebunea.

— Unde locuiţi dumneavoastră în Vegas? întrebă el. Merg la o petrecere în această seară.

La care el nu era invitat.

În picioare, în faţa lui, dominându-l, tânăra femeie zâmbi.

— Nu am timp să ies. Am de discutat cu mai mulţi oameni. Făcu doi paşi spre uşă. Mike Rabelais căuta disperat ceva ca să o reţină.

— Aşteptaţi, zise el deodată, mă voi uita în vechile mele dosare. Reveniţi după-amiază. Pe la cinci.

— Chiar aşa?

— Absolut.

Trebuia să se gândească, să găsească o informaţie mai puţin compromiţătoare pe care să i-o dea.

Ziarista aştepta în picioare, părând că ezită.

— Unde locuiţi? întrebă Mike.

— Nu m-am instalat încă, răspunse evaziv tânăra.

Ea zâmbi ademenitor, ca pentru a-l recompensa.

— Atunci, pe după-amiază.

Privi legănatul şoldurilor în timp ce ea se îndrepta spre uşă. Măcar, dacă ar fi putut să pună mâinile pe aceste curbe elastice. O însoţi până la lift, nervos ca un adolescent. Cum plecă ea, se întoarse în birou, deschise un sertar, scoase un mic bol, cu condimente. În buzunarul hainei, avea mereu puţină ţelină. Luă o sticlă veche de Pepsi-Cola plină pe trei sferturi cu votcă. Adăugă peste ea ingredientele şi agită sticla. Îi mai trebuia doar suc de roşii ca să prepare un „Bloody Mary” care să-l pună pe picioare.

La barul din colţ, asta îl costa cincizeci de cenţi. Acolo o va duce pe ziaristă. Înveselit, începu să caute dosarul lui Tony Capistrano.

*

* *

Cyntia se aşează lângă Malko, cu un zâmbet obosit.

— Gata!

Îi povesti pe scurt conversaţia cu Mike Rabelais. În timp ce o asculta, Malko îşi puse mâna pe coapsa lungă descoperită.

Cyntia tăcu, privindu-l cu obişnuitul ei aer impenetrabil.

— Te doresc, mărturisi Malko cu voce joasă.

Cyntia literalmente transpira de erotism. Înţelegea că Mike Rabelais ezita să acţioneze la fel. Dacă ar fi vrut să facă o carieră de curtezană, ar fi ajuns să fie acoperită cu aur. Cyntia îşi oferi buzele şi zise cu o voce imperceptibilă:

— Şi eu.

De când se regăsiseră în ajun, flirtaseră în apartamentul lui Malko. Acesta din urmă se întorsese la ora patru dimineaţa la *Dunes,* după ce parcursese ultimii kilometri într-un camion, înfuriat peste măsură. Sala era încă plină de jucători. Făcuse un duş, îi telefonase Cyntiei ca să o liniştească şi se gândi. Era în pericol în Vegas. Ameninţările lui Bunny Capistrano nu erau simple cuvinte în vânt. Chiar dacă era vorba doar de o mişcare nepotrivită şi dacă fratele său era mort şi îngropat. Deci, dacă ar merge personal să-l vadă pe Mike Rabelais, avocatul lui Tony, nu ar reuşi nimic. Avea nevoie de Cyntia.

Ea acceptase fără ezitare. Se întâlniseră apoi într-o cafenea de pe Sahara Avenue, colţ cu Maryland, foarte aproape de biroul lui Mike. După ce Malko închiriase de la Hertz un Pontiac verde, declarând că maşina lui fusese furată în timpul nopţii.

Cyntia se scuturã, făcând să-i tresară muşchii coapselor.

— Ce bătrânel dezgustător. Ochii lui înotau în spermă când mă privea.

Din partea lui, Malko nu îl condamna.

— Am de făcut altceva mai întâi, zise el.

Cyntia se întoarse spre el.

— Vin cu tine.

Când vorbea astfel, nu mai încăpea nicio discuţie.

De această dată, pistoletul extraplat al lui Malko era în torpedo, cu un glonţ pe ţeavă. În portbagaj avea suficientă muniţie cât să înceapă o mică revoluţie. Malko nu avea chef să suporte iar umorul specific al lui Bunny Capistrano.

*

* *

Bryan, tânărul gropar, tocmai dădea de mâncare papagalului, aşezat pe marginea peluzei, cu spatele rezemat de un cavou.

Malko parcă Pontiac-ul în spate, aproape de crematoriu. Praful se aşeza în urmă pe Lone Mountain Road. Cyntia ieşi prima. Bryan aşează papagalul şi se ridică de pe peluză. Faţa lui cu coşuri exprima o dorinţă brutală şi naivitate.

— Domnişoară?

Malko ieşi la rândul lui din maşină şi, imediat, tânărul gropar se întristă.

— Ce mai vreţi? întrebă el.

Malko ignoră tonul lui agresiv şi îi zâmbi amabil băiatului. Acesta, deşi observase că ochii aurii ai vizitatorului erau striaţi în verde, nu trase nicio concluzie.

— Aş vrea să văd cum funcţionează crematoriul vostru, zise el. Mi-aţi spus multe despre el data trecută.

Malko părea perfect serios. Scoase chiar şi o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar şi o întinse groparului.

Bryan ezită, apoi o luă. Bineînţeles, era o cerere bizară, dar nu avea ce să facă.

— O.K., zise el. Veniţi cu mine.

Prezenţa tinerei blonde îl excita şi îl tulbura. Ce căuta ea în acest cimitir pierdut?

Intrară în crematoriu. Le arătă rampele cu gaz care încălzeau cuptorul în care era băgat sicriul. Acesta din urmă înainta pe nişte şine, care duceau spre un leagăn. Apoi uşa cuptorului se închidea până ce se termina arderea. Un sicriu gol aştepta pe şine, în faţa uşii. Capacul era jos.

Bryan se apropie de un tablou de comandă şi arătă un buton roşu.

— Aici, totul este automatizat. Asta este ceasul care arată timpul de ardere.

Malko se apropie. Întinse braţul şi, înainte ca Bryan să-l poată opri, apăsă pe buton! Se auzi un şuierat uşor timp de câteva secunde apoi un „pfu” şi apăru o flacără galbenă, pe mai multe rampe o dată. Unda de căldură îi făcu pe Malko şi pe Cyntia să se dea înapoi.

Groparul sări în spate, apostrofându-l pe Malko.

— Nu, sunteţi nebun!

Se opri înlemnit, în faţa ţevii pistolului îndreptat spre el. Cyntia îi zâmbi suav, arătând cu degetul spre sicriul deschis.

— Urcaţi în el, tinere.

Bryan rămase ţintuit într-un loc. Era sigur că, de această dată,

avea de-a face cu nebuni.

Cyntia închise cu cheia uşa crematoriului. Imediat căldura începu să crească cu repeziciune. Cuptorul şuiera sinistru. Malko se apropie de tânărul gropar şi îi puse pistolul în piept.

— Urcaţi-vă în sicriu, ordonă el.

Ca un automat, tânărul urcă în sicriu, rămânând chircit şi ţinându-se cu amândouă mâinile de margini. Începu să plângă.

— Nu veţi face asta! imploră el.

— Nu este exclus, făcu rece Malko. Asta depinde de dumneavoastră. De modul în care îmi veţi răspunde la întrebări.

Groparul înghiţi în sec, fără să-şi ia ochii de la flăcările galbene care îl ameninţau. Cyntia examina cu atenţie tabloul de comandă.

— Ce vreţi?

— Dumneavoastră l-aţi anunţat pe Bunny Capistrano de vizita mea, nu?

Bryan clătină din cap.

— Eu! Nu, eu...

Hotărâtă, Cyntia apăsă pe un buton. Sicriul înaintă imediat câţiva centimetri spre uşa cuptorului. Bryan urlă:

— Nu!

Cyntia lăsă butonul. Sicriul se opri. Flăcările atingeau deja partea din faţă a coşciugului. Faţa groparului lucea de transpiraţie.

— De ce l-aţi anunţat pe Bunny Capistrano? repetă Malko.

— Mi-a... mi-a telefonat, se bâlbâi tânărul. Ca să afle dacă a venit cineva. I-am zis. I-am descris cum arătaţi.

De această dată. Părea că vorbeşte sincer.

— De ce i-aţi răspuns?

— Dar este cimitirul lui!

Părea chiar surprins că Malko nu ştia asta.

Malko se apropie de sicriul în care transpira groparul.

— De ce Bunny Capistrano este aşa de nervos în privinţa fratelui său? Îi este frică de fantome?

Bryan lăsă capul în jos, răspunse pe un ton înfricoşat.

— Nu ştiu.

Malko îl privi direct în ochi.

— Cred că ştiţi.

Cyntia, stilată, apăsase deja pe buton. Încet, sicriul reîncepu să alunece spre flăcări. Un imn religios se declanşă automat, din

mai multe difuzoare. Mai era un metru de parcurs. Căldura trebuia să fie de nesuportat în sicriu.

— Dar nu ştiu nimic! ţipă Bryan.

— Grăbiţi-vă zise Cyntia, cu degetul pe buton.

Malko interveni.

— Eraţi aici când a fost îngropat Tony Capistrano?

Bryan trase aer în piept şi se lansă într-o lungă diatribă cu o voce descompusă.

— Eram aici, dar nu s-a întâmplat nimic anormal. Au venit cu sicriul şi imediat l-au şi îngropat, după ce preotul a terminat de vorbit. Nu ştiu nimic.

— Sunteţi sigur?

Malko era uimit. Tânărul gropar era prea terorizat ca să nu spună adevărul. Bryan ezită.

— A fost totuşi ceva care m-a frapat, mărturisi el. La un moment dat, Bunny s-a întors. Zâmbea.

De această dată, îi spusese totul. Faţa lui era stacojie. Părul blond era lipit de atâta transpiraţie.

Malko îi făcu semn Cyntiei care apăsă pe butonul verde. Sicriul se îndepărtă de flăcări. Imediat, Bryan sări jos şi se îndepărtă cât mai mult de cuptor. Tremura, gâfâia, plângea. Cyntia opri focul.

— Bunny mă omoară, gemu Bryan, dacă află că v-am vorbit.

— Nu eu voi fi acela care îi va spune, promise Malko.

Plecă cu Cyntia spre Pontiac. Papagalul şchiopăta pe pietriş. Lone Mountain Road era la fel de pustie. Malko nu avansase deloc. Un zâmbet în timpul unei înmormântări. Era un mic indiciu. Trebuia să spere ca şarmul Cyntiei să scoată mai mult de la Mike Rabelais.

Capitolul XI

Cyntia se străduia să nu izbucnească în râs văzându-l pe Mike Rabelais cum îşi scoate liniştit dintr-un buzunar sticla de Pepsi-Cola plină cu votcă „condimentată” iar din celălalt o felie de jambon înfăşurată într-o hârtie.

Ca să evite o întâlnire care ar fi putut deveni delicată, ea îi

ceruse să meargă să bea un pahar afară. Ajunseseră într-un minuscul restaurant chinezesc pustiu, *Foo,* pe Maryland Avenue. Mike comandase ouă pentru amândoi şi două sucuri de roşii.

Câţiva servitori tăcuţi şi galbeni, sprijiniţi de tejghea, se uitau la silueta Cyntiei şi la manevrele bătrânului avocat. Li se aduseră sucurile de roşii şi el vărsă în două pahare conţinutul sticlei de Pepsi. Ridică paharul:

— Pentru căutările dumneavoastră!

Cyntia gustă din amestec. Era foarte picant. Din fericire era obişnuită cu condimentele laoţiene.

— Aţi găsit ceva despre Tony Capistrano?

Mike Rabelais nu se aştepta la un atac atât de brusc. Preconizase să o reţină pe Cyntia o oră, două, apoi să meargă la o petrecere pe care o descoperise în cronica mondenă din *Las Vegas Sun.* Cu o femeie atât de drăguţă ca Cyntia, nimeni nu îl va opri să între.

— Adică…

Cyntia se uită ostentativ la ceas:

— Am foarte puţin timp, explică ea. Am de scris un articol.

Un duş rece pentru Mike. În faţa aerului lui dezamăgit tânăra se grăbi să adauge.

— Dacă aveţi ceva pentru mâine, ne putem revedea. Dacă nu, cu atât mai rău.

Cu obişnuitul ei gest, îşi încrucişă picioarele lungi, bronzate, fără să-şi ia privirea de la el. Mike se simţi dat la o parte. Nimic altceva nu conta în afară de a-i face pe plac acestei fete. Îl înnebunea. Ochii lui priveau când la pieptul rotund, când la picioarele musculoase.

— Cred că ar trebui să mergeţi la doctorul Gilpatrick de la *Sunshine Hospital,* zise el. El a semnat permisul de înhumare. Ar putea să vă ajute, deşi Tony Capistrano este mort şi îngropat de mult timp.

Tânăra tocmai nota numele doctorului. Mike îndrăzni şi puse mâna pe genunchiul ei.

Ea întoarse capul zâmbind rece.

— Ce importanţă are?

Mike ar fi vrut să-i spună că, pentru el, avea multă importanţă. Dar ea deja îşi lua poşeta şi se ridica, întinzându-i mâna.

— Mulţumesc, domnule Rabelais. Sunteţi foarte drăguţ că mă

ajutaţi.

Mai mult, îşi juca de minune rolul.

Mike se ridică, înnebunit.

— Speram să luăm cina, protestă el. Apoi să mergem la o petrecere.

— În seara asta nu pot.

— Atunci mâine?

Ea îl scrută cu o privire indefinibilă.

— Credeţi că mă mai puteţi ajuta cu ceva?

Mike bolborosi:

— Bineînţeles, bineînţeles. Voi căuta.

— Atunci, vă voi telefona mâine. Sau voi trece pe la birou.

Ea traversă micul restaurant, trecând pe lângă unicul aparat cu fise şi ieşi în arşiţă. Mike îi strigă:

— Nu voi pleca mâine de la birou.

*

* *

Malko întinse plicul mare din hârtie maro Cyntiei cu un zâmbet:

— Este pentru tine.

Ea îl deschise şi rămase mută în faţa teancurilor de bancnote. În timp ce era cu Mike Rabelais, Malko trecuse pe la Wells-Fargo Bank. Preciză:

— Sunt douăzeci de mii de dolari. Îi vei da lui Bunny Capistrano. Începând din această seară, nu mai eşti o *pit-girl,* şi te vei instala în apartamentul meu.

Ea dădu din cap:

— Nu pot să accept aceşti bani.

— Sunt ai lui Bunny, zise Malko râzând.

Îi povesti despre cei patruzeci de mii de dolari. Ea zâmbi, se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz:

— Mulţumesc. Te aştept acolo.

Ieşi din Pontiac-ul verde şi se duse să caute un taxi.

*

* *

— Vă rog, sir.

Infirmiera doctorului Gilpatrick avea pielea mată ca florile tropicale, cu o figură rotundă fermecătoare, ochii negri şi un nas

cârn. Bluza ei albă închisă la toţi nasturii nu reuşea să ascundă un corp fin şi suplu ca de liană. Un fel de melancolie emana din vocea ei timidă. Malko se gândi că nu avea nici optsprezece ani. Muzică pop se auzea din buzunarul bluzei. Malko zâmbi.

— Este plăcut să lucrezi cu muzică?

Mica faţă rotundă se lumină deodată.

— Da!

Încă era un copil. Malko se întrebă ce făcea ea într-un cabinet medical auster. Era ca o orhidee în mijlocul unei fabrici.

— Este plăcut să fii infirmieră? întrebă el.

Tânăra metisă îşi muşcă buzele.

— Ah, nu, mă plictisesc.

Malko nu avu timp să meargă mai departe. Faţa rotundă a fetei încremeni şi se auzi o voce glacială în spatele lui:

— Vă rog să intraţi în cabinetul meu.

Doctorul Gilpatrick avea părul albit, o faţă pătrată şi energică şi un început de bărbie dublă. În ceea ce o priveşte pe infirmieră, Malko îşi dădu seama că era mai mult decât o angajată pentru el.

Intră în cabinetul select. Doctorul Gilpatrick avea trei săli de examinare la etajul al doilea al clădirii situate chiar în faţa *Sunshine Hospital,* pe Maryland Parkway. În imobil erau vreo treizeci de medici, un farmacist şi un optician care avea în cabinetul lui o superbă masă de „21”. Acesta era Las Vegas.

Pereţii cabinetului doctorului Gilpatrick – cardiologie şi medicină internă – erau plini de diplome înrămate, unele mai elogioase decât altele. Nu era un medic oarecare. Se uită la Malko, încercând să-l cunoască. Mereu avusese oroare să îngrijească săraci. Ceea ce făcea ca alţii să fie şi mai săraci şi aşa mai departe…

Se aşeză la biroul lui, scoase un stilou şi zâmbi spre Malko.

— Cine v-a trimis, domnule?

Malko îi susţinu privirea.

— Mike Rabelais.

Medicul păru mirat. Bătrânul avocat nu obişnuia să-i trimită clienţi.

— Mike. Drăguţ din partea lui. Ce este?

— Am venit să vă văd cu privire la moartea lui Tony Capistrano, anunţă Malko. Mike Rabelais mi-a zis că dumneavoastră aţi semnat certificatul de înhumare.

Crezu că doctorul Gilpatrick îl va da afară din birou.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el cu un ton rece.

— Lucrez pentru *San Francisco Star,* zise Malko. Avem motive să credem că Tony Capistrano nu a murit.

Doctorul păru că ezită, apoi ridică din umeri.

— Este ridicol. Am văzut un articol recent referitor la acest subiect. Este un mitoman care pretinde că l-a descoperit pe Tony. Bineînţeles, tipul s-a volatilizat. Tony Capistrano este mort şi îngropat.

— L-aţi văzut murind? întrebă Malko.

Doctorul Gilpatrick înclină afirmativ din cap.

— Bineînţeles. A murit la etajul doi din spitalul *Sunshine.* La *Terapie Intensivă.* Metastaze hepatice care au provocat o hemoragie internă mortală.

— Dumneavoastră aţi semnat certificatul de deces?

Medicul nu clipi.

— Da.

— Singur?

— Da.

— Este o procedură normală?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu trebuie ca şi un alt medic să constate decesul?

— Nu neapărat. Tony Capistrano era pacientul meu. Lucrez în mod obişnuit cu *Sunshine Hospital.*

Răspunsurile medicului erau clare, fără ambiguităţi. Malko calculă că trebuia să câştige peste o sută de mii de dolari pe an. Totuşi nu făcea parte din Mafie. Se strădui să continue cu întrebările, descurajat în sinea lui.

— Ce s-a întâmplat apoi cu corpul?

Doctorul Gilpatrick încruntă din sprâncene.

— Nu îmi mai amintesc. Cred că fratele lui a venit să-l ceară. Nici măcar nu a mai fost dus la morga spitalului. Apoi familia şi-a ales firma de pompe funebre.

Malko căuta disperat o ieşire.

— Când Tony Capistrano a fost primit în acest spital, insistă el, avea un dosar medical, nu este aşa? Cu radiografii, diagnostice de la cei care îl îngrijiseră înaintea dumneavoastră etc. Îl mai aveţi?

— Este în arhivele spitalului, replică fără ezitare Gilpatrick.

Malko zâmbi politicos.

— Aş vrea să verific dacă acest dosar mai există. Puteţi telefona la spital?

Gilpatrick păru deranjat, dar nu ezită decât câteva secunde până să ridice telefonul. În S.U.A. era periculos să te pui cu un ziarist.

Malko îl auzi cerând cu arhivele. Se lăsă linişte, în timp ce angajatul căuta. Gilpatrick ascultă răspunsul şi închise. Fără să-şi schimbe expresia.

— A avut loc un mic incident, explică el. Toate arhivele sunt ţinute şase sau şapte ani în subsol. Recent a avut loc o inundaţie şi se pare că şi dosarul lui Tony Capistrano a fost distrus printre altele. Oricum, vă puteţi interesa la spital, la Serviciul Central.

Se ridică. Malko înţelese că nu va mai obţine nimic. Gilpatrick îl însoţi până la uşă. Infirmiera tropicală dispăruse. Nu avea cu ce se lăuda. Un zâmbet şi o coincidenţă nu erau suficiente ca să descoperi o fantomă.

*

* *

Apartamentul era gol. Malko se îngrijoră brusc. Cyntia! Ceva se întâmplase. Se duse la telefon, apelă camera tinerei. Niciun răspuns. Urcase aşa de repede încât nu verificase dacă era în sala de jocuri.

Dar nu mai avea ce căuta acolo. Trebuia să-l aştepte în cameră. Se întrebă dacă nu cumva cei douăzeci de mii de dolari nu o deranjaseră. Dacă nu cumva dispăruse din nou pentru doi ani.

În fine, observă uşa de la baie închisă. Se grăbi şi o deschise.

Nervii lui se calmară deodată. Cyntia îl privea cu un aer glumeţ, aşezată pe mozaicul de pe marginea piscinei rotunde. Jeturi orizontale de apă caldă se încrucişau pe suprafaţa apei: Lângă ea era o sticlă de Dom Perignon şi două pahare.

Cyntia era dezbrăcată. Avea la gât câteva lănţişoare de aur. Părul era prins într-un coc. Ridică cupa înspre Malko.

— În cinstea regăsirii noastre! Eu ofer şampania.

El veni lângă ea şi băură împreună lichidul amar şi rece, apoi se ridică. Ochii mari migdalaţi îi zâmbeau. Spontană, Cyntia cuprinse cu mâinile picioarele lui Malko şi îşi puse capul pe coapsa lui.

— Sunt atât de mulţumită că te-am regăsit! Eram tristă când ai plecat din Vientiane. Nu mă gândeam că te voi mai revedea. Vino. Să ne destindem.

Malko privi atent în jurul lui.

— Mi-ai zis că tavanul este din sticlă transparentă! protestă el. Că acest apartament este plin de microfoane!

Cyntia zâmbi glumeţ, arătând spre geamurile acoperite de vapori de apă. Opace.

— Este suficient să laşi să curgă apa, zise ea. Zgomotul acoperă discuţia noastră iar vaporii nu dau voie să fim văzuţi.

În anumite momente era genială. Malko se dezbrăcă repede în cameră şi reveni băgându-se cu voluptate în apa fierbinte. Trebuia să uite de C I.A. o perioadă. Se lăsă masat de jeturile de apă, cu ochii închişi, întins pe suprafaţa apei, cu capul sprijinit de marginea de mozaic. Cyntia veni şi se întinse peste el, cufundându-se în apă. Părul ei ud o făcea să pară de optsprezece ani:

— Este la fel de cald ca la Mekong, remarcă ea.

Îşi freca încet corpul de al lui. Alunecau uşor unul peste altul. Rămaseră câteva minute bune aşa. Puţin câte puţin, Malko simţea că îl cuprinde dorinţa.

Amintindu-şi de gusturile Cyntiei, îşi depărtă picioarele şi îngenunche în apă lângă ea, astfel încât ea îl cuprindea cu coapsele. Se lăsă mângâiată, cu corpul pe jumătate în apă, cu capul sprijinit de marginea de piatră şi cu o mână după ceafa lui Malko. Încet, coapsele ei se mişcau lent şi regulat. Malko se distra privind în tavanul plin de oglinzi aburite.

Mâna Cyntiei se crispă deodată pe ceafa lui, picioarele se încordară, gemu sălbatic. Apoi se lăsă în apă, plutind fericită. Aburul se îngroşase şi mai mult, formând un cocon protector în jurul lor.

Cyntia deschise ochii şi zâmbi spre Malko. Se lăsă în apă, părul ei blond mângâie coapsa lui Malko, care îi simţi gura suplă şi fierbinte. La rândul ei, îngenunche în faţa lui. Cu fiecare mişcare a capului, părul ei lung plutea în jurul lui Malko.

Jeturile de apă continuau să-l maseze, să-l asurzească. Dar temperatura creştea mereu. Cyntia se scutură, îşi întrerupse mângâierile şi se ridică.

— Ai zice că suntem un cuplu de homari în călduri, zise ea. O să ajungem să fim fierţi.

Ieşi din piscină. Ca să se amuze, Malko, frustrat, o urmări, o prinse, o lipi de perete. Ea îşi ridică uşor picioarele ca să o penetreze, privindu-l fix în ochi. Era elastică şi fierbinte şi rămase lipită de el, deschisă, fericită. Cu egoism, el îi ridică coapsele, încercând să o penetreze, aproape cu brutalitate.

Fără nicio speranţă: Cyntia îi mărturisise la Vientiane că era incapabilă să aibă orgasm când făcea dragoste. El alunecă pe mozaicul ud. Imediat o scăpă şi, râzând, ea alergă în cameră.

Încă udă, se duse direct la canapeaua care era în faţa ferestrei mari şi se ghemui, cu genunchii la gură, cu mâinile ude în jurul picioarelor, privind luminile de pe „Strip” strălucind jos. Impudică şi insolită.

Malko, neastâmpărat, se apropie de canapea, mângâind cu degetele pieptul tinerei, în picioare în faţa ei, genunchii strânşi ai Cyntiei între ei. Rămaseră aşa câteva minute. Malko începea să simtă nevoia să o violeze. Se aplecă, îşi puse gura peste cea a Cyhtiei. Imediat, o limbă ascuţită se juca cu a lui. Încet, desfăcu mâinile încrucişate peste picioare, se apropie. Acum era lipit tot de ea şi aproape involuntar, pântecele lor se atinseră. Cyntia tremură, se lăsă uşor pe spate iar Malko nu avu nevoie decât de o mişcare scurtă ca să o penetreze. Ea părea că îl respinge cu poziţia aceea cu genunchii strânşi, dar o simţea deschisă, receptivă. Îl cuprinse cu picioarele peste şolduri, tolănită pe spătarul canapelei. Excitat de această poziţie neobişnuită, Malko începu să se mişte în ea, la început uşor, gândindu-se doar la plăcerea lui. Niciodată nu o penetrase atât de profund. Involuntar, îşi schimbă ritmul, trecând pe nesimţite de la dorinţă la frenezie. I se păru că Cyntia îi răspundea la mişcări cu şi mai puţină premeditare, că se abandona, se contopea cu el. Că se lipea de el ca o floare carnivoră. Că nu îşi mai stăpânea reflexele! Coborî ochii spre ea. Cu capul sprijinit de canapea, gâfâia, cu gura deschisă şi trăsăturile contractate. Ea ţipă, pe neaşteptate. Dementţial. Unghiile ei se înfipseră în spatele lui Malko, ca ghearele unui animal.

— Da, da, tu…

Corpul îi fu subit cuprins de un spasm fulgerător, îşi desfăcu picioarele, le ridică şi rămase încremenită. Alunecă pe canapea şi urlă, cu gura larg deschisă, cu ochii închişi. Cu toate forţele, orbită, ca o femeie pe cale să nască.

Malko o penetra cu atâta vigoare cât îi permitea poziţia

incomodă. Cyntia tremura acum din tot corpul. Urletele ei se transformară în vaiete. În clipa în care Malko ajungea în culmea plăcerii, din nou Cyntia urlă de parcă ar fi vrut să spargă geamurile. Apoi, picioarele i se moleşiră ca rupte. Nu se mai auzeau decât două respiraţii gâfâite. O sirenă de poliţie răsuna pe „Strip”. Cyntia deschise ochii, scoţând un oftat profund. Întreaga ei faţă părea calmă dintr-odată. Un rictus de tristeţe îi apăru în colţul stâng al gurii. Îl trase pe Malko, ţinându-l în ea.

— Este prima dată, murmură ea. Prima dată când am orgasm făcând dragoste. Este extraordinar. Ca nişte mănunchiuri de flăcări peste tot.

Din nou, îşi dădu ochii peste cap. Picături mici de transpiraţie îi presărau pielea bronzată de pe abdomen.

— Dar de ce? întrebă Malko.

Cyntia dădu din cap.

— Nu ştiu. A venit brusc, foarte repede. De când m-ai penetrat am ştiut că voi avea orgasm. Sper că pot să mai încerc.

Un foşnet la uşa de la intrare îl făcu pe Malko să tresară. Brusc se întoarse, ridicându-se de lângă Cyntia. Ea ţipă uşor.

Râse nervos. Tocmai îi strecurase pe sub uşă ediţia de seară a ziarului *Las Vegas Sun.*

Cyntia zâmbi, cu o urmă de nostalgie:

— Sfârşitul recreaţiei.

Malko merse să, ia ziarul de pe jos şi îl desfăcu. După expresia lui, Cyntia înţelese că ceva se întâmpla. Se ridică şi veni să citească peste umărul lui.

O manşetă enormă ocupa cele opt coloane ale primei pagini: cadavrul din Death Valley fusese identificat. Era vorba de un fotograf de la San Francisco, Henry Durango. Venit să cerceteze în Las Vegas eventuala „supravieţuire” a lui Tony, fratele lui Bunny Capistrano.

Malko nu mai lăsa ziarul din mână. Acum, avea drept indiciu, ceva mai mult decât un zâmbet deplasat şi o inundaţie neaşteptată. Oamenii Mafiei nu omorau niciodată „civili” fără un motiv imperios. Moartea lui Henry Durango era proba că Tony Capistrano era încă viu.

Cyntia revăzu figura onestă a doctorului Gilpatrick. Medicul nu se putea să nu fie la curent. Dar pentru a-l prinde pe Bunny Capistrano, trebuia o probă a supravieţuirii fratelui său. Cyntia îşi lipi pieptul cald de spatele lui Malko. Sfârcurile sânilor erau

încă tari.

— Acest bătrân dezgustător de Mike Rabelais ştie cu siguranţă ceva, zise ea.

Era şi părerea lui Malko. Dar trebuia să fie foarte atent. Nu ţinea neapărat să ajungă într-o groapă în mijlocul Death Valley.

Capitolul XII

Mike Rabelais se uită nervos la pendula electrică din birou. Idolul său întârzia. Poate că nici nu va mai veni. Aşteptase toată ziua.

Acum, se consola gândindu-se că Sandy Jones nu va întârzia. În acea zi, lecţia ei de golf era la ora patru. Era perfect pentru a face dragoste gândindu-se la blonda sculpturală. Soneria îl trezi la realitate. Era Sandy. Vesel, merse să deschidă.

Un necunoscut blond cu ochelari negri stătea în faţa lui, cu un ziar sub braţ. Mike încruntă din sprâncene:

— Ce vreţi?

— Eu sunt, anunţă vocea joasă a Cyntiei.

Tânăra care era ascunsă de uşa biroului apăru în faţa ochilor uimiţi ai lui Mike Rabelais. Un tricou mulat negru îi lăsa să se vadă rotunjimile pieptului ei iar un şort super scurt îi alungea şi mai mult picioarele.

Paralizat, avocatul se dădu la o parte ca să-i lase pe cei doi vizitatori să între. Încercând să uite decepţia care îl cuprinse. Privirea lui umedă se aşează pe interminabilele coapse descoperite de şortul dementţial de provocator. Se întrebă dacă va putea să reziste să nu o atingă. I.Q.-ul său era în degringoladă. De ce naiba nu a venit singură?

Îi venea să urle de furie.

Brusc, biroul i se păru sufocant. Ridică oblonul de la fereastră, reuşind doar să facă să între puţin aer cald. Cyntia se aşează pe vechea canapea şi îşi încrucişă picioarele, trimiţând un val de adrenalină în arterele lui Mike Rabelais.

Cu un efort supraomenesc, el reuşi să-şi dezlipească privirea de la ea şi să se uite la necunoscutul blond.

— Cine sunteţi? întrebă el.

Malko desfăcu ziarul. Prima pagină era ocupată de cazul Henry Durango:

— Anchetez în legătură cu „moartea” lui Tony Capistrano, zise el. Am motive să cred că trăieşte încă. Eraţi avocatul lui, nu-i aşa? Şi sunteţi foarte apropiat de Bunny Capistrano?

Ochii lui Mike nu clipiră în spatele ochelarilor. În faţa pericolului, inteligenţa lui începea să funcţioneze.

— Îl cunosc, ca toată lumea de aici. Doar atât. Am lucrat la nişte cazuri banale pentru el.

Era. Modest. Mike Rabelais practic îi salvase viaţa lui Bunny Capistrano de două sau trei ori. Graţie inteligenţei sale prodigioase.

Soneria îl făcu să tresară. De această dată, nu putea fi decât Sandy Jones. Şi nu era un moment potrivit. Se făcu că nu aude.

— A sunat cineva, remarcă Malko.

De altfel, se mai auzi o dată soneria. Mike Rabelais se ridică nemulţumit.

Sandy îi sări de gât, cu o exuberanţă suspectă.

— Nene Mike!

Sărutând-o, recunoscu mirosul de *J & B.* Ochii ei străluceau ciudat. Era îmbrăcată cu o rochie minusculă care abia îi ajungea până deasupra coapselor şi purta pantofi aurii şi ciorapi asortaţi. Discreţia personificată. Ea îl observă pe Malko şi pe Cyntia şi se opri brusc, nemulţumită.

— Deci este o orgie!

Privirea ei se opri asupra lui Malko şi încruntă din sprâncene.

— V-am mai văzut! făcu ea.. Dumneavoastră i-aţi adus geanta aceea cu bani lui Bunny, într-o zi.

Mike Rabelais şi-ar fi înghiţit ochelarii. Nu înţelegea.

— Exact, zise Malko.

Sandy se aşeză lângă el pe canapea. Cu un zâmbet linguşitor. Ochii îi căzură pe ziarul desfăcut pe genunchii lui Malko. Cu fotografia lui Henry Durango.

— Uite, l-au găsit. Bunny zisese că nu îl vor găsi până la iarnă. „Ice-Pick” Joe nu a săpat suficient.

Mike Rabelais crezu că îi sare capul în aer. Deschise gura să-i zică lui Sandy să tacă, dar era pornită.

— Ce tâmpit era tipul! Să refuzi cincizeci de mii dolari ca să dispari! Oricum, nu vor găsi niciodată aparatul. La asta se tot gândeşte Bunny!

Malko ciuli urechea.

— Ce aparat?

— Taci, urlă Mike Rabelais.

Sandy izbucni într-un râs nebun, fără să-l bage în seamă.

— Făcuse fotografii, acest tâmpit! Dar când şeriful l-a ridicat de la *Golden Nugget,* nu mai avea la el nici aparatul, nici filmul. Şi nu a vrut să zică unde l-a ascuns.

Mike Rabelais făcu un salt sălbatic până lângă Sandy, o apucă de braţ şi o smulse de pe canapea. Se zbătu furioasă, încercând să se elibereze, dar bătrânul avocat avea destulă forţă. O împinse afară din birou, în micul hol, şi închise uşa.

— Lasă-mă în pace, urlă ea. Vrei să ţi-o pui cu târfa asta blondă!

Mike Rabelais se dădu înapoi un pas şi o pocni cu toată forţa. Capul lui Sandy se lovi de perete. Lovită, tăcu imediat.

— Taci! mormăi Mike. Taci. Îţi dai seama ce faci?

Sandy gâfâi, buimacă şi protestă.

— Dar nu este un „civil”! Este unul din oamenii lui Bunny. I-a adus o grămadă de bani.

— Idioato, o întrerupse Mike, este un „civil”. Mai mult, chiar un ziarist care anchetează în legătură cu Tony.

De această dată, ultimele urme de *J & B* dispărură. Sandy începu să tremure. Total distrusă. Nu mai înţelegea nimic. Terorizată.

— Să nu-i zici nimic lui Bunny, imploră ea.

Mike deschise uşa şi o împinse afară.

— Nu, dar pentru Dumnezeu, dispari!

Sandy Jones ajunse în lift, plângând şi tremurând. Pentru prima dată în viaţa ei, nu mai avea chef să facă dragoste.

Mike Rabelais reintră în birou şi înfruntă privirile lui Malko şi Cyntia. Din nou, coapsele lungi ale tinerei îl făcură să-şi piardă firul gândurilor. Reuşi să se stăpânească, zâmbind forţat:

— Această fată este complet drogată, zise el. Îmi cer scuze pentru incident.

Malko îl privi fix pe avocat.

— Ea nu este nici nebună, nici drogată, replică el. Spune adevărul. Acest ziarist a fost ucis din ordinul lui Bunny Capistrano. Va trebui să ne ajutaţi. Se pare că se va termina prost şi veţi fi implicat şi dumneavoastră în asta.

Mike Rabelais zâmbi ironic:

— Dacă contaţi pe mărturia lui Sandy ca să îl inculpaţi pe Bunny... Oricum, în acest oraş, când ai prieteni, tariful pentru o crimă, este şase luni cu suspendare. Cât mă priveşte pe mine, prefer să fiu mai bine implicat decât mort. Nu am nimic să vă spun şi nu ştiu nimic.

Malko se ridică, urmat de Cyntia. Bătrânul avocat era transpirat tot.

— Poate ne vom revedea, zise el.

Mike Rabelais se clătina, privind pentru ultima dată picioarele Cyntiei. Acest şort chiar era la limita indecenţei. Nu îşi reveni decât după ce închise uşa după musafirii săi. Ciudaţi jurnalişti. Instinctul îi spunea că era mai mult de atât.

O dată îndepărtat pericolul, pofta de sex îi reapăru. Două frustrări în aceeaşi zi, erau prea mult. Bineînţeles, cunoştea o mică negresă care nu cerea mult ca să-l satisfacă. Dar avariţia lui îi interzicea o asemenea risipă. Luă carneţelul, răsfoi şi găsi adresa unei tinere divorţate cu un temperament vulcanic care stătea la soare la piscina de la *Caesar's Palace.* Era tot ceea ce îi trebuia. În plus, ea îl va invita şi la cină.

Dar ce proastă. Sandy asta! se gândi el.

*
* *

Malko privi cele şase sute de automate cu fise din *Fairmont,* mai degrabă descurajat. Un grup de negri nespălaţi îi bruscă iar unul dintre ei făcu o remarcă obscenă referitor la fundul Cyntiei. O mulţime pestriţă se grăbea pe trotuarele de pe Fairmont Street, mergând de la un cazinou la altul. Uriaşul cow-boy din neon, de pe faţada lui *Golden Nugget* striga la fiecare treizeci de secunde *Hello, prietene...* ridicând un deget de douăzeci de centimetri. Vacarmul jocurilor ajungea până în stradă.

— Unde mergem? întrebă Cyntia.

Ea străbătea cu stoicism trotuarul fierbinte. Ieşind de la Mike Rabelais, Malko hotărâse să reconstituie itinerarul parcurs de Henry Durango, în ziua dispariţiei lui deoarece, mulţumită lui Sandy, ştiau acum povestea fotografiilor. Totul era să găsească aparatul dispărut. Împreună cu Cyntia, începuse să răsfoiască *Las Vegas Sun,* la umbră într-o parcare, cu climatizarea maşinii la maxim. Ziariştii îşi făcuseră bine treaba. Era totul acolo. Mai întâi, interviul unei anume Dee Windgrove, vecină cu Bunny

Capistrano, care recunoştea că Henry Durango locuise la ea câteva zile şi că ieşise în acea dimineaţă cu un aparat dotat cu teleobiectiv şi că nu se mai întorsese.

Apoi o scurtă declaraţie a unui angajat de la *Flamingo Motel* zicând că fotograful avea aparatul asupra lui când a ieşit din hotel, cu o jumătate de oră înainte de a fi arestat de oamenii şerifului, la *Golden Nugget.*

Dedesubt, era o fotografie frumoasă cu şeriful care declara că Henry Durango nu avea nici film, nici aparat când a fost arestat, ca să fie dus la poliţia privată de la *Dunes.* Din ce ştia el, adăuga, fusese eliberat puţin mai târziu, aşa cum i-o confirmase conducerea cazinoului. Faptul că Henry Durango fusese descoperit la mai mult de o sută de mile de Vegas dovedea că moartea lui nu avea nicio legătură cu *Dunes.* La sfârşit, un scurt interviu cu Bunny Capistrano cu mesele de joc în fundal. Zâmbitor. Neînţelegând nimic din această poveste şi mirându-se cu durere că se vorbeşte de moartea fratelui său, Tony. Lăsa să se înţeleagă că anumiţi concurenţi nu erau străini de această campanie de zvonuri infame. În sprijinul celor afirmate, menţiona cazul unui miliardar nou venit în Vegas care fusese redus la tăcere pentru unsprezece milioane de dolari într-o mină de argint care nu conţinea decât var.

Malko reţinuse ziarul pe dinafară, fără să avanseze cu nimic. Undeva, între „Strip” şi Fairmont Street, Henry Durango se debarasase de aparatul său, care conţinea probabil filmul care îi provocase moartea.

— Să ne întoarcem, să ne odihnim, propuse el.

Era frânt. O dată cu asfinţitul, temperatura părea că se ridică şi mai mult. Se întoarseră pe Strada nr. 3, ca să recupereze Pontiac-ul din parcarea cu plată. Trecând prin faţa unei vitrine, Cyntia remarcă deodată:

— Mă întreb de ce atâţia oameni amanetează instrumente muzicale…

Malko se opri brusc.

— Cyntia, zise el. Eşti un geniu.

La rândul lui, examină vitrina amanetului. Erau de toate: instrumente muzicale, binocluri, radiouri. Şi aparate foto… Era locul ideal ca să ascunzi ceva pentru un anumit timp.

— Trebuie să aflăm ce aparat avea Henry Durango. *San Francisco Star* poate e în măsură să ne spună.

Era o cabină telefonică la colţul Străzii nr. 4 cu Carson.

*
* *

— Este un Nikon, anunţă Malko. Modelul reflex cu teleobiectiv de 400.

În timp ce telefona, Cyntia răsfoia paginile galbene ale cărţii de telefon, căutând adresele amanetelor. Noroc că erau toate grupate în jurul „Glitter Gulch”. Şi practic nu închideau niciodată.

Intrară în buticul cel mai apropiat. Un bătrân bonom, jegos, zâmbi când văzu picioarele Cyntiei:

— Dacă mi-o lăsaţi, vă dau peste o sută de dolari.

Privirea tinerei era ca de gheaţă. Malko nu se putu abţine să creadă că, uneori, moartea era o binefacere.

Bătrânul nu insistă şi întrebă:

— Ce aveţi de lăsat?

— Nimic, zise Malko. Cumpăr. Un aparat foto. Ce aveţi? Celălalt arătă o etajeră cu câteva Polaroid, şi altele...

— Asta este tot ce am.

— Nikon?

— Ce este asta?

Înainte de a ieşi, Malko întrebă:

— Cât timp păstraţi obiectele înainte de a le putea vinde?

— O lună, zise vânzătorul. Dar nici măcar unul din zece nu le răscumpără.

*
* *

— Nu! Nu! Nu mă omorî.

Sandy urla, plângea, ciufulită, în patru labe pe marginea piscinei de la vila lui Bunny Capistrano. Încerca să se ridice iar Bunny îi dădea câte un picior.

— Continuă să te târăşti, lepădătură, ţipă el.

Scoase un „45” automat şi trase. Glonţul făcu să sară aşchii de mozaic aproape de capul lui Sandy. Ea se târa pe coate şi în genunchi.

Întorcându-se de la *Dunes,* Bunny o găsise pe Sandy într-o stare de nedescris. După al treilea rând de palme, ea mărturisise totul, declanşând furia bătrânului mafiot. Cum Sandy

încercase să scape în grădină, el o prinsese şi o forţase să facă înconjurul piscinei târându-se, trăgând în jurul ei de fiecare dată când încerca să se ridice... „Ice-Pick” Joe şi Kenny asistau la scenă, fără să intervină.

Bunny Capistrano începea să gâfâie. Ţipă la cei doi:

— Duceţi această târfă în baie.

Joe şi Kenny se grăbiră, ridicând-o pe Sandy şi ducând-o în casă, fără prea multe brutalităţi: ea putea redeveni favorita. Bunny Capistrano îi urmă şi închise bine după el uşa de la baia din marmură roz. Sandy să prăbuşise pe jos, în plină criză de isterie.

— O vom calma, făcu sumbru Bunny. Kenny, dezbrac-o la pielea goală.

Când se enerva, bătrânul mafiot îşi pierdea repede şi puţina educaţie.

Ochii bulbucaţi ai lui Kenny clipeau cu o viteză fantastică. Asta îl excita teribil. Ajutat de Joe, îi scoase rochia pe cap, îi smulse pantofii aurii şi colanţii. Sandy nici nu reacţiona. Întinsă, goală puşcă, pe mozaicul rece, Kenny îi ciupi sfârcul unui sân. Imediat, ea urlă:

— Bunny, îţi cer iertare.

Bunny respira greu, sufocat de furie. Nici nu-i venea să creadă că ea putuse să vorbească despre film unui cunoscut. Ea, care trăia în sânul Mafiei de atâţia ani! Avea nevoie de o lecţie. Şi pentru că se încurcase cu boul acela bătrân de Mike Rabelais.

— Ridicaţi-o în picioare, ordonă el. În baie.

O luară fiecare de câte un braţ, forţând-o să se ridice. Ochii îi erau aşa de umflaţi că nu se mai vedeau decât două fante.

— Ţineţi-o bine, ordonă Bunny.

Dădu drumul unui robinet. Imediat, jetul ţâşni la orizontală, lovind-o pe Sandy în plin. Urletul ei inuman făcu să tremure pereţii.

Apa era fierbinte, la 80 de grade.

Kenny şi „Ice-Pick” Joe se depărtară cât putură. Hainele îi protejau. Sandy se zbătu, în mijlocul aburului. Deja pielea de pe abdomen se înroşea şi se umfla. Bunny opri apa.

— Ţineţi-i capul pe spate şi depărtaţi-i picioarele.

Cei doi îi dădură drumul lui Sandy care se prăbuşi, dar imediat o apucară de glezne, ridicând-o ca pe o carcasă de vacă. Crăcănată, cu capul pe dalaj.

Bunny deschise robinetul. De această dată, apa fierbinte o lovi pe Sandy din plin în sex. Ţipătul ei nu mai avea nimic uman. Vaporii începeau să acopere toată încăperea.

Bunny Capistrano ţinu jetul aproape un minut, apoi strigă:

— Daţi-i drumul.

Kenny şi Joe săriră precipitaţi pe marginea bazinului. Sandy căzu în patru labe în apa fierbinte care creştea. Se ridică cu un efort disperat şi vru să iasă.

Cu o lovitură de picior în piept, Bunny o trimise din nou în apa fierbinte, adâncă de treizeci de centimetri. Ea căzu pe burtă, urlând fără încetare. Încercă să se ridice: Kenny sau „Ice-Pick" Joe o împinse înapoi. Cu un ultim strigăt, Sandy alunecă şi rămase întinsă pe fundul bazinului, cu faţa în apa fierbinte. Bunny era satisfăcut.

— Scoateţi-o de acolo, zise el.

Sandy nu îl mai interesa. Fusese pedepsită şi era mulţumit. Opri jetul. „Ice-Pick" Joe şi Kenny se aplecară şi o scoaseră pe Sandy ca să o întindă pe mozaic. Era stacojie, respira greu. Deja pielea era plină de băşici. Bunny Capistrano se întoarse cu o grimasă de dezgust.

— Anunţaţi *Sunshine Hospital.* Să trimită o ambulanţă. Să fie dusă în secţia doctorului Gilpatrick.

Ieşi. Joe îl ajunse pe culoar şi îi şopti la ureche:

— Congresmanul Ready vă aşteaptă…

Ready era alesul Las Vegas-ului. Un om important. Bunny îşi fabrică un zâmbet mecanic şi intră în living. Ready era la fel de burtos ca el. Se ridică vioi şi îi strânse mâna bătrânului mafiot.

— Sper că nu vă deranjez.

Bunny dădu trist din cap.

— Deloc, dar tocmai am avut un accident. O prietenă a alunecat pe mozaicul umed şi a căzut în bazinul cu apă clocotită. Este destul de rău arsă.

— Teribil, zise congresmanul.

Bunny clătină din cap.

— Nu este niciodată atentă.

*

* *

— Joe! urlă Bunny Capistrano.

Kenny tocmai îl conducea pe congresmanul Ready. O

ambulanţă de la *Sunshine Hospital* o transportase într-un cearşaf steril pe Sandy, cu arsuri de gradul doi şi trei, pentru a fi internată la Terapie Intensivă. „Ice-Pick” Joe apăru în living, mestecând dulciurile lui preferate.

— Trebuie să-i dai o lecţie tipului, zise el. Începe să scotocească prea mult. Rupe-i un picior sau pe amândouă. Dar discret, ai grijă. O.K.?

— O.K.. Făcu „Ice-Pick” Joe.

Se răsuci pe călcâie. Capistrano îl chemă iar:

— Fără brutalitate. Se aud comentarii apoi.

Între un fotograf obscur şi un emisar al Casei Albe, era totuşi o deosebire.

Capitolul XIII

— Nu pot, repetă bătrânul de la amanet pe un ton dezolat. Chiar şi cu tichetul. Sau aşteptaţi.

Malko nu lăsa din mână Nikon-ul ud de transpiraţie. Cyntia şi cu el îl descoperiseră în cele din urmă într-un butic mic de pe Strada 4. Era inaccesibil. Iar Malko nu îndrăznea să insiste mai mult ca să nu îl enerveze pe bătrânul vânzător.

— Plecăm mâine, explică Cyntia cu un aer seducător, la Los Angeles.

Malko avusese timp să observe că era un film în interiorul aparatului oprit la poziţia 27. Probabil filmul pentru care ziaristul a fost omorât. Evident, Malko avea la el pistolul extraplat. Cyntia schimbă o privire cu el. Era riscant să încerce un jaf în plin Las Vegas. În cinci minute, ar fi urmăriţi de poliţiştii obişnuiţi să tragă înainte de a soma.

Bătrânul Ben Simon era destul de prost. Puse aparatul înapoi pe etajeră şi zise:

— Eu, tot ce am nevoie, este tichetul. Fiindcă sunt sigur că tipul nu va mai veni.

Malko tresări:

— De ce?

Bătrânul zâmbi.

— Fiindcă a dat deja tichetul unei fete. O târfă de pe aici. A

venit într-o zi. Complet dezamăgită când a văzut ce era. Tipul i-o fi zis că este un aparat radio sau ceva de genul acesta. Sunt sigur că va fi mulţumită să vi-l vândă pentru zece dolari.

Malko nu înţelegea cum ajunsese tichetul la această necunoscută. Doar dacă nu era vreo prietenă a lui Durango. Oricum, trebuia să o găsească.

— O cunoaşteţi?

— O cheamă Juliet, făcu bătrânul. Vine adesea pe aici... Dar frecventează mesele de joc de pe Strip. Nu ştiu unde. Încercaţi să faceţi un tur şi reveniţi.

Cyntia îl trase pe Malko de mânecă:

— Am o idee. Vino.

Ieşiră din magazin. Cyntia părea foarte agitată.

— În sala de joc, explică ea. Este o fată care cunoaşte toate fetiţele din Vegas. Ne va ajuta.

*

* *

Sue îşi ascundea cei patruzeci de ani sub un strat gros de fond de ten. O blondă mare, veselă, cu o rochie albastru electric şi care purta pe umeri o blană de vizon. Cyntia o luase de la masa de zaruri unde contribuia la ruinarea unui „producer” plin de bani. Se refugiaseră pentru a vorbi lângă cabinele de telefon.

— Juliet, făcu Sue, o cunosc. O tipă înaltă, cu un fund frumos şi nasul operat.

În timp ce vorbea, scotoci în dublura blănii şi scoase trei jetoane de douăzeci şi cinci de dolari pe care i le dădu Cyntiei.

— Încearcă să mi le schimbi. Le-am furat de la un fraier în timp ce mă mângâia pe fese.

Înainte, jetoanele erau interşanjabile între cazinouri. Acum, era mai delicat. Toate fetele *pit-girl e*rau supravegheate. Malko luă două hârtii de cincizeci de dolari şi le întinse impozantei *pit-girl.*

— Pentru jetoane. Cum credeţi că putem da de Juliet?

Sue băgă banii în haină.

— Mergeţi la Ben, zise ea. Liftul nr. 3. Din partea mea.

Ea plecă spre sala de joc, mulţumită.

*

* *

Ben semăna cu un şobolan. Puţin simpatic. Malko urcase fără Cyntia în lift, printre grupurile de clienţi. Trebui să aştepte până la etajul 11 ca să rămână singur cu liftierul.

— Aş vrea să o întâlnesc pe Juliet, zise el. Sue mi-a zis că mă puteţi ajuta.

Şobolanul îl examină mirosind a bani. Opri liftul între două etaje.

— O cunoaşteţi?

— Nu eu. Un prieten.

Şobolanul zâmbi.

— Este o bucăţică bună. Pot să vă aranjez. Cincizeci de dolari. Acum.

Malko nu ezită. Îi dădu banii. Şobolanul era din ce în ce mai amabil. Porni liftul.

— În seara asta, explică el. Mergeţi la *Rapallo.* Pe Las Vegas Boulevard North. Un local de striptease. După spectacol, întrebaţi de Juliet şi daţi-i asta.

Scoase din buzunar o carte de vizită albă cu semnătura lui şi „O.K.”. Malko o băgă în buzunar. Ben redeveni liftierul banal.

Cyntia îl aştepta lângă standul cu ziare. Fu dezgustată observând capul şobolanului de Ben.

— Îl cunosc, zise ea. Este un nenorocit. Din cabina lui, supraveghează vreo douăzeci de fete. Are un Rolls-Royce de optsprezece mii de dolari cu un salariu de optzeci de dolari pe săptămână.

*

* *

— Şi acum, anunţă prezentatorul, prima concurentă din concursul de striptease amator, domnişoara Juliet.

Doina se urcă pe podiumul care înainta până în mijlocul sălii din *Rapallo.* Mulată într-un costum din latex verde. *Rapallo* era ceea ce Malko văzuse mai sordid în Las Vegas. O sută de bărbaţi singuri se înghesuiau într-o sală întunecoasă ca să admire spectacolul jalnic de striptease. Clienţii erau aşezaţi pe taburete, chiar pe marginea podiumului, cu paharele puse pe marginea lui. Congestionaţi, excitaţi, ţipând obscenităţi şi încurajări.

În timp ce animatorul, campion în vulgarităţi, explica mulţimii că Juliet era o mică centralistă din Los Angeles care voia să se lanseze în cariera artistică, ea începea să se dezbrace cu

tremurături presupus erotice. Avea un corp mic, fese cambrate şi o faţă alungită cu o expresie vicioasă.

Aşezat la capătul podiumului, Malko aştepta sfârşitul numărului. Din fericire, nu dură mult. Juliet îşi scoase încet slipul din dantelă roz, îşi expuse pubisul la urletele consumatorilor şi dispăru în spatele cortinei. Cinci minute mai târziu, apărea discret în sală. Malko se ridică. Juliet îl examină fără amabilitate când se apropie de ea.

— Vin din partea lui Ben, zise el imediat.

Scoase cartea de vizită iar ea o băgă în buzunar imediat, arborând un zâmbet comercial.

— Aveţi maşină?

— Da.

Coborî vocea.

— Aşteptaţi-mă în parcare. Aprindeţi farurile.

*

* *

Un poliţist în uniformă, numai piele şi metal, supraveghea parcarea de la *Rapallo.* Malko o văzu pe Juliet abordându-l. Schimbară câteva cuvinte apoi veni spre Pontiac, deschise portiera şi se aşeză lângă el. Imediat, îşi desfăcu fermoarul de la pantalonii din latex cu un gest plictisit.

— Aşteptaţi, făcu Malko.

Ea se miră de reţinerea lui.

— Totul este O.K., zise ea. Nu este bine aici?

Malko se gândi la Cyntia care aştepta la Villa d'Este, restaurantul italian unde cinaseră.

— Nu pentru asta voiam să vă văd, zise Malko. Aş vrea să-mi recuperez tichetul de la aparatul meu de fotografiat.

Juliet se uită la el stupefiată, cu fermoarul încă desfăcut.

— Este al dumneavoastră! Cum se face?

— L-am pierdut alaltăieri dimineaţă. Mi-a căzut la *Golden Nugget.* Am avut o zi proastă la zaruri. Mi-au trebuit bani ca să-l recuperez. Sunt fotograf, am nevoie de el. Ieri am fost la magazin. Mi-a zis patronul că aţi venit cu acest tichet. Am nevoie de el. Îl răscumpăr.

Juliet păru mulţumită că nu încearcă să-l recupereze fără bani.

— Cât? întrebă ea.

— Treizeci de dolari.

Făcu o mutră.

— Nu este suficient. Cincizeci.

— Nu pot mai mult de patruzeci, zise Malko.

Ea îşi închise fermoarul.

— O.K. Veniţi mâine seară. Vi-l voi da.

— Mâine, plec. Am nevoie de el în seara asta.

— Nu îl am la mine. Este acasă.

— Să mergem acolo, zise Malko. Apoi vă aduc înapoi.

Juliet ezită câteva secunde înainte de a se hotărî.

— O.K., să ne grăbim. Dacă nu, o voi păţi.

Malko ieşi din parcare. Juliet îl ghidă printr-un labirint de străzi pustii, la est de Las Vegas Boulevard, şi îl opri în faţa unui imobil mic.

— Aşteptaţi-mă.

Ea sări din maşină. Malko aşteptă, aproape nervos. Juliet apăru după trei minute, aşezându-se lângă el.

— Aveţi banii?

Scoase cinci hârtii de zece dolari. Imediat, ea îi întinse un tichet răsucit. Verifică rapid şi îl băgă în buzunar, gândindu-se că Bunny Capistrano ar fi dat două sute de mii de dolari pentru acest petic de carton roz. Când să coboare în faţă la *Rapallo,* Juliet se întoarse spre el.

— Dacă îl mai vedeţi pe Ben, să nu-i spuneţi de bani. Altfel, îmi va lua jumătate din ei.

Malko o asigură de discreţie totală din partea lui.

*

* *

Malko apăsă cu lama cuţitului pe spatele aparatului Nikon şi-l desfăcu. Rebobinase ce mai rămăsese din film. Îl scoase cu grijă şi îl privi. Pentru acest ghem de celuloid un om fusese torturat cumplit şi omorât. Cyntia oftă:

— Cel mai bine, să luăm primul avion.

Malko dădu din cap.

— Nu. Nu trebuie să-i lăsăm timp lui Bunny Capistrano să acţioneze. Să developăm filmul.

Pontiac-ul era parcat pe bordura de pe Maryland Parkway, aproape de Universitate. Bătrânul de la amanet, în urmă cu o

oră, nu-i făcuse nicio problemă dându-i lui Malko înapoi aparatul contra a trei sute de dolari şi a tichetului. La *Dunes,* Bunny Capistrano părea că îi uitase. Probabil credea că Malko era în încurcătură. Chiar şi *Las Vegas Sun* trimisese cazul pe ultima pagină.

Malko plecă şi, după o jumătate de oră, ajunse la un minicentru comercial cu un atelier foto. Tânărul evaluă filmul.

— Pentru mâine?

— Peste două ore, zise Malko. Sunt grăbit şi vreau un tiraj de 21 pe 24 la fiecare fotografie. Vă plătesc tarif dublu.

Ieşi şi se întâlni cu Cyntia. Nu era momentul ca să revină la *Dunes.* Atât timp cât nu aveau fotografiile.

Lângă atelierul foto era un cinematograf unde rula *Deep Throat,* un film porno. Aer condiţionat.

— Să mergem, propuse Malko. Nimeni nu ne va căuta aici.

*

* *

Malko luă plicul mare, cafeniu, lăsă treizeci de dolari pe tejghea şi ieşi. Aşteptă să ajungă în Pontiac ca să examineze fotografiile. Calitatea era perfectă. Malko recunoscu uşor pe bărbatul pe care îl văzuse în fotografia din dosarul secret de la Departamentul de Stat. Tony Capistrano, mort în urmă cu doi ani. Ultimele fotografii erau voalate.

Cel care îl însoţea era cunoscut de Malko.

— Este Joe, garda de corp a lui Bunny, murmură el.

— Ce vei face? întrebă Cyntia.

Soluţia logică ar fi fost să anunţe F.B.I.-ul. Dar Malko ştia ce voia David Wise. El trebuia să-l găsească pe Tony Capistrano.

— Să încercăm să aflăm dacă mai este acolo, zise Malko.

Cineva se va bucura să ne ajute.

*

* *

Parcarea doctorului Gilpatrick era ocupată de un Porsche albastru. Locuia pe Morave Road, într-un imobil nou, izolat între două terenuri virane. Malko sună. Aproape imediat uşa se deschise şi apăru figura bronzată a infirmierei tropicale. În costum din două bucăţi, cu o pălărie de pai pe cap. Malko îi zâmbi.

— Pot să-l văd pe doctorul Gilpatrick?

— Mă duc să văd dacă este, zise ea cu un aer speriat.

Fără să mai închidă uşa, dispăru pe un holişor. Malko şi Cyntia profitară şi intrară. Era un apartament micuţ, foarte modern, cu aparatură stereo, o bucătărioară şi câteva mobile joase.

Doctorul Gilpatrick apăru ca un uragan, urmat de fată. Doar cu o fâşie de pânză în jurul coapselor. Se opri drept în faţa lui Malko.

— Ce vreţi să faceţi aici? urlă el.

— Să vă arăt nişte fotografii care vă vor interesa, zise Malko.

În faţa medicului împietrit, scoase una dintre cele mai bune fotografii ale lui Tony Capistrano şi i-o băgă sub nas.

— Iată „mortul" dumneavoastră.

Doctorul Gilpatrick privi atent fotografia, încruntă sprâncenele şi rămase mut.

— Este un mort care arată bine, remarcă Malko. Îl cunoaşteţi bine pe Tony Capistrano pe care l-aţi crezut mort? Aceste fotografii au fost făcute săptămâna trecută.

— Nu înţeleg, zise doctorul Gilpatrick, înfruntând privirea lui Malko. Acest bărbat era mort, pot să jur.

Vocea îi tremura uşor. Picături de transpiraţie îi apăruseră pe frunte.

— Veţi jura şi la F B I., zise Malko. La revedere, doctore.

Cyntia era deja cu mâna pe uşă. Secundă după secundă, Malko văzu faţa doctorului Gilpatrick descompunându-se ca gelatina. Zise încet:

— Vă pot da zece mii de dolari până la sfârşitul săptămânii şi zece mii la sfârşitul lunii. Este tot ce am.

Malko dădu din cap.

— Nu vreau bani. Vreau să aflu ce s-a întâmplat şi să-l găsesc pe Tony Capistrano.

Mica metisă se aşezase şi asculta, înfricoşată. Privirea ei se îndrepta când spre Malko, când spre amantul ei. Acesta luă o sticlă de pe masă şi îşi turnă un whisky mare de putea adormi şi un mamut. Apoi, îl înfruntă pe Malko:

— Ce vreţi să ştiţi?

— Totul, răspunse Malko.

— Bunny Capistrano a avut ideea, mărturisi doctorul. Unul din fraţii lor murise de cancer. Aveau toate radiografiile lui. Au schimbat doar numele. Am semnat certificatul cum că îl

examinasem pe Tony şi că nu mai avea decât câteva săptămâni de trăit. Când dosarul a fost gata, Bunny a intrat în contact cu Casa Albă. Campania prezidenţială costa mult. Iar bani, Bunny avea destui, cât nu putea cheltui. Ordinul de eliberare a venit de la Washington, fără ca autorităţile de la penitenciar să fi fost consultate. Restul a fost uşor. Tony, la ieşirea de la Leavenworth, a fost spitalizat la *Sunshine Hospital,* sub grija mea. Nimeni altcineva nu s-a apropiat de el. Doar eu m-am ocupat de el. La momentul necesar, i-am făcut lui Tony o injecţie cu un hipnotic puternic. Ritmul lui respiratoriu a fost considerabil încetinit. Linda a avut grijă să nu se apropie nimeni.

În mod normal, corpul este trimis la morga spitalului, la o oră după deces. Bunny Capistrano a venit după o jumătate de oră, cerând corpul cu un furgon Chevrolet de la Memorial Garden. Era dreptul lui. L-a îmbarcat pe Tony şi nu am mai auzit de el niciodată. Doar am semnat certificatul de deces după două zile.

Malko era stupefiat de puterea lui Bunny Capistrano.

— De ce aţi făcut asta? întrebă el. Nu sunteţi din Mafie. Aveţi o meserie…

Doctorul Gilpatrick îşi întoarse privirea în altă parte.

— Bunny Capistrano m-a ajutat mult, recunoscu el. Tocmai divorţam. Soţia are opt copii. Trebuie să-i dau cinci mii de dolari pe lună. I-am cumpărat o casă. Trebuia să-mi echipez cabinetul. Într-o zi, Bunny a venit la mine. Mi-a împrumutat cincizeci de mii de dolari, fără să ceară nimic. Până la povestea cu fratele lui. Tocmai o întâlnisem pe Linda. Mi-a oferit un Porsche. L-am găsit într-o zi în faţa uşii. Nu îi puteam refuza nimic.

Povestea clasică. Malko nu mai avea ce să afle de la medic.

— Ştiţi unde îl pot găsi pe Tony? întrebă el.

— Nu am nicio idee. Bătrânul Mike Rabelais trebuie să ştie.

— Ce veţi face?

Gilpatrick zâmbi trist.

— Pun ce am mai preţios în Porsche, o iau pe Linda şi voi părăsi oraşul mâine. Dacă Bunny află vreodată că am vorbit cu voi, sunt mort.

Era cel mai bine.

— Noroc, doctore, zise el. Eu rămân în Las Vegas. Până ce îl voi găsi pe Tony.

*

* *

— Este un tip care vrea să vă vadă, şefu', anunţă Kenny. Un fotograf. Zice că este important.

Bunny Capistrano tresări atât de tare auzind cuvântul „fotograf" încât lăsă să-i cadă scrumul de la ţigară pe covorul de mătase.

— Zi-i să între.

Micul hawaian reveni cu un tip palid, intimidat şi roşind.

— Am citit ziarele, explică el. În legătură cu povestea asta cu fratele dumneavoastră. Astăzi, a venit un tip să developeze un film. Cred că…

— Descrie-l, urlă Bunny, fără să-şi mai ascundă furia.

Fotograful se execută. Bunny îşi mesteca ţigara cu o furie din ce în ce mai mare. Făcu un efort ca să-şi regăsească un pic de calm. Puse mai multe întrebări despre numărul negativelor, tirajul, calitatea. În final se ridică, bătându-l pe umăr pe tânăr.

— Îmi faci un mare serviciu, făcu el. Nu voi uita.

Celălalt începu să se linguşească, murmurând în legătură cu exclusivitatea fotografiilor de la showul de la *Dunes…*

— Desigur, făcu Bunny, desigur. Vino la mine mâine dimineaţă şi să nu spui nimic nimănui.

Kenny dispăru, însoţit de fotograf. Cum acesta ieşi din cameră, Bunny urlă:

— Joe!

„Ice-Pick" Joe apăru imediat. Disciplinat şi masiv.

— Tipul care tocmai a ieşit, făcu Bunny. Trebuie să „plece". Până diseară.

— Este ca şi făcut, zise Joe.

În mod normal, ar fi discutat. Avea oroare să îndeplinească un contract asupra unui „civil".

Cum ieşi, Bunny izbucni plin de furie, dând cu piciorul în mobile, înjurând singur şi urlând.

Capitolul XIV

Pontiac-ul se opri în faţa cutiei de scrisori fără nume de la vila lui Bunny. Malko îşi luă pistoletul extraplat din torpedo şi îl băgă la centură.

— Aşteaptă-mă, zise Cyntiei.

Singurul loc din Las Vegas unde îl putea găsi pe Tony Capistrano era această casă. Planul lui Malko era simplu: să-l aresteze şi apoi să anunţe C.I.A. Plicul cu fotografii era lângă el. Deschise portiera, dar ţipătul Cyntiei îl făcu să se oprească.

— Atenţie!

Observă în retrovizoare interminabilul Cadillac albastru al lui Bunny Capistrano venind cu toată viteza pe drumul privat. Desigur nu pentru a-i întinde covorul roşu. În acelaşi moment, un Cadillac negru apăru din faţă, dinspre Burbank Road, blocând orice ieşire posibilă. Opri la câţiva metri de Pontiac-ul lui Malko. Trei bărbaţi ieşiră din Cadillac cu armele în mâini. Deschiseră focul asupra Pontiacului. Cyntia se aruncă pe banchetă. Parbrizul se sparse. Cu toată viteza, Malko dădu în marşarier. Cadillacul albastru ajungea în urma lui. Frâne. Pontiac-ul tremură din cauza impactului. Din fericire, barele de protecţie erau la acelaşi nivel. Cei trei ucigaşi veneau alergând. Era un masacru.

— Fotografiile! zise Cyntia.

Singura probă a „supravieţuirii” lui Tony Capistrano. Nu putea nici să dea înapoi, nici să meargă înainte. Malko avea o fracţiune de secundă ca să ia o decizie.

Apăsă pe acceleraţie, vină la dreapta, în mica parcare dintre cele două vile. Cyntia ţipă în momentul în care bariera albă care separa terenul de golf se făcu bucăţi. Pontiac-ul ateriză pe gazon şi începu să meargă în zigzag pe terenul bine irigat. După câteva secunde, cele două Cadillacuri ţâşniră ca nişte obuze în urmărirea lor.

Malko reuşi să ajungă la o alee, la celălalt capăt al Country Club, gata să pulverizeze un cart de golf, întoarse pe Spring Mountain Road, merse pe Desert Inn şi ieşi în „Strip” cu treizeci de metri înaintea urmăritorilor lor.

Strecurându-se printre maşinile turiştilor reuşiră să-şi sporească avansul, dar cele două Cadillacuri nu se lăsau. Ca într-un coşmar, văzu defilând faţada luminată de la *Thunderbird.*

Ciudatul vaporaş din faţă de la *Holiday Inn Casino,* roşul şi albul de la *Circus Circus.*

Cyntia se ridicase şi supraveghea, întorcându-se mereu spre urmăritorii lor. Un miros de ars frapă deodată nările lui Malko. Verifică bordul: termometrul de apă era gata să iasă din cadran! Un glonţ atinsese radiatorul. Nu vor rezista mult aşa.

Malko înjură în germană. Şi Cyntia văzuse.

— Trec eu în locul tău, zise ea. Sări cu fotografiile.

— Nu, este prea periculos!

În acelaşi moment motorul Pontiacului tuşi. Era singura soluţie.

Semaforul era pe roşu la intersecţia cu Flamingo Road. Malko urcă pe trotuar, întoarse în faţa construcţiei neterminate a *Grand Hotel*-ului. Cele două Cadillac-uri nu reuşiseră să se strecoare. Frână brusc. Cyntia ţinea deja volanul. Fără măcar să oprească, deschise portiera cu o lovitură de umăr şi se aruncă. Cyntia se aşeză pe locul lui şi redemară.

Malko se aruncă în fundaţia de la *Grand Hotel,* cu plicul cu fotografii în mână, în momentul în care cele două Cadillac-uri virau. Pontiac-ul era la o sută de metri. Cele două maşini trecură prin faţa lui cu toată viteza. Simţi o slăbiciune gândindu-se la Cyntia: Nu avea nici măcar pistoletul extraplat.

*

* *

Malko se învârtea ca un leu în cuşcă în apartamentul său. Era ora nouă şi Cyntia nu apăruse. Fotografiile erau într-un seif de la Wells Fargo Bank iar David Wise fusese anunţat de existenţa lor. Dar poate că Cyntia era moartă.

Malko nu ştia ce decizie să ia. De la revenirea lui la *Dunes* nu se încercase nimic asupra lui. Se hotărî. Va merge să se întâlnească cu F.B.I.-ul. Cu atât mai rău pentru John Gail şi C.I.A. Nu putea să o abandoneze pe Cyntia. Poliţia locală nu conta, cu şeriful Tom Hennigan la ordinele lui Bunny Capistrano. Cum aflase acesta din urmă de fotografii? Nu ar fi intervenit cu atâta violenţă fără un motiv serios.

Telefonul sună. Malko nici nu aşteptă să se oprească soneria ca să răspundă.

Era vocea puţin adormită a lui Mike Rabelais.

— Trebuie să vă văd, zise avocatul. Imediat. Este foarte

important.

— Vin, zise Malko.

Închise, cuprins de neliniște. Cele mai mari temeri ale sale erau justificate: Cyntia era în mâinile lui Bunny Capistrano.

*

* *

Mike Rabelais era preocupat. Ceea ce evitase ani întregi se întâmpla acum: era prins între ciocan şi nicovală.

Se auzi soneria. Merse să deschidă şi apăru Malko. Nu aşteptă să se aşeze şi îl apostrofă.

— Sunteţi nebun! zise el. Nebun de legat. Sandy Jones este la spital. Au torturat-o îngrozitor. Prietena dumneavoastră este în mâna lui Bunny. Vă dă termen până la miezul nopţii ca să o elibereze în schimbul fotografiilor. Altfel, o omoară.

Ochii aurii ai lui Malko se făcură verzi: în ce viespar căzuse Cyntia?

— Ştiţi unde se află?

Mike Rabelais ridică din umeri.

— Bineînţeles. Dar nu ajută cu nimic. Ferma aparţine unui prieten al lui Bunny. Până anunţaţi F.B.I.-ul, va fi moartă.

Era foarte adevărat. Negativele era irecuperabile până a doua zi. Banca deschidea la ora nouă.

Malko încercă să vorbească calm. Ca să o salveze pe Cyntia, nici C.I.A. şi nici John Gail nu l-ar ajuta.

— Mergeţi la Bunny Capistrano. Ziceţi-i că va avea negativele mâine dimineaţă. Sunt la o bancă. Dacă se atinge de Cyntia, îl voi omorî.

Nu mai adăugă nimic. Tonul lui era atât de implacabil încât ar fi îngheţat pe oricine. Mike Rabelais dădu din cap, neliniştit:

— Sper că mă va asculta.

— Şi eu, zise Malko; aştept la *Dunes.* Dacă încearcă să-mi facă ceva, fotografiile vor ajunge la F.B.I. a doua zi.

*

* *

Era o depresiune naturală în mijlocul deşertului, plină de deşeuri, pneuri vechi şi tot felul de obiecte. Mike Rabelais clipi din ochi, orbit de soarele care asfinţea.

Cyntia era legată de un rezervor vechi de păcură, lipită de

metalul încins. Erau peste cincizeci de grade.

Aşezat pe un seif vechi, un om al lui Bunny, cu o urmă roşie pe faţă, se distra trăgând cu un Walther PPK, în jurul Cyntiei. Aceasta era moartă de sete. Mike se apropie de trăgător.

— Bunny v-a zis să faceţi asta?

Celălalt îl cunoştea. Schimbând încărcătorul, zise bine dispus.

— Bunny ne-a zis că putem să-i facem ce vrem, numai să nu o împuşcăm. Această târâtură era gata să-mi scoată un ochi fiindcă am vrut să fiu puţin mai tandru. Îi dau o lecţie.

— Unde este Bunny?

— Acolo.

Mike Rabelais întoarse capul. Cyntia îl văzuse, dar nu îi vorbise. Îl considera un inamic.

Bunny Capistrano era aşezat într-un fotoliu mare, trăgând din eterna lui ţigară. Avea ochii injectaţi, gura strâmbă de furie. Nici nu îl salută pe Mike.

— L-ai văzut pe acest *mother fuker?*

— Da, făcu Mike. Va da fotografiile mâine dimineaţă.

Bunny îşi aruncă ţigara.

— Niciodată! Îi voi scoate ochii acestei târâturi. Va vedea acest *son of a bitch,* acest…

Se bâlbâia. Mike nu îl văzuse niciodată în aşa hal. Îi fu frică.

— Bunny, zise el, nu trebuie să o omori pe această fată. Acest tip este periculos.

Continuă să-i vorbească pe un ton grăbit, timp de zece minute. Pleda pentru Cyntia cu toată dorinţa lui frustrată. În cele din urmă, Bunny mormăi.

— O.K. Dar răspunzi dacă ne trage în piept. Zi-i că îi vom elibera fata la prânz, la Northrop Wells.

Northrop Wells era la o oră de Vegas pe Autostrada 91. Câteva pompe de benzină şi o farmacie. În plin deşert.

Bunny căzu iar într-o stare de meditaţie posacă. Mike Rabelais bătu în retragere. Cyntia era salvată provizoriu.

*

* *

Malko transpira sub vesta antiglonţ. Autostrada 91 era total pustie. Una din pompele de benzină de la intersecţia celor două străzi era închisă. Malko parcă acolo maşina. Un Ford de această dată. Nu închisese ochii toată noaptea. Analizând ceea ce Mike îi

spusese despre tratamentul la care era supusă Cyntia.

Acum, era o luptă personală între el şi Bunny.

Pistoletul extraplat era aşezat pe banchetă, încărcat cu gloanţe explozive. În ciuda calibrului lor modest, fiecare putea să taie un om în două. Malko avea trei încărcătoare în buzunar.

— Iată-i, anunţă Mike Rabelais.

Cadillac-ul albastru închis, lung de zece metri, venea dinspre Las Vegas. Se opri de cealaltă parte a şoselei. Era ora zece fără un sfert. Din cauza geamurilor fumurii, Malko nu putea să vadă în interior.

— Mergeţi să vedeţi ce se întâmplă, îi zise avocatului.

Mike Rabelais coborî şi traversă şoseaua. Un camion cisternă trecu huruind, spre Beatty. Un geam de la Cadillac se deschise. Mike vorbi cu cineva din interior, apoi se întoarse.

— Este în maşină, zise el. Trebuie să-mi daţi fotografiile. Imediat cum le vor verifica, îi vor da drumul.

Malko dădu din cap.

— Nu. Vi le voi da dumneavoastră. Vă veţi opri la mijlocul drumului. Cyntia va veni la dumneavoastră împreună cu unul din ei. Acesta, după ce va verifica fotografiile, o va lăsa pe Cyntia să plece spre maşină. Când ea va ajunge în maşină, va putea să plece.

Mai făcu un drum. Mike era lac de sudoare. Cămaşa lui gri devenea neagră de transpiraţie.

— Este O.K., anunţă el.

Malko îi dădu plicul cu strângere de inimă. Rămase nemişcat, cu geamul coborât şi cu arma îndreptată spre Cadillac-ul albastru. Un bărbat pe care nu îl cunoştea ieşi din maşină. Apoi se ivi şi părul blond al Cyntiei. Avea gura legată cu o bandă lată.

Ea înaintă, mergând încet cu mâinile înainte ca o somnambulă. Părea drogată. Malko ar fi vrut să-i zboare creierii celui care o însoţea.

În fine, ajunse lângă Mike Rabelais. Acesta dădu plicul. Omul lui Bunny Capistrano îl desfăcu, numără negativele şi tirajele, apoi rămase nemişcat în mijlocul intersecţiei, în timp ce Mike o ajuta pe Cyntia să traverseze.

Avocatul deschise portiera din spate ca să între Cyntia. Atunci Malko strigă la bărbatul rămas nemişcat în soare.

— Go!

Acesta alergă spre Cadillac-ul imens. Malko se întoarse.

Cyntia era aşezată în spate, albă ca varul. Mike Rabelais îi atinse fără să vrea o mână şi ea ţipă de durere.

Malko privi în jos. Avea mâinile umflate. Pielea era vânătă, plină de echimoze, sfâşiată prin unele locuri pe unde oasele îi ieşeau în afară.

Cyntia murmură.

— Mi le-au zdrobit într-o menghină.

Cadillacul albastru demară în trombă. Fără să ochească, Malko trase, golindu-şi încărcătorul. Ochii i se coloraseră în verde. Geamul din spate al maşinii lungi se sparse. Demară în urma ei. Trecând pe culoarea roşie.

Mike era alb ca varul.

*
* *

Cyntia îşi muşca buzele cu toată forţa, ca să nu urle. Mâinile torturate îi provocau o durere insuportabilă. Malko îi zâmbi în oglinda retrovizoare. Ea reuşi să-i răspundă. Alături, Mike Rabelais privea deşertul, terifiat de viteza Ford-ului. Acul de la ceasul de bord nu cobora sub o sută zece mile pe oră. Maşina se legăna pe fâşia de gudron arzător care ducea spre Las Vegas.

Cadillacul lui Bunny Capistrano era mult înainte. Pe moment, Malko nu se gândea la bătrânul mafiot. Nu avea decât o idee: să o salveze pe Cyntia.

*
* *

Medicul ridică o privire înfricoşată spre Malko şi Mike Rabelais, după ce consultase radiografiile făcute Cyntiei.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el. Are fracturi multiple ale metacarpienelor, dintre care multe deschise.

Cyntia, adormită de cele două unităţi de morfină, stătea pe o targă la Camera de Gardă din *Country Hospital.* Ceea ce îi mai rămăsese din mâini era acoperit cu vată sterilă şi pus pe o faşă de tifon.

— Au torturat-o, zise Malko. Unul dintre cetăţenii cei mai eminenţi ai oraşului vostru frumos. Este grav?

Medicul clătină din cap.

— Foarte grav. Ară fracturi articulare. Riscă să rămână cu degetele nemişcate. Fără a mai vorbi de riscul unei osteite, din cauza fracturilor deschise.

Malko simţi un curent de gheaţă pe şira spinării. Cyntia infirmă! Ştia că nu va suporta, că se va sinucide.

— Trebuie să-i salvaţi mâinile, zise el.

— Este aproape imposibil, replică medicul. Trebuie să-i punem tije, dar pentru articulaţii trebuie un chirurg specialist în aşa ceva.

— Este vreunul în această ţară care face minuni? întrebă Malko.

Celălalt ezită.

— Profesorul Cartland, la Los Angeles, zise el. Este un magician. Dar vă va lua pe puţin zece mii de dolari pentru o mână.

Malko nici nu clipi.

— Nu contează. Luaţi legătura cu el imediat. Închiriaţi un avion. Vreau să fie transportată acolo fără nicio întârziere.

Medicul alergă la telefon. Malko privi faţa lividă a Cyntiei, gândindu-se la soarta care a adus-o din Laos în Las Vegas.

Chirurgul reveni:

— Este aranjat, anunţă el. Cartland o aşteaptă în două ore. Fără promisiuni, dar dacă are o şansă să-i salveze mâinile, el este binefăcătorul ei.

— Foarte bine, zise Malko. Pregătiţi totul pentru plecare. Voi căuta bani lichizi.

*
* *

Malko privi ambulanţa îndepărtându-se. Un Cessna aştepta la North Las Vegas Airport. În mai puţin de două ore, Cyntia va fi pe masa de operaţie. Nu îşi revenise.

Se urcă în Ford, urmat de Mike Rabelais, tăcut. Pierduse fotografiile. Cyntia era mutilată şi din toţi care îl puteau ajuta nu mai era decât Mike Rabelais. Acum, trebuia să-l găsească pe Tony Capistrano în carne şi oase.

Demară, mergând încet pe Lake Mead Boulevard. Mike Rabelais îşi aranjă maşinal braţul rupt al ochelarilor săi. Prost dispus. Cheful lui de viaţă dispăruse.

— Mike, zise Malko, voi avea în continuare nevoie de

dumneavoastră.

Mike Rabelais întoarse capul:

— De ce?

— Vreau să mă ajutaţi să-l găsesc pe Tony Capistrano.

Bătrânul avocat râse fără să se bucure.

— Încă nu aţi înţeles! V-am zis că nu vreau să mă bag în această afacere.

— Vă voi da o sută de mii de dolari, zise Malko silabisind. În hârtii de o sută de dolari.

Mike Rabelais rămase mut. Uimit de ofertă. Zgârcenia lui îl îndemna să accepte, în timp ce raţiunea îi spunea că nu avea nicio nevoie de aceşti bani. Că vor fi mereu în Vegas fete fericite să şi-o pună pe gratis şi că un armăsar mort nu valora mare lucru.

Dar ideea de a lăsa să-i scape o sută de mii de dolari îi cauza o suferinţă fizică.

Totuşi, oftă.

— Cel mai bine este să luaţi primul avion să plecaţi din acest oraş. Dacă rămâneţi, veţi fi mort până mâine seară.

Malko nici nu clipi. Nu era prima dată în cariera lui când se punea cu adversari periculoşi.

— Nu mă veţi face să-mi schimb părerea, zise el.

— E ceva ce nu ştiţi, preciză Mike Rabelais. Bunny Capistrano a pus preţ pe capul dumneavoastră. Cincizeci de mii de dolari… Cunosc cel puţin douăzeci de tipi în acest oraş care şi-ar omorî şi mama pentru aceşti bani. Bunny a susţinut de faţă cu zece persoane că veţi fi mort până la asfinţit.

Capitolul XV

Malko cântări arma pe care tocmai i-o întindea armurierul. Aproape un kilogram şi jumătate.

— Este un „Auto-Mag”, singurul Magnum automat, sublinie vânzătorul. Dacă vreţi să declanşaţi o revoluţie, adăugă el râzând, este exact ce vă trebuie…

Pistolul avea ţeavă lungă, o linie sobră şi putea dobori un elefant la o sută de metri. Cu atât mai mult un mafiot.

— Îl iau, zise Malko. Şi cinci cutii de cartuşe.

— Două sute şaptesprezece dolari, preciză armurierul.

I-l puse în cutie. Malko plăti. Era numai bun în completarea pistoletului extraplat.

Cyntia era în zbor spre Los Angeles. Rămânea să-l găsească pe Tony Capistrano, şi să rămână în viaţă, pe cât posibil.

*

* *

Malko admiră îndelung fotografia panoramică a castelului său. În afară de şuieratul climatizării, apartamentul era cufundat în linişte, de parcă era izolat de lume. Malko rămânea la Las Vegas pentru un duel pe viaţă şi pe moarte cu Bunny Capistrano. Bătrânul mafiot era bun dacă reuşea să-l doboare pe Malko în orele următoare. Era în joc prestigiul lui.

Ştia că adversarul său nu va apela la F B I. Că dacă reuşea să-l omoare era sfârşitul problemelor sale.

Malko se gândi cu amărăciune la John Gail, bine-mersi la adăpost în biroul lui de la Casa Albă, în timp ce el se juca cu focul.

Cyntia era pe o masă de operaţie, doctorul Gilpatrick fugea şi Mike Rabelais se ascundea după deget. Nimeni nu l-ar ajuta cu nimic în Vegas. Doar dacă dovedea că este în stare să se pună cu temutul Bunny Capistrano, riscându-şi viaţa. Situaţia poate se va întoarce în favoarea lui. Chiar în acel moment, nişte oameni se pregăteau să-l asasineze, cu cât mai multă ingeniozitate. Nu poliţia locală îl va proteja.

Această noapte plăcută făcea parte din decor. Mafia îi trata, mereu bine pe cei pe care îi omora. Convenţiile...

Terminând de îmbrăcat, Malko îşi luă o cămaşă din mătase roz, gândindu-se că broderia din stânga era un punct de reper excelent pentru un ucigaş...

Întredeschise uşa: holul era pustiu. Fiecare clipă era periculoasă. Liftul sosi. Se aşeză în spate, cu faţa la uşă. Ajunse jos în câteva secunde.

*

* *

Coada pentru intrarea la spectacolul din acea seară şerpuia printre jocurile cu fise, până la intrarea în sala de spectacol de la

„Casino de Paris”. În jurul meselor de joc era acelaşi amestec obişnuit de rochii de seară cu şorturi. Erau tot felul de oameni la Vegas, în afară de hippy. Grupuri compacte asaltau mesele de zaruri, acolo unde cazinoul câştiga cei mai mulţi bani... Cu ochii ficşi şi gesturi automate, ceilalţi jucători băgau fise tot timpul în aparate. Din când în când, un pumn de monede cădea, sub privirile chinuite ale celor care nu câştigaseră.

Malko înregistră totul dintr-o privire rapidă. Îl înfrunta pe Bunny Capistrano pe terenul lui. Tocmai aici erau cele mai mari şanse să îl lovească.

Remarcă la o masă de „21”, un personaj incredibil, cu o mustaţă uriaşă, răsucită à la Dali. Nu părea să-i dea nimeni atenţie.

Răsuci capul şi îl observă pe Bunny Capistrano aşezat la masa lui obişnuită din salonul Regal.

Paznici cu pistol la brâu patrulau prin cazinou. Pericolul putea veni şi de la ei. Malko trecu pe lângă masa de zaruri şi se opri aproape de masa de „21” la care era falsul Dali. Rămase în picioare, fără să joace, supraveghind mişcările din jur, aşteptând să se elibereze un loc la masă. Avea o idee.

Deodată, „simţi” o privire asupra lui. Ridică ochii şi observă un tânăr de culoare cu o cămaşă în carouri, aproape de aparatele cu fise, conversând de zor cu Ben, „şobolanul”. Avea părul tuns foarte scurt şi părea nervos. Când îşi dădu seama că Malko se uita ta el, dispăru printre aparate. Ben plecă spre lifturile lui.

Malko abia îşi controla bătăile inimii. Se gândi la Joe Gallo, unul din capii mafioţi din New York, rănit în mijlocul mulţimii în cursul unui miting public, care acum stă într-un scaun cu rotile.

*

* *

„Ice-Pick” Joe se mişcă atent ca să ia din buzunar un baton de ciocolată. De fiecare dată când trebuia să comită o crimă, consuma enorm de multe dulciuri. Apoi îşi lipi din nou ochiul de gemuleţul pătrat.

Reuşea să vadă două mese de „21” cu crupieri şi jucători, sau cel puţin doar capetele lor... Ucigaşul era într-o cameră foarte joasă, aflată deasupra sălii de joc, cu acces limitat.

Deasupra fiecărei mese de joc, erau geamuri prin care

jucătorii puteau fi supravegheaţi discret. Unii crupieri ajunseseră astfel într-o groapă din mijlocul deşertului, fără să ştie de ce.

„Ice-Pick” Joe era perfect calm, pregătindu-şi cea de-a treizeci şi şaptea crimă, uciderea fotografului fiind a treizeci şi şasea. Acesta „plecase” chiar fără să-şi dea seama. Joe trăsese de aproape cu un Colt „Python” pe care i-l dăduse Bunny chiar în acea dimineaţă. O armă „curată”. Seria îi fusese ştearsă cu acid. După ce îl va ucide pe bărbatul blond, o va lăsa pe jos şi va ieşi din cazinou. După ce petrecea o săptămână în Mexic, totul era uitat.

Îşi supraveghea atent victima de zece minute, ca să se asigure că nu are armă. Nu avea nicio umflătură suspectă la centură. Cum era îmbrăcat în cămaşă, nu avea cum să o ascundă altfel. Imbecilul se credea în siguranţă fiindcă era în mijlocul mulţimii. Acolo era mai uşor de doborât... „Ice-Pick” Joe privi îndelung la pieptul unei fete blonde care tocmai se apropia de viitoarea lui victimă. O jucătoare profesionistă în căutarea unui fraier.

Unul aproape ca şi mort.

— Aşa, gagico, jumuleşte-l de bani cât mai ai timp, murmură el.

Ar fi băut o Heineken, dar nu era momentul pentru aşa ceva.

Fata era frumoasă. Muşcă din batonul de ciocolată ca şi cum ar fi fost coapsa ei şi se uită la ceas.

Ora şase.

Paznicii se schimbau. Cei noi erau tipi foarte siguri. „Ice-Pick” Joe se ridică dintr-un salt. Deschise uşa încuiată cu cheia, o închise la loc şi plecă. Se va duce aproape de victima lui, îi va trage două sau trei gloanţe în cap şi se va pierde în mulţime. Alesese special o armă care făcea zgomot, ca să-i înspăimânte pe gură-cască. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă, un pantalon deschis la culoare şi purta ochelari negri. Ceea ce nu prea conta. O dată, putuse să vadă mărturiile depuse după una din crimele sale: unsprezece martori – unsprezece descrieri diferite.

*

* *

Malko nu-l scăpa din ochi pe negrul care venise acolo. Se oprise la masa de zaruri câteva secunde, fără să joace, apoi la

masa alăturată de „21”. De mai multe ori, îi surprinsese privirea asupra lui. Avea o alură forţat degajată.

Trecu foarte aproape de el şi Malko îi observă faţa plină de urme de vărsat, trăsăturile grosiere şi sălbatice. Un produs pur al ghetoului negru. Cu siguranţă nu venise să joace. Instantaneu, ştiu că urma să se întâmple ceva.

Negrul se opri şi făcu stânga împrejur. Trăsăturile feţei erau încordate. Băgă mâna în buzunar, scoţând un automat micuţ pe care îl îndreptă spre Malko. Mâna îi tremura. Malko luă o mână de jetoane din faţa lui. Negrul apăsă trăgaciul.

Chiar în momentul în care Malko îi arunca în faţă jetoanele. Cu un gest instinctiv de apărare, ridică braţul. Glonţul se pierdu în tavan. Explozia făcu pe toată lumea să tresară. Dând drumul cărţilor, crupierul se aruncă sub masă.

Malko făcu la fel când negrul trase din nou.

Glonţul trecu prin capul bărbatului cu mustaţă răsucită. Se prăbuşi pe masă într-un şuvoi de sânge, cu maxilarul sfărâmat şi un ochi zdrobit. Femeile începură să ţipe. La mesele vecine nu se mai juca. Malko sări spre negru.

Acesta continua să-şi golească încărcătorul. O femeie primi un glonţ în piept şi căzu plină de sânge. Malko prinse încheietura ucigaşului şi începu să-l lovească cu mâna de marginea mesei de joc.

Crupierul ieşi de sub masă cu o bâtă de base-ball şi îl lovi cu toată forţa. Lovit în încheietură, negrul ţipă, îi înjură şi se zbătu.

Un paznic în uniformă îşi făcea de zor drum prin mulţime, cu un enorm Smith & Wesson „Magnum” în mână. Ajunse lângă negrul care se zbătea, îl lovi cu mânerul pistolului. Acesta căzu. Imediat, paznicul îi trase trei gloanţe în piept.

Negrul tresări disperat şi muri imediat, străpuns de gloanţele uriaşe. Zgomotul pistolului acoperise vociferările de la mesele de jocuri. Se opriră toţi.

— Hei, l-aţi omorât! ţipă un jucător. Nu mai putea face niciun rău.

Paznicul nici nu răspunse. Îşi puse pistolul la loc în toc, îngenunche şi începu să caute prin buzunarele negrului.

Ceilalţi paznici veneau, depărtându-i brutal pe curioşi, izolând corpul prăbuşit. Chiar Bunny Capistrano îi strigase să-l omoare imediat. Negrul se numea Wilmington. Era un vagabond înnebunit de cei cincizeci de mii de dolari. Dar ar fi putut vorbi.

Execuţia lui nu va pune nici o problemă poliţiei locale. O târâtură în minus, va zice şeriful.

Un grup de curioşi terorizaţi privea la bărbatul cu mustaţă care agoniza. Îşi dăduse ochii peste cap şi avea spasme. Lângă el, o viitoare văduvă făcea o superbă criză de isterie. Câţiva şmecheri strângeau discret jetoanele aruncate de Malko. Erau departe de calmul sălilor cu tavane aurite de la *Casino de Monte-Carlo.*

Paznicul care trăsese încerca să domine vociferările mulţimii.

— A văzut cineva ce s-a întâmplat? întrebă el fără niciun rezultat..

Întrebare deplasată. Toată lumea se făcea că nu aude. Deja crupierii grăbeau pariurile. Un jucător tocmai scosese un 9. Afacerea repornea. O întrerupere ducea la pierderea unei averi la *Dunes.* Doar nu era să se ţină un moment de reculegere pentru un vagabond negru.

Nimeni nu părea să-i dea atenţie lui Malko. Nici nu fusese atins. Aduseră o targă pe care urcară mortul. Aruncaseră deja o pânză verde peste el. Crupierul încerca să facă puţină ordine în jetoane. Clătină din cap şi strigă:

— Să înceapă jocul…

Puţin câte puţin, jucătorii se aşezau pe scaunele goale. Malko se aşează pe un scaun, în faţa crupierului, ostentativ cu spatele la mulţime.

*

* *

„Ice-Pick” Joe se transformase în statuie de sare. Era la treizeci de metri de Malko când negrul scosese arma. Câteva secunde mai trebuiau şi s-ar fi trezit la mijloc. Acum, sprijinit de un stâlp din apropierea meselor de pocher, îşi supraveghea victima.

Pentru el, ordinele erau aceleaşi. Acest negru era un *outsider.*

Bunny Capistrano greşise poate promiţând cei cincizeci de mii de dolari. Toţi proştii din Vegas se înghesuiau. „Ice-Pick” Joe îşi zise că aceşti negri nu erau în stare de nimic, doar să cânte şi să facă muzică. În niciun caz să omoare un tip într-un cazinou.

Băgă mâna în buzunar ca să scoată un baton de ciocolată şi începu să mestece încet, aşteptând ca lucrurile să îşi reia cursul. Tocmai îl duceau în hol pe negrul omorât, înfăşurat într-o faţă de

masă. Doi paznici îl păzeau, după ce recuperaseră pistolul. Apărură două ajutoare de şerif.

Avu loc o mică discuţie şi dispărură în biroul directorului, aproape de recepţie. Totul urma să se aranjeze.

„Ice-Pick” Joe îşi mută atenţia asupra lui Malko. De acum era sigur că nu era înarmat şi nu îi mai era teamă.

Era misiunea cea mai dificilă din cariera lui.

Îşi termină ciocolata, privi spre jocul de pocher câteva secunde ca să se liniştească şi intră în sală. Înainta fără să se grăbească şi mai ales fără să se uite spre victimă. Mai erau douăzeci de metri. Celălalt era cu spatele, aşezat pe primul scaun de la masa de „21”. Brusc „Ice-Pick” Joe îşi zise că era prea uşor, că victima nu putea să nu fie atentă.

Dar era prea târziu să mai renunţe. În meseria lui, dacă ratai o însărcinare, nu mai primeai niciuna.

Mai înaintă trei paşi şi băgă mâna dreaptă în buzunarul de la pantaloni cu un gest cât mai natural posibil, încercând din toate puterile să pară un om care are nevoie de batistă.

Ca să pară mai adevărat, strănută în momentul în care scotea un „38”.

Continuarea era simplă: braţul întins, exploziile care sparg timpanele, sângele care ţâşneşte. „Ice-Pick” Joe ţintea mereu capul fiindcă aşa nu greşea. La trei metri, reuşea patru din cinci.

Cu un deget ridică cocoşul de la „Python”.

Ceafa adversarului său era la mai puţin de trei metri.

*

* *

Malko era încordat ca o coardă de vioară, cu privirea lipită de una din micile oglinzi pătrate aflată de fapt într-unul din proiectoarele plasate de jur-împrejur. De aceea alesese acest loc. Vedea mărindu-se silueta lui Joe, garda de corp a lui Bunny Capistrano. Calmul ucigaşului nu îl liniştea. Instinctul îi spunea că venea să-l omoare.

Asta urma să se întâmple din secundă în secundă. Acesta era mai de temut decât micul negru nebun al cărui cadavru mai era încă în hol.

Băgă pe sub masă, mâna dreaptă în buzunarul pantalonului. Uriaşul cu părul cenuşiu nu era decât la cinci metri. Degetele lui Malko pipăiră căptuşeala desfăcută cu o lamă şi găsiră mânerul

„Auto-Mag” lipit de coapsă cu o bandă adezivă. Cu degetul mare ridică piedica. Arma era gata de tragere.

Joe strănută şi băgă mâna în buzunar.

Crupierul de la masă, care avea deja un popă, întoarse un as. „21”. Întinse braţul ca să adune toate jetoanele.

Malko se răsuci pe scaun scoţând Magnum-ul. Urechea lui sesiză clinchetul unui cocoş care se armează.

„Ice-Pick” Joe mai avu timp să-şi dea seama că era un truc vechi ca şi prohibiţia. Fotografie enormul automat îndreptat spre el. Se auzi o explozie asurzitoare. Joe simţi în piept o arsură incredibilă, apoi şocul glonţului.

Bărbatul blond trăsese cu o fracţiune de secundă înaintea lui. Ştia că era atins, dar nu simţea încă durerea. Brusc, totul părea că se derulează cu încetinitorul. Simţi încă o arsură aproape de gât, fără să ştie prea bine ce se întâmpla.

Reflexele îl părăsiră. La rândul lui, apăsă pe trăgaciul pistolului. I se părea că braţul era în continuare întins spre bărbatul pe care trebuia să-l omoare.

Dar văzu capul crupierului explodând. Ceva nu era în regulă.

Mai trase o dată şi văzu clar masa de joc fărâmiţându-se. Un alt glonţ îl lovi, dar nu îşi dădu seama unde. Nu mai înţelegea de ce nu îl vedea pe bărbatul care îl împuşcase.

I se păru că era culcat încet pe jos. Ultimul lucru pe care îl auzi fu un ţipăt strident de femeie.

*

* *

Malko, asurzit încă de bubuituri, se uita la bărbatul pe care tocmai îl împuşcase. Nu lăsase din mână pistolul său „magnum”. De această dată, jocul se oprise. Toţi jucătorii se dăduseră la o parte, formând un semicerc.

Cămaşa albă a lui „Ice-Pick” Joe nu mai era decât o baltă de sânge. Jumătatea stângă a feţei lui îi fusese smulsă de glonţ. Masa de „21” era un amestec de cărţi, creier şi sânge.

Malko încercă să-şi tragă sufletul. Fără acea şmecherie ar fi fost mort. Auzea vociferările mulţimii ca pe un zgomot îndepărtat. Trei supraveghetori trecură prin mulţime, cu armele în mâini, înconjurându-l.

— Dumnezeule, parcă este o măcelărie aici! Ce s-a întâmplat? întrebă un supraveghetor.

Ştiau bine ce se întâmplase. Bunny Capistrano era gata să facă o criză de isterie la gândul că cel mai bun „hit-man” al său era mort, iar că Malko trăia.

— Acest bărbat a vrut să mă omoare, zise Malko, arătând spre Joe.

Un tip în cămaşă, ras în cap şi cu ochelari, ieşi din mulţime.

— Aşa este, zise el. S-a apropiat de el pe la spate şi... Am văzut totul.

— Gura, făcu supraveghetorul. Eu vorbesc.

Necunoscutul se înveneţi de furie. Îi băgă o legitimaţie sub nas supraveghetorului:

— Sunt de la Fisc şi mă aflu în calitate oficială aici, zise el cu răceală. Mai bine îmi luaţi declaraţia.

Uimit de acest ajutor neaşteptat, Malko stătu liniştit. Când auzi de Fisc, paznicul bătu în retragere.

— O.K., O.K., sir, zise el. Totul este în regulă. Va veni şeriful.

Totul era în regulă, cu excepţia lui „Ice-Pick” Joe.

Malko îşi puse cu grijă pistolul său pe masa de „21”. Armurierul nu îl minţise. Era perfect pentru o revoluţie. Tocmai repurtase o victorie asupra lui Bunny Capistrano.

Sirena unei maşini de poliţie se auzi afară.

Mai mulţi poliţişti în uniformă intrară în hol, îmbrânciră jucătorii şi ajunseră la locul dramei. În fruntea lor, era şeriful Tom Hennigan.

Văzându-l pe Malko, zâmbi, scoase cătuşele din buzunar şi i le puse grăbit.

— Sunteţi arestat, anunţă el.

Capitolul XVI

Poliţiştii în uniformă intrau şi ieşeau fără încetare, dându-şi importanţă. Şeriful Tom Hennigan, cu picioarele pe un birou şi cu mâna dreaptă aşezată ostentativ pe mânerul unui „45”, agăţat la centură, îl interoga pe Malko, asistat de două ajutoare. Ceasul oferit cadou de Bunny Capistrano scânteia la mâna lui, ca neoanele de la cazinou. El era Legea şi Ordinea, model Las Vegas.

— De unde ştiaţi că acest bărbat avea intenţia să vă împuşte? întrebă el cu un aer răutăcios.

Ochii lui Malko se colorară în verde.

— Faptul că trage asupra dumneavoastră nu este suficient?

Tom Hennigan se strâmbă. Nu era convins.

— Joe era un tip foarte cinstit, remarcă cu o voce călduroasă unul din ajutoarele de şerif. Nu ar fi făcut rău nici unei muşte. Tot ceea ce îi plăcea erau ciocolata şi bomboanele.

La Minneapolis, unde era cunoscut „Ice-Pick" Joe, se obişnuise să se spună că ziua în care va fi găsit mort într-un canal, va rămâne înscrisă în calendar.

— Aţi luat arma care o avea la el? întrebă Malko.

— Da. Recunoscu şeriful deranjat, dar...

— Cu această armă a omorât un crupier.

Tom Hennigan se scărpină la falcă.

— Desigur. Dar poate s-a considerat ameninţat. Şi dumneavoastră aveaţi o armă... Un „Magnum". Nu este o jucărie de amator.

— Eram cu spatele la el.

Negăsind ce să răspundă, şeriful îşi scoase un rest de carne dintre dinţi, cu un aer din ce în ce mai deranjat. Apoi zise:

— Aici, nu agreăm violenţa. Şi nici tipii ca dumneavoastră care se plimbă cu pistoale „Magnum".

Malko începea să se sature de mascarada şerifului. De patru ore îi ţinea piept şerifului. Clar, acesta din urmă avea ordine de la Bunny Capistrano. Ori, la nivelul lui, era atotputernic. Malko se hotărî să ia situaţia în mâini.

— Un ziarist de la *San Francisco Star* a fost torturat şi ucis recent, susţinu el. Fiindcă era pe urmele lui Tony Capistrano. S-a încercat acelaşi lucru şi cu mine din aceleaşi motive.

Şeriful clătină din cap.

— Asta nu ţine. Tony este mort de mult timp. Sunt treizeci de martori care v-au văzut împuşcându-l pe bietul Joe. Voi cere Procurorului Districtual să vă pună sub acuzaţie.

*

* *

Procurorul districtual Samuel Rosenberg era slab, inteligent, homosexual şi îl ura pe şeriful Tom Hennigan. Cea mai mare bucurie a acestuia din urmă era de a-l surprinde în barurile

deocheate din North Las Vegas în compania tinerilor mexicani şi să-l admonesteze apoi părinteşte.

Ascultase raportul referitor la moartea lui „Ice-Pick” Joe fără a-l întrerupe pe şerif, dar fără pic de simpatie. La sfârşit oftă:

— Cel puţin înainte, nu erau omoruri în Vegas. „Ei” vor sfârşi prin a se omorî între ei.

Se întoarse spre Malko. Din interogatoriu reieşea că era jurnalist liber profesionist. Dar nu avea legitimaţie de presă, părea de condiţie socială elevată. Iar jurnaliştii nu se plimbă cu un „Auto-Mag” la ei. Procurorul Districtual mirosea o istorie care depăşea personalitatea ucigaşului omorât, dar era obligat să fie precaut. Mafia era mai puternică decât el în Vegas.

— Ce aveţi de spus?

Malko avea multe de spus. Era suficient un telefon la Langley pentru a fi eliberat imediat, dar voia să-l învingă singur pe Bunny Capistrano. Să contraatace. Simţi o undă de simpatie în vocea Procurorului districtual. Îl va forţa pe bătrânul mafiot să facă greşeli. Pentru asta, trebuia să ridice puţin vălul.

— Am certitudinea că Tony Capistrano trăieşte încă, zise el. De aceea se încearcă uciderea mea. Solicit o verificare oficială din partea justiţiei la Memorial Garden, pentru a vedea că sicriul este gol.

Şeriful era gata să-şi înghită scobitoarea. Apoplectic, vociferă:

— Este nebun, trebuie închis cât mai repede. Sunteţi prost că îl ascultaţi.

Dacă ar fi tăcut, Procurorul districtual poate că nu ar fi reacţionat. O strălucire îi trecu prin priviri. Cu o voce suavă, îi zise şerifului:

— Pregătiţi totul pentru mâine dimineaţă. Ne vom deplasa pentru verificare la ora unsprezece, ca să vedem despre ce este vorba. Anunţaţi-l pe Bunny Capistrano să asiste la deschiderea mormântului fratelui său.

Tom Hennigan era livid. Cuvinte de neînţeles îi ieşeau din gură. La urechile lui Malko ajunseră mai multe expresii urâte. Samuel Rosenberg bău puţin lapte.

— Să îşi aleagă un avocat, zise el, din ce în ce mai mieros. Asta este legea.

Se ridică, salută cu o înclinare din cap şi ieşi. Malko crezu că şeriful va trage prin uşă. Abia mai respira.

— Pe cine vreţi să luaţi ca avocat? îngăimă Tom Hennigan.

Malko îşi oferi luxul unui zâmbet.

— Mike Rabelais.

De această dată şeriful era gata să facă infarct. Ridică telefonul, cu o privire cruntă spre Malko, sperând în sinea lui că îl va vedea într-o zi fierbând în infern.

*

* *

Mike Rabelais îmbrăcase o cămaşă cât mai curată şi îşi pusese agrafe noi la manşete. Respiră aerul din biroul şerifului ca şi cum ar fi fost într-o cameră de gazare. Fără nicio urmă de entuziasm, şeriful îl întrebă pe un ton răguşit:

— Acceptaţi să-l apăraţi pe inculpat?

Mike Rabelais ţinea capul în jos. În cele din urmă, ridică ochii şi întâlni privirea lui Malko. Ochii aurii îl fixau cu o expresie hipnotică. Se gândi la cei o sută de mii de dolari pe care i-i propusese în ajun.

— Da, zise el.

Tom Hennigan se ridică oftând.

— Vă las să discutaţi, făcu el. Aşa sună la lege.

Şeriful ieşi din birou şi închise uşa. Imediat Mike Rabelais izbucni:

— De ce m-aţi ales? Bunny se va înfuria.

— De ce aţi acceptat?

Mike Rabelais îşi rodea unghiile negre, fără să răspundă. Malko preciză:

— Domnule Rabelais, vă reamintesc oferta mea de ieri. Puteţi câştiga o sută de mii de dolari cash. Pentru moment, onorariul dumneavoastră va fi de… (ezită). Cinci mii de dolari.

Mike Rabelais fu cuprins de o langoare delicioasă. De obicei câştiga între douăzeci şi cincizeci de dolari.

— Ce vreţi de la mine?

— Pentru moment, un lucru simplu, zise Malko. Să dormiţi cu mine în celulă în noaptea asta. Nu aş vrea să fiu găsit „sinucis” mâine dimineaţă.

— Foarte bine, făcu avocatul, o să aranjez asta.

Se ridică şi ciocăni în uşă vitrată.

*

* *

Şeriful strângea în mână pălăria lui mare de cow-boy, cu un aer neliniştit. Nu îi plăcea să-l vadă pe Bunny Capistrano furios. Mafiotul era verde, rodea o ţigară stinsă şi avea ochii ieşiţi din orbite.

— Vreau ca acest *mother fucker* să fie lichidat în seara asta.

Şeriful aprobă grăbit.

— Desigur, este un nenorocit! Dar să nu greşim.

— Cu ce? se răsti Bunny. Nu mie îmi datoraţi cei douăzeci şi două de mii de dolari pe an? Şi casa?

— Bineînţeles, bineînţeles, recunoscu şeriful, plin de respect. Dar nu-l putem omorî aşa. Bătrânul Mike Rabelais a cerut să stea peste noapte în celula lui. Mâine, vom vedea. Ar fi nevoie de un „accident”.

— Neapărat.

Potolit, şeriful se ridică, săltându-şi centura.

— Totul va merge cum doriţi, Bunny. Puteţi avea încredere în mine.

Brusc, Bunny începea să nu mai aibă încredere în nimeni şi în nimic. Cu două ore înainte de moartea lui Joe îl sunase pe cel care îl găzduia pe Tony, anunţându-l că va veni să-l caute cât de curând.

*

* *

Fusese atins în plin de două gloanţe. Primul îi sfărâmase rădăcina nasului şi îi pătrunsese în ochiul stâng. Celălalt, după ce trecuse prin falca dreaptă, ieşise prin ceafă. Părul blond al lui Bryan, groparul hippy, nu mai era decât o masă sângerândă lipită de pavajul crematoriului.

Unul dintre oamenii şerifului se aplecă şi simţi că i se face rău. Ochiul drept al lui Bryan se afla la cinci metri de cadavru.

Într-un colţ, Malko observă un ghem multicolor. Papagalul nu scăpase din masacru. Unul dintre poliţişti tocmai aduna tuburile pe care asasinul nu se obosise să le recupereze. Le examină:

— Este o U.S. M.I., anunţă el.

Mirosul de sânge umpluse crematoriul. Afară, maşinile din convoi se opriseră în faţa peluzei. În frunte, Chevrolet-ul, Procurorului districtual, urmat de maşina şerifului, două maşini de poliţie cu unelte şi, la urmă, bătrâna Edsel a lui Mike Rabelais.

Procurorul districtual clătină din cap:

— De ce a fost masacrat în halul acesta?

Şeriful gras nu răspunse. Transpira abundent, în ciuda răcorii din crematoriu. Nu trebuia să se afle de vizita pe care o făcuse lui Bunny Capistrano. Un tip intră alergând.

— Au deschis mormântul!

Toţi se repeziră afară. O gaură înfricoşătoare se deschidea în peluza îngrijită. Placa de bronz cu necrologul era răsturnată. Sicriul trebuise să fie scos afară cu nişte corzi şi urcat pe un camion.

Mormântul lui Tony fusese profanat şi jefuit.

— Ce poveste curioasă, murmură Procurorul districtual.

Se întoarse spre şerif şi întrebă sec:

— Sunt mulţi oameni care ştiau că venim aici în această dimineaţă?

Şeriful se încurcă.

— Nu prea, da, am fost obligat să…

— Unde este Bunny Capistrano? Să se ducă cineva să-l caute.

În acel moment se văzu un nor de praf galben pe Lone Mountain Road şi Cadillacul albastru de zece metri lungime intră în cimitir. Opri în spatele convoiului iar bătrânul mafiot coborî. Serios, se îndreptă spre micul grup de pe peluză. Şeriful alergă în întâmpinarea lui. Schimbară câteva cuvinte înainte de a se alătura grupului.

Bunny era perfect: figură serioasă, ochii plini de lacrimi. Se aplecă peste groapa înfricoşătoare.

— Este îngrozitor, oftă el. Bietul Tony. Nu poate să-l lase acolo unde este.

Procurorul districtual îl privi dezgustat:

— Ştiţi cine a putut să profaneze acest mormânt?

Bunny Capistrano clătină din cap.

— Nu am nicio idee. De ceva timp, mă hărţuiesc împrăştiind zvonul că Tony nu este mort. Cred că vor să mă compromită. (Se întoarse spre şerif.) Tom, voi da zece mii de dolari celui care îi va găsi pe nenorociţii care au făcut asta.

Gâfâi şi clătină din cap.

Samuel Rosenberg se apropie de el.

— Domnule Capistrano, acest cimitir este al dumneavoastră?

Bunny dădu din cap afirmativ.

— Efectiv.

Procurorul districtual nu insistă. Îl tachină pe şerif cu ironie:

— Sper că veţi câştiga cei zece mii de dolari. Până atunci, îl puteţi elibera pe arestat.

Tom Hennigan tresări. Bunny Capistrano era în spatele lui.

— Dar este acuzat de omucidere de gradul 1, protestă el.

Procurorul districtual ridică uşor tonul.

— Vă spun că nu este acuzat de nimic, a acţionat în legitimă apărare.

Bunny Capistrano rămase impasibil. Şeriful mormăia înjurături. Samuel Rosenberg se întoarse şi se îndreptă spre maşină. Malko privi groapa din peluză. Inutil să mai întrebe cine era răspunzător. Bunny Capistrano hotărâse să nu-şi mai asume niciun risc. Bryan fusese prima victimă a acestui exces de prudenţă.

*

* *

Malko urcă în vechea Edsel a lui Mike Rabelais ca şi cum ar fi fost un Rolls-Royce. Mirosul din interior era îngrozitor. Cu siguranţă, era singura maşină fără climatizare din Las Vegas.

Mike era posomorât.

— Bunny m-a văzut, zise el, îl cunosc, era nebun de furie.

— Aţi câştigat cinci mii de dolari, răspunse Malko. Sunteţi pregătit să câştigaţi o sută de mii?

Avocatul rămase cu ochii la şosea.

— Bunny bănuieşte pe toată lumea, zise el. Este o petrecere la el acasă mâine seară. Voi încerca să aflu câte ceva. Unde mergeţi?

— La *Dunes,* făcu Malko.

— Sunteţi nebun, oftă bătrânul avocat. Nebun de legat.

— Grăbiţi-vă, zise Malko. Abia aştept să aflu veşti de la Cyntia.

*

* *

Vocea Cyntiei era slabă şi îndepărtată, cu o urmă de ceva nou. Un fel de căldură profundă şi impulsivă.

— Merge bine, îl linişti ea. Dar nu îmi văd mâinile. Am nişte pansamente enorme. Toată lumea este atentă cu mine. Doctorul mi-a zis că totul va fi bine.

Malko îi promise că o va mai suna şi închise. Ar fi vrut să fie

acolo, să facă dragoste până la epuizare, dar ea zăcea pe un pat de spital iar el era singur în Las Vegas. Avea multe de făcut.

Fu încercat de o senzaţie curioasă regăsind sala de joc. Totul era normal. Doar că în jurul mesei unde îl omorâse pe Joe era ceva mai multă lume. Jucătorii sunt superstiţioşi. Nu se schimbase nimic în apartamentul lui. Îi rămânea să câştige pariul pus cu el însuşi.

Să îl găsească pe Tony Capistrano şi să-l prindă pentru a-l preda la C.I.A.

Capitolul XVII

Mike Rabelais luă una din scobitorile care îi ţineau loc de întăritoare la guler şi începu să o înfigă în feliile de somon afumat cu o viteză uimitoare, făcând un adevărat pod aerian între masa plină de gustări şi gura lui. Nu mâncase ştiind că va veni la acest chiolhan gratuit. Bunny Capistrano îşi primea musafirii foarte bine.

Cu gura plină, întoarse capul spre piscină. Era atracţia acestei petreceri date în cinstea unui „capo mafioso” din Est, aflat în vizită, Jack Dragnet.

Marginea piscinei era literalmente ticsită cu fete, unele mai frumoase decât altele, stând în picioare în apă, cu spatele rezemat de peretele de mozaic, cu mâinile pe margine. Erau în apă până la gât. Niciuna nu purta nimic. Erau ţinute în această poziţie obositoare fiind legate de încheieturi cu nişte fâşii de catifea prinse de inelele fixate pe marginea piscinei. Aşteptau să-i distreze pe invitaţi, pălăvrăgind între ele, fiind ajutate să bea de către servitori, întinse în apa călduţă, luminate de proiectoare. Cele mai frumoase „call-girls” din Vegas erau plătite pentru această figuraţie, ingrată în aparenţă, ştiind că la recepţiile date de Bunny Capistrano, veneau mafioţi plini de bani.

Mike Rabelais recunoscu o fată pe care o cunoştea. Suzy, o super „call-girl” care câştiga aproape zece mii de dolari pe lună. O brunetă splendidă, de o frumuseţe agresivă, cu un bust impresionant, specializată în a-şi schimba înfăţişarea. Când

liceană în ciorapi albi, când femeie de viaţă... Rolul de naiadă i se potrivea la fel de bine. Bătrânul avocat îşi potoli dorinţa furioasă de a sări pe Suzy, care se eschivase tot timpul cerându-i suma exorbitantă de două sute de dolari. De această dată, o va avea gratuit. Dar, cum mai întâi încercase bufetul, îi trebuia puţină răbdare. Era acolo, de fapt, pentru a încerca să câştige o sută de mii de dolari. Zicându-şi că Tony era poate la al doilea etaj al vilei, se credea deja cu banii în mână.

Ca să se calmeze, luă o cupă de şampanie „Moët et Chandon" şi se duse lângă Suzy care îi zâmbi. Sânii parcă îi pluteau pe apă. Ea lăsă capul pe spate ca să poată bea din cupa cu şampanie.

Mike profită şi o mângâie pe sâni. Ea râse:

— Zgârciob bătrân, în seara asta este gratis.

Se amuză depărtându-şi picioarele în apă. Impudică. Văzând coapsele lungi, Mike Rabelais simţi că i se înnoadă stomacul. Îi trebui un efort supraomenesc ca să se ridice.

— Pe curând, zise el.

Suzy era o adevărată târâtură, ca şi colega ei Sandy. Avocatul se pierdu în mulţime, încercând să găsească o modalitate de a afla ceea ce îl interesa, dar fără să-şi piardă viaţa. Bunny Capistrano, în smoching alb, îşi rodea eterna ţigară lângă o masă enormă din marmură, plină de caviar. Nu erau decât bărbaţi acolo.

Aceştia, dacă nu aveau cel puţin zece omoruri la activ, nu erau primiţi de Bunny. Cadillac-urile erau parcate în străduţa particulară, sub tufele de acacia.

Mike îşi luă inima în dinţi şi merse să-l salute pe Bunny. Bătrânul mafiot făcu un efort vizibil pentru a-i adresa un zâmbet şi a-l prezenta. Mike nu prea agrea aceste demonstraţii de amiciţie. Văzuse destui sfârşind în cimitir. În ochii ficşi ai lui Bunny, citi neliniştea. Nu lichida un tip ca Malko cu orice vagabond. Cu „Ice-Pick" Joe mort, trebuia ca Bunny să apeleze la „Sindicat", să-i trimită doi „băieţi" din Saint Louis sau Minneapolis. Dar acesta ar fi începutul altor probleme, fiindcă şi-ar da seama că marele Bunny Capistrano nu mai este şef în Vegas.

*

* *

Abia îl prezentase pe Mike şi Bunny Capistrano dispăru discret în interiorul vilei.

Nu reuşea să şi-l alunge din minte pe trimisul lui John Gail.

Privirea lui posomorâtă urmări silueta scundă şi bondoacă a lui Mike prin mulţime. Chiar şi bătrânul avocat părea că îl trădează. În ce-l priveşte pe Tom Hennigan, acesta, în haine civile, se făcuse cât mai mic, într-un colţ întunecos al grădinii.

Bunny se opri, cu respiraţia întretăiată, la intrarea în camera lui Sandy. Bătrânul, mafiot luă brusc o scrumieră şi, cu toată puterea, o aruncă în oglinda de la masa de toaletă a lui Sandy.

Oglinda se sfărâmă cu un vacarm înfricoşător. Bunny se simţi mai calmat. Putea să se întoarcă la invitaţii săi. În clipa în care ieşea, se ciocni de Kenny, cuprins parcă de ticuri nervoase mai tare ca niciodată. De la moartea lui „Ice-Pick” Joe, micul hawaian era devotat ca un caniş.

— Şefu’, ce s-a întâmplat? Mi-a fost teamă.

— E bine, Kenny, făcu Bunny, eram nervos.

Micul metis nu se depărtă ca să-şi lase şeful să treacă: Din contră, se apropie, cu o expresie imploratoare pe faţa lui rotundă:

— Şefu’, vă rog, pot să vă scap de probleme. Vă jur. Lăsaţi-mă s-o fac.

Îşi frângea mâinile de neastâmpăr, înfricoşător şi cu teamă în acelaşi timp, cu ticurile lui nervoase datorate heroinei, ochii bulbucaţi şi pupilele dilatate şi corpul lui plăpând plin de muşchi. Parcă era un teckel cerând o bucăţică de zahăr. El voia doar să ceară voie să omoare un om.

Bunny Capistrano dădu din cap, descurajat.

— Eşti drăguţ, Kenny, dar nu te descurci. Ai văzut ce i s-a întâmplat lui Joe.

Îl considerase mereu pe „Ice-Pick” Joe ca fiind indestructibil. Părul lui cenuşiu şi umerii de luptător erau garanţia reuşitei. Îl examină pe Kenny. Cu siguranţă, hawaianul fusese unul dintre cei mai buni karateka din lume. Acum, cu heroina, nu mai era decât o zdreanţă. În prezenţa lui, Kenny se ferea, dar Bunny nu era prost. În urmă cu câteva săptămâni, lovise o maşină, în plină criză de sevraj.

Pe de altă parte, nu voia să-l supere. Nu ştii ce se poate întâmpla de la droguri. Îi veni brusc o idee.

— Întinde mâinile în faţă şi depărtează degetele, ordonă el.

Kenny se supuse. În ciuda efortului de voinţă, degetele îi tremurau ca nişte frunze. Bunny clătină trist din cap.

— Nu mai eşti în stare să ţii un pistol în mână. Tipul acesta trage bine. Va apuca să tragă de două ori înainte ca tu să ocheşti.

Kenny lăsă mâinile în jos, cu o strălucire răutăcioasă în ochi. Această execuţie era o şansă unică să ia locul lui „Ice-Pick" Joe, să ajungă executantul nr. 1 al lui Bunny, să se asigure că niciodată nu îi va lipsi heroina.

— Şefu', insistă el, nu voi folosi un pistol. Am steluţele mele. Este mai sigur.

Bunny încruntă din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

Kenny începu să-i explice cu gesturi largi şi sărituri suple, limitate de holul strâmt. Bunny Capistrano uită să mai tragă din ţigară, fără a se lăsa convins. Cel mai mult îşi dorea ca bărbatul blond care îi otrăvea viaţa să fie omorât. *San Francisco Star* nu trimisese pe nimeni în locul fotografului asasinat. Majoritatea oamenilor erau înfricoşaţi de adevărata violenţă. Nu şi acest bărbat. De aceea trebuia să se debaraseze de el.

Pentru ca fratele său să poată trăi liniştit.

Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi făcut-o chiar el. Dar se mulţumea să se închidă în vila lui şi să tragă din ţigară. Era dezgustat. Totuşi, încă era lucid. Puse mâna pe umărul lui Kenny.

— Îţi cunosc îndemânarea, dar eşti şoferul meu. Ar fi prea de tot.

Astfel, Kenny nu se supără. Plecă. Hawaianul avea lacrimi în ochi. Strigă în urma lui Bunny:

— Şefu'! Mike Rabelais m-a întrebat unde este Tony.

Bunny se întoarse brusc.

— Ce?

*

* *

Mike Rabelais îşi împacheta cu grijă hainele lângă piscină, rămânând doar în chiloţii cu flori. Ceilalţi invitaţi, cu paharele în mâini, se agitau veseli în apă, trecând de la o fată la alta.

Pe nesimţite, petrecerea se transforma într-o orgie. Doar Bunny şi Dragnet, invitatul de onoare, îşi păstrau demnitatea.

Mike înaintă spre marginea de mozaic. Un invitat îmbrăcat tocmai o dezlegase pe una dintre fete, o roşcată mică, şi o dusese spre mijlocul piscinei, obligând-o să facă pluta. Îi depărtă picioarele, turnă o cupă de şampanie pe ea şi îşi băgă capul între coapsele ei.

Discret, Mike intră în apă şi înotă spre Suzy, care era ocupată cu un mafiot din Fort Lauderdale, musculos ca un culturist. Satisfăcut, acesta din urmă o abandonă şi se căţără pe marginea piscinei. Era comic, cu pantofi, şosete negre şi cămaşa lipită de corp. Îşi dăduse jos doar pantalonii. Imediat, Mike ocupă locul rămas liber.

Suzy ridică picioarele la orizontală şi îl stropi râzând. Mike Rabelais era mai mic decât ea. Ideea de a o poseda pe această fată legată îl excita la culme. Chiar dacă era o profesionistă, ceea ce el detesta în mod normal.

Suzy îşi frecă corpul de el şi în câteva secunde îşi reveni. Se debarasă de slip cu greutate. Suzy coborî privirea.

— Am câştigat lozul cel mare, făcu ea cu un oftat amuzat

Mike o prinsese deja de talie şi încerca să o penetreze. Cu cealaltă mână îi mângâie bustul delicios, apoi coborî.

Fără să vrea, Mike îl surprinse pe Bunny Capistrano uitându-se satisfăcut la agitaţia din piscină. La Vegas, trebuia să ai imaginaţie ca să surprinzi oamenii.

Mike înjură printre dinţi. Apa şi dimensiunile lui excepţionale făceau dificilă penetrarea. Iar Suzy nu făcea nimic care să-l ajute, mulţumindu-se să se frece de el. Mike înghiţi apă, aproape înecat de valurile pe care chiar el le făcea. În cele din urmă, lui Suzy i se făcu milă de el şi se cambră suficient cât să-l ajute să o penetreze. Altfel, ar fi ajuns să o smulgă din inele.

După răcoarea apei, senzaţia fierbinte fu atât de plăcută încât Mike trebui să se abţină ca să nu ejaculeze imediat. Ca să evite un final atât de frustrant, se forţă să rămână nemişcat şi să se gândească la altceva.

— Ai mai văzut-o pe Sandy? întrebă el.

Suzy dădu din cap. Şi ea simţea nevoia să facă o pauză.

— Este tot la spital. Cred că de data asta, Bunny a desfigurat-o rău. A bătut-o mai rău decât atunci când a găsit-o cu Tony.

Asta îl făcu să tresară pe Mike. Ce ştia Suzy referitor la Tony?

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă el.

Aproape uitase că tocmai făceau dragoste.

— Sandy mi-a povestit, şopti Suzy. Nici nu ştiam povestea fratelui lui Bunny. Se plictisea fiindcă nu ieşea niciodată din casă. Atunci, evident, a sărit pe Sandy. Într-o zi, Bunny i-a prins. Nu i-a zis nimic fratelui său, dar Sandy a primit bătaia vieţii ei. Mi-a zis că Tony era îndrăgostit de ea. Că într-o zi va fugi cu el, că…

Mike nu mai asculta. Sandy ştia cu siguranţă unde era acum Tony şi nici nu îl avea la inimă pe Bunny. Nu mai rămânea decât să-l anunţe pe Malko. Urma poate să câştige o sută de mii de dolari.

Acest gând îl excită şi mai tare încât i se păru că îşi dublează volumul. Cu amândouă mâinile se apucă de şoldurile lui Suzy şi începu să se mişte furios.

Trei bărbaţi, dintre care unul în genunchi lângă piscină, o înconjurau pe vecina lui Suzy. Ea ţipă. Unul dintre invitaţi o apucă de gât şi îi trase o palmă.

— Stai liniştită!

Nu era deloc un gentleman.

Mike făcea adevărate valuri de adâncime în mişcarea lui. Suzy mormăi:

— Hei, atenţie, rupi peretele.

*

* *

Bunny Capistrano coborî privirea spre Kenny, care ţopăia de pe un picior pe altul.

— Repetă-mi ce ţi-a zis.

— Şefu’, făcu Kenny când a sosit, mi-a dat zece dolari ca să-l las să între. Am pălăvrăgit puţin. El mi-a zis: „Sper că Bunny l-a dus pe Tony într-un loc sigur”. Eu am spus: „Desigur”. El: „Ştii unde?” Asta mi s-a părut ciudat. Atunci, am zis „Nu”.

— Dar de ce, bolborosi Bunny. De ce? Mike a fost mereu un tip O.K.

— Poate i s-au oferit mulţi bani, Şefu’, sugeră Kenny uşor.

Toată lumea cunoştea zgârcenia lui Mike.

Micul hawaian îl pândea nervos pe Bunny Capistrano. Nu era o ocazie prea potrivită. Kenny ştia că Mike îl cunoaşte pe inamicul lui Bunny Capistrano şi nu avusese încredere în el.

Bătrânul mafiot puse mâna pe umărul slab al hawaianului.

— Ai procedat bine. Du-te să te odihneşti acum. Vom vorbi cât

de curând de asta.

— O.K. Şefu'.

Kenny ieşi umilit şi se pierdu în mulţime. Bunny rămase câteva clipe ronţăindu-şi ţigara şi privindu-l pe Mike Rabelais. Acesta îşi terminase treaba şi tocmai se ridica pe marginea piscinei, unde se ştergea. Bunny îşi zise că nu va mai comite şi alte greşeli. Nu mai avea aici aliaţi siguri.

Cu greu, înaintă spre piscină. Mike Rabelais începuse să se îmbrace.

— Mike, făcu Bunny, am văzut că încă mai ai vechea ta maşină Edsel.

— A fost în pană. Din fericire am o bicicletă.

Faţa lui Bunny Capistrano se umplu brusc de bunătate.

— Ascultă, Mike, nu te-am plătit mereu cum trebuie. Îţi voi face un cadou. Preşedintele de la General Motors mi-a trimis un Chevrolet nou-nouţ. Am deja trei Cadillac-uri. Vrei să-l foloseşti tu?

Lui Mike nu îi venea să creadă urechilor. Un Chevrolet de cinci mii de dolari! Oamenii Mafiei făceau cadouri scumpe, din când în când.

— Mâine o să fie în parcarea de la *Dunes.* Cheile vor fi în torpedo. Este roz. Îţi place?

Capitolul XVIII

Malko opri în faţa clădirii de sticlă şi piatră de deşert din care era făcut *Sunshine Hospital.* Cu inima bătându-i tare în piept, împinse uşa din sticlă. Mike Rabelais, pe lângă informaţia referitoare la Sandy, reuşise să afle şi numărul camerei şi etajul unde era. Malko trebuia să o găsească repede. Trecu prin faţa uşii laboratorului, o luă la stânga şi ajunse la lifturi.

Se opri la etajul doi, la secţia Terapie Intensivă, care avea patruzeci şi două de camere. Sandy era la camera 7. Două infirmiere supravegheau ecranele cu monitoare din diverse camere. Tocmai se produsese un incident şi erau ocupate cu telefoanele. Malko se strecură pe culoarul din dreapta, trecu pe lângă mai multe camere şi ajunse la numărul 7. Uşa era închisă

şi avea un panou pe care scria „Nu deranjaţi”.

Malko răsuci clanţa şi intră.

Patul lui Sandy era aşezat în diagonală. Era întinsă pe spate, acoperită de comprese. Deschise ochii auzindu-l pe Malko şi făcu un efort vizibil ca să-l recunoască. Imediat făcu o grimasă care îi strâmbă gura:

— Dispăreţi, bâigui ea.

Malko se apropie de pat. Nu avea prea mult timp. Pielea lui Sandy se dezlipise, lăsând să i se vadă carnea. Era ceva oribil.

— Trebuie să vă vorbesc, zise el.

— Dispăreţi, repetă ea. Din cauza dumneavoastră sunt aici…

— Nu, din cauza lui Bunny, zise Malko. El v-a torturat, nu eu.

— Şi-a cerut scuze, zise Sandy. Când voi ieşi de aici, mă va duce la „Casino de Paris”. Mi-a promis.

Malko ştiu imediat că Bunny minţea. Niciodată Sandy nu va mai dansa. O va arunca ca pe o servietă veche.

— Minte, zise el.

— Nu, făcu Sandy. Aşa a zis.

Sandy Jones era total stupidă. În clipa în care Malko voia să răspundă, uşa se deschise şi apăru o infirmieră. Tresări când îl văzu pe Malko.

— Ce faceţi aici? Nu aţi trecut pe la birou.

Malko zâmbi fermecător.

— Încerc să-i ridic moralul domnişoarei Jones.

Infirmiera nu cedă.

— Oricum, vizitele durează doar cincisprezece minute, adăugă ea pe un ton răguşit. Peste cinci minute mă întorc să vă caut.

Închise uşa.

*

* *

— Bunny Capistrano, Bunny Capistrano la telefon…

Chemarea se auzea peste tot: la piscine, în restaurante, la jocuri, în birouri. Când era vorba de Bunny, operatoarea insista până ce era găsit. În final, se auzi vocea bătrânului mafiot.

— Vă caută de la *Sunshine Hospital,* zise ea.

Bunny era lângă piscină. Aproape că scăpase aparatul din mână când auzi. Sângele îi clocotea.

— O.K., mulţumesc.

Închise şi alergă cât de repede îi permitea burta până la garajul unde Kenny tocmai spăla Cadillacul. Bunny sări la el ca un nebun:

— Kenny, nenorocitul este la *Sunshine,* cu Sandy. Încearcă să o facă să vorbească.

Micul hawaian lăsă cârpa.

— Şefu', vreţi să...

Bunny era furios şi înfricoşat totodată.

— Du-te. Omoară-l. Te voi acoperi eu. Vei avea cincizeci de mii de dolari. Nu trebuie să scape viu. Du-te repede. Grăbeşte-te. Ia maşina.

Kenny alerga deja. Intră ca vântul în cameră, scotoci într-un sertar. Mâinile îi tremurau aşa de tare, încât fu nevoit să încerce de trei ori până să reuşească să-şi facă injecţia. Era imposibil să încerce ceva fără doza de heroină. Brusc, se simţi mai bine. Îşi schimbă doar cămaşa şi începu să se echipeze. În gândul lui, îl blestema pe Bunny. Dacă i-ar fi zis „da" de la început, ar fi avut timp să se antreneze. Dar acum, nu îl putea refuza. Era şansa vieţii lui.

Reuşi să se pieptene puţin, ieşi alergând şi se urcă la volan. Heroina începea să-i încălzească venele şi îl umplea de o euforie artificială. Merse pe Flamingo Road cu toată viteza. Spitalul era la cinci minute.

*
* *

Malko se uită la Sandy Jones. Faţa ei era distrusă, avea ochii vineţi.

Niciodată nu va reuşi să o convingă în cinci minute. Ori, era singura persoană capabilă să-i spună unde se află Tony Capistrano. Brusc îi veni o idee, care îl dezgusta, dar era singura. Până la urmă, era spre binele lui Sandy.

Se aplecă spre ea.

— Sandy, Bunny minte. Se va debarasa de tine.

Ea dădu din cap:

— Nu. Plecaţi.

Malko se uită în jurul lui, dar nu găsi imediat ceea ce căuta. Se duse spre chiuvetă, într-un colţ. Era o oglindă prinsă în perete. Imposibil de desfăcut.

Malko nu ezită. Luă un scaun metalic şi lovi oglinda care se

sparse în bucăţi. Luă o bucată mai mare şi se întoarse lângă pat.

Aşeză oglinda spartă în faţa lui Sandy ca să se vadă în ea.

— Sandy, priveşte, zise el. Bunny minte. Nu vei dansa la „Casino de Paris”. Vei avea cicatrice care îţi vor încreţi pielea.

Când văzu expresia lui Sandy în faţa imaginii ei mutilate, îi fu ruşine de ce făcuse. Nu dură decât o secundă. De la durere atroce trecu direct la ură. O ură care îi deformă şi mai tare rănile. Lacrimile îi umplură ochii.

— Nenorocitul, nenorocitul!

Imposibil de oprit. Era ceva de neoprit. Malko blestemă C.I.A., pe John Gail, David Wise. Şi viaţa.

— Sandy, adăugă el. Când vei ieşi din acest spital, vei găsi o sută de mii de dolari dacă mă ajuţi. Vreau să ştiu unde este fratele lui Bunny.

— Lepădătura, făcu ea. Îl omor. Îl omor.

— Unde este Tony?

Sandy părea că aude întrebarea, în cele din urmă.

— În Mexic, şopti ea. În California. Aproape de Cabo San Luca. La ferma *Palmire.* A lui Jack-pederastul.

Malko reţinu tot. Uşa se deschise iar, apărând infirmiera. Malko se aplecă şi o sărută pe frunte pe Sandy, şoptind:

— Plec. Când mă voi întoarce, vei primi cei o sută de mii de dolari. Curaj.

Sandy nici nu îl auzi. Era în plină de criză de isterie.

Infirmiera îl apostrofă pe Malko.

— Sunteţi nebun! De ce aţi spart oglinda? Vreţi să se sinucidă!

Malko era deja afară. Traversă în grabă culoarul secţiei de Terapie Intensivă.

*

* *

Mike Rabelais îşi şterse fruntea plină de transpiraţie. Ca să economisească banii de taxi, venise pe jos de la birou. Doi kilometri şi jumătate la o temperatură de 45 de grade la umbră. Şi-ar fi luat bicicleta, dar trebuia să plece cu Chevrolet-ul oferit de Bunny Capistrano. Începu să caute prin parcarea imensă de la *Dunes* Chevrolet-ul roz. Îl găsi la celălalt capăt, aproape de Dunes Road.

Superb. Nu avea nici măcar numere de înmatriculare. Îi dădu

ocol, întrebându-se dacă nu îl va vinde ca să cumpere un Volkswagen de ocazie. Dar asta l-ar deranja pe Bunny. Era obligat să-l păstreze.

Mike deschise portiera şi se instală la volan. Respiră cu voluptate mirosul de plastic nou. Cheile erau în torpedo. Bunny era până la urmă un tip de treabă: Era cea mai frumoasă maşină pe care o avusese.

Mike răsuci cheia în contact.

*

* *

Unda de şoc lovi tot ce se găsea pe o rază de cinci sute de metri în jurul parcării. Un grup de turişti care se fotografiau în faţa statuii goale de la *Caesar's Palace* fură, în câteva secunde, la fel de dezbrăcaţi ca statuia. Scheletul *Grand Hotel,* din faţa lui *Dunes* tremură sub efectul exploziei. Circulaţia se opri pe „Strip". Personalul de la *Dunes* se grăbi spre locul exploziei. Toată partea de vest a parcării fusese devastată. În locul Chevrolet-ului roz nu mai era decât o pată neagră pe asfalt. Un liftier se aplecă şi adună ceva ce semăna cu o ţesătură gri. Înjură când văzu că mai era o bucată de mână în interior…

Sirenele mai multor ambulanţe se apropiau. Deja, o maşină de poliţie oprea intrarea în parcare. Răniţii erau întinşi chiar pe cimentul fierbinte. O femeie începu să ţipe. Urcând în maşina ei decapotabilă, găsise un picior smuls chiar de la şold.

Erau bucăţile mai mari. Carcasa Chevrolet-ului fusese proiectată în cealaltă parte a Dunes Road şi ardea în parcarea de la *Caesar's Palace.*

— Ce se întâmplă? întrebă un turist înnebunit.

Unul dintre băieţii de la *Dunes* ridică din umeri.

— „Băieţii răi" sunt nervoşi.

Acesta fu necrologul lui Mike Rabelais, transformat în căldură şi lumină.

*

* *

Malko îl văzu pe Kenny în timp ce voia să iasă, înainte de a deschide uşa transparentă a spitalului.

Micul hawaian nu se ascundea, îl aştepta în mijlocul aleii cimentate dintre spital şi centrul medical. Rezemat de un

distribuitor automat de ziare. Malko ezită o secundă, examinându-l pe şoferul lui Bunny Capistrano. Pantalonul alb foarte mulat nu îi permitea să ascundă o armă. Niciun box. Totuşi, nu era degeaba acolo. Cineva îl anunţase pe bătrânul mafiot de vizita lui la Sandy Jones.

Se linişti, ştiind că poate scoate rapid pistolul extraplat băgat la centură, pe sub cămaşă şi împinse uşa.

Căldura şi cântecul greierilor îl loviră în faţă. Kenny tresări şi-l văzu că înaintează spre el. Malko se încordă.

Metisul făcu câţiva paşi şi se opri înaintea lui. Cu picioarele depărtate, uşor aplecat în faţă. Braţul lui drept se balansa imperceptibil. Înainte şi înapoi, ceea ce îi atrase atenţia lui Malko.

Căută privirea lui Kenny: fixă, îndreptată spre gâtul lui. Aproape hipnotică. Brusc, înţelese că era în pericol de moarte fără să înţeleagă de ce.

Totul se declanşă într-o fracţiune de secundă, în clipa în care Malko apuca pistolul extraplat.

Cele două braţe ale lui Kenny se rotiră succesiv, ca un jucător cu bile înnebunit. Se auziră mai multe şuierături. Malko simţi că o sălbăticiune îl muşca de gât, aproape de carotidă. Se auzi un zgomot sec în spatele lui şi geamul uşii de la intrarea în spital se sparse. Ceva ricoşă cu un zgomot sec pe peretele de piatră.

Instinctiv, Malko apăsă pe trăgaci.

Glonţul lovi geamul de la distribuitorul de ziare. Kenny se ferise cu rapiditatea şi supleţea unei pantere. Malko ridică pistolul pentru a trage din nou când se produse un lucru incredibil. Faţa rotundă a metisului, aplecat în faţa lui se strâmbă brusc ca sub efectul unei lovituri violente.

Se întoarse şi fugi cât putu de tare! Malko era atât de stupefiat încât lăsă arma. Nu obişnuia să tragă din spate… Duse mâna la gât şi simţi sângele. Ceva aruncat de Kenny îl tăiase ca o lamă. La un centimetru de carotida dreaptă.

O rază de soare se reflectă imediat într-un obiect strălucitor. Se aplecă şi îl luă de jos. Era o stea grea din metal cu cinci colţuri de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi. Cam ca o stea de şerif. Malko privi ciudatul obiect cu o undă de frică. Iată care era arma secretă a lui Kenny. Karateka reuşea să arunce „stelele” cu o forţă incredibilă datorită unei mişcări speciale din încheietura mâinii. Dacă l-ar fi ţintit mai bine, hemoragia l-ar fi

omorât pe Malko în câteva secunde.

Scoţându-şi batista, şterse sângele care îi curgea pe gât şi realiză că imensul Cadillac era încă în parcare. Văzu chiar şi spatele lui Kenny. Era incredibil!

Îşi puse pistolul la loc. Infirmierele de la spital ieşiră din cauza zgomotului. Le adresă un zâmbet graţios şi se îndreptă spre Cadillac.

Pregătit să se apere…

Kenny plângea ca un copil, cu capul rezemat de volan.

Malko deschise brusc uşa iar el tresări, dar nu făcu niciun gest agresiv.

Metisul semăna cu un copil pedepsit. Avea un tic la ochiul drept. Mormăi:

— Sunt terminat, nu mai ştiu să ţintesc, sunt terminat.

Malko încă mai simţea arsura oribilă de la gât. Se uită la hawaian cu curiozitate: simţea că acum era inofensiv.

Nu mai era decât un jalnic drogat cu mâinile tremurânde.

Se gândi la furia lui Bunny şi începu să plângă şi mai tare.

— Bunny mă va omorî, gemu el. Înainte puteam să omor un om de la zece metri cu stelele mele. Nu mai sunt bun de nimic.

Malko se uită atent:

— Unde le ascundeţi?

Maşinal, Kenny ridică mâneca dreaptă. Malko observă un fel de glisieră platâ lipită de braţul slab cu o bandă adezivă. Trei stele erau încă acolo. Era suficient să balansezi braţul destul de tare pentru a le face să coboare în palmă. Chiar şi purtând o cămaşă mulată nu se vedea nimic.

— O dată, murmură Kenny ca pentru a-şi ridica moralul, erau trei inşi cu cuţite. Unul a murit, ceilalţi au rămas fără ochi..

Malko privi urmele înţepăturilor de pe braţul lui. Explicaţia faptului că mai era în viaţă.

Se depărtă. Acum, îi rămânea ceea ce era mai important: să meargă să-l caute pe Tony în California. Mike Rabelais îl putea ajuta. Poate chiar venea cu el.

Din nou, auzi cântecul greierilor.

Capitolul XIX

— Nu am găsit nicio bucată care să merite osteneala, oftă ajutorul şerifului Tom Hennigan.

— Bietul Mike, oftă Bunny Capistrano.

Nu trebuia să se obosească prea tare pentru a arăta că se prefăcea. Nu avea nicio veste de la spital. Barierele de poliţie izolau toată parcarea unde avusese loc explozia. Adunaseră bucăţile de maşină şi ce mai rămăsese din Mike Rabelais în două grămezi distincte. Avocatul nu avea nevoie de un sicriu mai mare decât o cutie de pantofi. Bunny inspecta rămăşiţele, însoţit de poliţişti şi ziarişti. Cu un fler care îl făcuse vestit, şeriful concluzionă că este vorba de un atentat comis de unul sau mai mulţi necunoscuţi.

Unul dintre ziariştii de la *Las Vegas Sun* înaintă spre Bunny:

— Domnule Capistrano, de mult timp nu am mai văzut aşa ceva în Las Vegas! Ce credeţi?

Bunny dădu din cap.

— Băiete, este ceva oribil! Bătrânul Mike nu ar fi făcut rău nici unei muşte.

Se depărtă, cu un singur gând: să ajungă la spital.

Salută cu mâna şi se depărtă cu paşi grei spre intrarea în cazinoul hotel. Ziariştii îl înconjurară pe şerif.

— Şerif Hennigan, aveţi o pistă?

Şeriful făcu să-i lucească ceasul într-o rază de soare, îşi ridică centura şi zise:

— Nu, este imposibil, dar nu pot spune mai mult acum.

Tom Hennigan începea să-şi dea seama că prietenul său Bunny avea mâna puţin cam grea. Procurorul districtual îi atrăsese de vreo două ori atenţia. Era timpul ca această poveste să se termine. Bunny se credea în Chicago din anul 1925.

*

* *

Malko privi cu tristeţe ambulanţa care ducea rămăşiţele lui Mike Rabelais. Întorcându-se la *Dunes,* văzuse îngrămădeala din parcare. Curioşii prezenţi în număr mare îl informară despre tot. Mike Rabelais nu va mai câştiga cei o sută de mii de dolari. Bagajele lui Malko erau aduse jos. Peste o jumătate de oră, va fi la North Las Vegas Airport unde îl aştepta avionul pe care îl închiriase cu destinaţia California.

Bietul Mike! Avusese un fel de simpatie pentru bătrânul avocat libidinos.

Malko urcă în taxi. Ca nu cumva Bunny să reacţioneze înainte de plecarea lui. Această călătorie era de altfel o iniţiativă disperată. În Mexic nu va avea nici măcar protecţia din umbră a C.I.A. sau a F.B.I. Tony era cu siguranţă păzit bine iar Bunny îl va apăra cu toate mijloacele de care dispunea.

În urmă cu un sfert de oră, îl pusese la curent cu situaţia pe David Wise, prin telefon. Directorul Diviziunii Planuri părea din ce în ce mai dornic să pună mâna pe Tony.

— La întoarcere, zise el, înainte de frontieră, intraţi în contact radio pe frecvenţa 118,4. Indicativ King Dinar. Faceţi ce vă va spune.

DINAR, era numele de cod al întregului caz. Malko ştia că puternica C.I.A. se va mişca în timp ce el va fi în Mexic.

Era foarte frumos afară. Taxiul trecu pe lângă un motel decorat cu un elefant roz enorm care ura tuturor bun-venit în Las Vegas, perla deşertului.

*

* *

— Da, i-am zis, urlă Sandy! Te supără, nu, porc gras ce eşti?

Bunny simţi că ceva i se răstoarnă în cap. Inima îi bătea în piept de parcă ar fi vrut să iasă afară. Brusc, se aruncă la pat, smulse perfuziile, o apucă pe Sandy şi o aruncă pe jos. Rănita ţipă strident, compresele se împrăştiară prin cameră.

— Târfă! vociferă Bunny.

O lovi cu piciorul în burtă. Cu toată forţa. Apoi încă o dată, în faţă, ceea ce o făcu pe Sandy să urle oribil. O urmărea prin cameră, ca pe un câine pe care îl certa, lovind orbeşte cu toată forţa corpului său gras... Sandy sălta, lăsând în urma ei o dâră de sânge şi puroi.

În cele din urmă, rămase nemişcată, îngrămădită pe jos, lângă pat, cu gura deschisă şi pielea plină de sânge. Bunny continuă să lovească în corpul inert, simţind o plăcere sălbatică să plesnească organele sub vârful pantofului său.

Două infirmiere terorizate, dintre care şi o negresă îl traseră înapoi, şi-l calmară.

— O omorâţi! ţipă una dintre fete. Dumnezeule!

Un medic apăru în fugă, îl dădu violent la o parte pe Bunny,

se aplecă lângă Sandy, îi luă tensiunea. Se crispă.

— Pregătiţi sala unu, zise el.

Bunny Capistrano se lăsase aşezat pe un scaun, cu respiraţia întretăiată, cu ochii injectaţi. Medicul îi zise:

— Are tensiunea 6. Este simptomul unei hemoragii interne grave. Probabil la ficat.

Bătrânul mafiot mormăi printre dinţi.

— Târâtura!

Se ridică, fixându-l pe tânărul medic cu un aer ameninţător.

— Ziceţi că a căzut din pat.

*

* *

— Imbecilule, lăsă să-i scape Bunny, nu este radio acolo. Nici telefon. Dar vom ajunge înaintea lui. Ai rezervat avionul?

Kenny dădu din cap afirmativ. Profitase de starea calmă a lui Bunny şi îi explică eşecul misiunii sale. Bătrânul mafiot nu mai avea pe nimeni pe care să se bazeze. Trebuia să se ocupe chiar el să selecţioneze cinci paznici de la *Dunes* care să accepte să plece la Cabo San Lucas cu armele lor de două mii de dolari fiecare. Erau nişte duri, toţi certaţi cu legea.

— Să mergem, zise Bunny.

În şir indian, ieşiră din micul birou, traversară holul şi se urcară în Cadillac-ul albastru. Kenny conducea. Nu făcea şi el parte din echipă.

Avionul pleca de la McCarran. Bunny strânse din dinţi până la aeroport, visând la ce urma să-i facă lui Malko.

Încruntă din sprâncene. Maşina lui Tom Hennigan era oprită chiar în faţa peronului de îmbarcare. Şeriful gras era afară, însoţit de Samuel Rosenberg, Procurorul districtual. Cadillac-ul opri lângă ei. Imediat, cei doi bărbaţi înaintară spre ei. Bunny avu un presentiment urât. Tom Hennigan era alb ca varul. Nu îl văzuse niciodată aşa.

Bunny ieşi din Cadillac. Nu era momentul să-l mai întrebe. Tom Hennigan alergă în urma lui.

— Bunny!

Bătrânul mafiot se întoarse pe jumătate.

— Ce este?

Tom Hennigan era descumpănit, legănându-şi braţele. În spatele lui, Procurorul districtual observa scena. Nemişcat ca un

vultur.

— Bunny, făcu şeriful. Am o problemă spinoasă. O formalitate. Sunt obligat să vă arestez.

Bunny crezu că nu auzise bine. Tom Hennigan să-l aresteze. Pe el!

— Tom, făcu el, pleacă de aici înainte să mă înfurii.

Tom dădu din cap.

— Bunny, nu pot. Sunt şeriful, adăugă el cu un glas scâncit. Trebuie să impun respectarea legii. Sunteţi arestat.

Enormitatea catastrofei îl făcu pe mafiot să-şi recapete sângele rece.

— Ce am făcut?

Procurorul districtual se aşezase înaintea lui Tom Hennigan. Anunţă cu o voce cam blândă.

— Sunteţi acuzat de uciderea lui Sandy Jones. Sunt doi martori.

— Cer să fiu eliberat pe cauţiune, zise el imediat.

Ochiul Procurorului districtual străluci:

— Cauţiunea este fixată la cinci sute de mii de dolari, anunţă el.

Uitase să spună că el era cel care o fixa. Bunny rămase blocat de surpriză. Cele cinci gorile aşteptau cuminţi în interminabilul Cadillac. Cu un avocat bun şi discutând, putea face să scadă cauţiunea la o zecime din suma iniţială. Dar asta lua o săptămână sau două. Era timp destul să aibă loc catastrofa în Mexic.

Ridică o privire neagră spre Tom Hennigan şi zise cu o voce impersonală.

— Şeriful mă va însoţi cât adun suma de cauţiune. Voi fi la Centrul Civic într-o jumătate de oră.

Urcă în Cadillac, regretând că nu a ars-o de vie pe Sandy.

*

* *

Cessna zbura la o mie de metri deasupra deşertului. Malko se aşezase lângă pilot, un tip vesel, roşcat, cu un inel în nas. Cele şase locuri din cabină erau goale. Micul bimotor zbura cu peste 270 de kilometri la oră. Ned, pilotul, arătă pe o hartă desfăcută pe genunchi:

— În două ore, vom fi deasupra mării Cortez, anunţă el. Ne

vom opri la La Paz ca să alimentăm.

Acolo era ferma *Palmire* a lui Jack-pederastul şi acolo era Tony Capistrano.

*

* *

Procurorul districtual privea cu răceală hârtiile de o sută de dolari care se adunau pe masă în grămezi aranjate. Tom Hennigan avea ochii ieşiţi din orbite, gândindu-se la tot ceea ce Bunny Capistrano lăsase în seif. Putea să plătească încă patru sau cinci omoruri.

— Este bine? întrebă Bunny cu o voce abia controlată.

— Este perfect, zise Samuel Rosenberg. Semnaţi aici şi sunteţi liber.

Bunny mâzgăli o semnătură şi se ridică, cu o strălucire criminală în ochi. Într-o zi, îl va castra pe Procurorul districtual cu ajutorul unui vagabond de pe „Strip”. Se întoarse să iasă. Samuel Rosenberg îl chemă cu o voce stăpânită:

— Bunny Capistrano, sunteţi arestat. Şerif, puneţi-i cătuşele.

Era prea de tot. Bunny rămase mut. Tom Hennigan deveni violet.

— Sunteţi acuzat de fraudă fiscală, zise suav Procurorul Districtual. Va trebui să dovediţi proveniența celor cinci sute de mii de dolari. Intenţionez să mă folosesc de mărturia şerifului Tom Hennigan care a fost cu dumneavoastră când aţi ridicat banii. Nu este aşa, şerif?

Pentru prima dată în viaţa lui, Tom Hennigan gândi repede şi bine. Îşi arătă dinţii auriţi într-un zâmbet plin de cooperare.

— La ordinele dumneavoastră, Sir.

Procurorul districtual zâmbi în cele din urmă. Era o zi foarte frumoasă.

— Închideţi-l în arestul comitatului, zise el. Îl voi interoga mâine.

Bunny Capistrano nu reacţionă simţind răceala cătuşelor la încheieturi. Privirea îi era fixă. Mormăind ceva indistinct, se lăsă dus afară din birou de prietenul său Tom Hennigan. Legat. Legea şi Ordinea domneau din nou în Vegas..

Capitolul XX

— Aici! strigă pilotul.

Cessna viră la stânga deasupra albastrului ca de indigo al mării Cortez. Înclinat la treizeci şi cinci de grade, Malko observă o clădire cu o mică plajă la marginea apei. Niciun semn de viaţă în afară de o şalupă ancorată în faţă.

Ferma *Palmire* părea abandonată. Pentru a zecea oară, pilotul încercă să ia legătura prin radio. Niciun răspuns. Cessna descria cercuri mari când deasupra mării, când a cactuşilor uriaşi. De patru ore, Malko vedea numai deşert. Ajunseseră în extremitatea sudică a Californiei, peninsulă dezolantă şi arsă, prinsă între Oceanul Pacific şi marea Cortez. La prima vedere era numai un peisaj selenar ars de soare, câteva sate rare, sute de kilometri de plaje pustii şi câteva piste prăfuite.

Parte din Mexic, „Baja California” era încă abandonată şi neamenajată.

O singură oază de civilizaţie: La Paz – două sute de mii de locuitori, un port, un aerodrom adevărat, la o mie trei sute de kilometri de Los Angeles. Turnul de control le comunicase frecvenţa radio a fermei *Palmire,* precizând că staţia lor era cu siguranţă în pană, ca de obicei. La sud de La Paz era deşertul. Două sute de kilometri de coline abrupte şi aride până la Cabo San Lucas, care era un oraş doar cu numele. Două hoteluri, o fabrică de conserve şi câteva case de chirpici. În plină lună de iulie, totul dormea, doborât de căldură.

Acum, Malko era fascinat de mica pistă de pământ care se întindea direct în spatele fermei, perpendicular pe mare. Mărginită de cactuşi gigantici. Patru sute de metri trasaţi de buldozer printre cactuşi.

— Ne întoarcem la Cabo San Lucas? propuse pilotul.

În taxi, le-ar lua două ore pe pista care se întindea de-a lungul plajei. Două ore într-un taxi mexican fără climatizare. Deja în Cessna, mureai de căldură.

— Aterizăm, zise Malko.

Riscând să-i înfrunte imediat pe cei care îl păzeau pe Tony Capistrano. Dacă Sandy spusese adevărul. Trecerea aparatului lor nu trezise nicio curiozitate. Ca şi cum ferma *Palmire* era abandonată.

Ned făcu un viraj, scoase flapsurile şi trenul de aterizare. Malko privea cum se apropie de sol. Cessna atinse câţiva cactuşi şi ateriză pe pista ondulată într-un nor de praf. Era într-adevăr capătul lumii. Ned frână. Terenul domina lejer marea. Făcu o jumătate de întoarcere şi reveni spre micul hangar construit pe marginea pistei. Nu avea nici măcar o mânecă de vânt. Nici pompă de benzină. Intrigat, se întoarse spre Malko.

— Dar, Dumnezeule, pentru ce aţi venit aici?

Malko consideră că este clipa să dea cărţile pe faţă.

— Să încerc să prind un membru extrem de periculos al unei bande de criminali, păzit de ucigaşi, explică el. Aveţi tot dreptul să plecaţi după ce mă lăsaţi pe mine...

Ned parcă înghiţise un cactus.

— Glumiţi?

— Nu, zise Malko.

Pilotul clătină din cap, privindu-l cu o admiraţie făţişă.

— Sunteţi de la F B I.?

— Nu. Să zicem că sunt un fel de anchetator particular. Fără nicio protecţie oficială. Cel puţin aici. Deci?

Pilotul opri în faţa hangarului.

— Nu vă pot lăsa singur. Oricum, dacă se întâmplă ceva, nu ştiu nimic. M-aţi închiriat la Vegas, şi gata.

— Perfect, zise Malko. Apropo, dacă îl prindem pe acest individ, veţi primi zece mii de dolari. Cash.

Vizibil, asta modifica instantaneu motivaţia pilotului. Era ceea ce se numea autofinanţare.

Elicele avionului Cessna se opriră. Malko trecu în spate, deschise uşa basculantă şi sări jos. Simţi cum soarele îi turna plumb topit pe umeri. Las Vegas, pe lângă asta, era Polul Nord. Nu era nicio adiere. Instantaneu, se umplu de transpiraţie.

Un mexican dormea la umbra hangarului. Avionul nici măcar nu îl trezise. Un mic drum ducea spre fermă. În timp ce Malko se uita la el, apăru o maşină veche care se hurducăia în direcţia lor.

Semn rău.

Malko, prudent, băgă mâna în geamantan şi luă pistolul

extraplat. Pilotul făcu ochii mari.

— Ei! Începe deja?

— Fiţi gata de plecare, ceru Malko, nu se ştie niciodată.

Ned se aşeză la comandă. Elicea stângă începu să se rotească lent, se opri şi apoi porni din nou.

Maşina ajungea lângă ei. Prin parbriz, Malko distinse mai mulţi bărbaţi. Neprimitori. Maşina opri lângă hangar Portierele se deschiseră şi apărură patru mexicani. Toţi aveau câte un Colt „45” automat băgat la centură. Fără ostentaţie.

Fără grabă, se îndreptară spre avionul ale cărui elice începuseră să se învârtească. Malko realiză că nu mai aveau timp să decoleze dacă totul lua o întorsătură neaşteptată. Erau prea mulţi. Profesionişti. Primul dintre ei ajunse lângă el. Avea ochii aşa de înfundaţi în cap, încât abia îi vedeai. Ceilalţi făcură un ocol şi se opriră în faţa avionului, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să decoleze.

Mexicanul care dormea lângă hangar se trezise şi el.

— *Que tal?* întrebă pistolarul din faţa lui Malko.

Malko răspunse în engleză.

— *Good afternoon.*

Celălalt nu se clinti.

— De unde veniţi?

— Las Vegas.

Mexicanul păru că se gândeşte la acest răspuns, apoi strigă la cei din faţa avionului:

— Vin de la Las Vegas!

Imediat un alt mexican, slab şi agil, alergă înspre ei.

— Ei sunt! strigă el. Ei sunt!

Malko duse mâna la centură şi apupă mânerul pistolului extraplat.

Cei patru mexicani îl înconjurară cu o solicitudine afectuoasă, ca un păianjen care se pregăteşte să mănânce o muscă. Timp de câteva secunde domni o tensiune insuportabilă, apoi cel mai mic întrebă cu voce groasă:

— Aţi venit să-l căutaţi pe *gringo?*

Malko se strădui să-şi disimuleze surpriza, atât de neaşteptat era totul. Era o neînţelegere la mijloc. Dar era interesat să o prelungească…

— Cum îi ziceţi? întrebă el.

Micul mexican se linişti imediat.

— Señor Bunny ne-a anunţat. Prin telefon. *Gringo* este la pescuit. Se va bucura să vă vadă. Este foarte neliniştit.

Malko nu voia să ajungă în gura lupului.

— Când se întoarce?

— Peste o oră, două… dar señor Jack este. Veniţi.

Greu de refuzat. Malko băgă capul în carlinga avionului:

— Ned, aşteaptă-mă aici.

Era bine să nu facă greşeli. Mexicanul îi deschise portiera. Urcă în Ford-ul negru. Îşi lăsase pistolul în avion. Era între prieteni.

*

* *

Doi mexicani foarte tineri, cu faţa prea obosită, în slipuri de baie care le evidenţia bărbăţia, erau întinşi pe marginea piscinei, în compania unui bărbat cam de cincizeci de ani, cu faţa marcată de cuperoză, părul cărunt şi plin de sare, îmbrăcat cu un slip din imitaţie de panteră.

Se ridică şi se mişcă legănat spre Malko.

— Eu sunt Jack.

Malko îi strânse mâna.

— Aţi venit să-l căutaţi pe prietenul lui Bunny? Se va bucura.

Malko înţelegea puţin. În acest capăt de lume, dacă nu îţi plăceau nici tinerii mexicani, nici pescuitul, distracţiile erau limitate. Continua să fie precaut. Se hotărî să verifice imediat un aspect important:

— Aş vrea să telefonez la La Paz. Zise el. Avem un…

Jack îl întrerupse.

— Imposibil, dragul meu. Nu am avut niciodată telefon. În ce priveşte radioul, am comandat piese de schimb la Mazatlan de acum patru luni. Suntem rupţi de lume.

Instantaneu, Malko se simţi mai bine.

— Aş vrea să plec cât mai repede posibil, zise el. Avem un zbor lung de făcut.

Jack ridică ochii spre cer.

— Pepe vă va duce să faceţi un tur cu vaporul, propuse el.Prietenul lui Bunny nu se va întoarce decât după vreo două ore. Simţiţi-vă bine.

Lăsând engleza, începu să vorbească în spaniolă cu toată viteza. Pepe aprobă, apoi zâmbi larg spre Malko:

— *Lancha* este jos la mal.

Malko nu agrea prea mult această invitaţie bruscă. I se păruse că Jack îl privea într-un fel ciudat. Dar nici nu putea să spună că are rău de mare. Îl urmă pe Pepe printr-un labirint de trepte care duceau mai jos de vilă, sperând că nu este unul din voiajele acelea fără întoarcere agreate de mafie.

*

* *

O aripioară triunghiulară tăie valurile în faţa etravei şalupei.

Un rechin.

Mai apărură doi, apoi dispărură. Marea Cortez era plină de rechini. Malko nu se simţea în largul lui. În afară de Pepe care pilota, alţi doi pistolari se aşezaseră pe margine. Două undiţe atârnau în urmă. Malko se întreba încă de ce era nevoie de această promenadă pe mare.

Era un mod ideal de a scăpa de cineva. Nu înţelegea mai nimic.

Pepe strigă răguşit. Una din undiţe se întinsese în urmă. Un peşte albastru cu auriu începu să facă salturi fantastice din apă.

— *El dorado!* ţipă el.

Cel mai uşor mod de a prinde peşte în Marea Cortez. Mai uşor decât espadonul şi rechinul. Îi trebui totuşi zece minute lui Pepe ca să-l scoată. Cântărea cam douăzeci de kilograme. Îl aruncă în spate. Brusc, unul dintre pistolari arătă cu degetul spre un punct aflat undeva între ei şi coasta mării: o altă şalupă.

— *El gringo!*

Nimeni nu părea că ştie adevărata identitate a lui Tony.

— Putem să ne întoarcem, anunţă Pepe.

Malko observă cealaltă şalupă. Din ce în ce mai neliniştit. Tony va ajunge să vorbească cu Jack înaintea lui. Nu îi plăcea deloc asta.

Ca să se liniştească, privi un banc de delfini înotând pe lângă şalupă.

*

* *

Urlete răguşite ale unei voci bărbăteşti se auzeau dinspre piscină. Malko se opri brusc. Pepe izbucni în râs în spatele lui.

— Señor Jack se distrează!

Aproape că îl împinse pe Malko. Acesta din urmă îl văzu pe Jack încălecat pe unul din tinerii mexicani. Urletele lui nu erau de durere. Celălalt mexican, întins pe spate, îşi refăcea manual virilitatea, după ce se ocupase de Jack. Asta era explicaţia plimbării neaşteptate pe mare.

Pepe îi şopti la ureche:

— Celălalt *gringo* este jos. Vă aşteaptă.

*
* *

— De ce nu a venit Bunny?

Pentru un mort, Tony arăta bine. Aproape un metru optzeci, masiv, musculos, trăsături regulate abia îmbătrânite. Trebuia să fie plăcut de femei. Ochii lui căprui îl priveau pe Malko cu atenţie şi neîncredere. Îl simţea sensibil la orice bănuială. Fuma nervos o ţigară lungă cu un fum înţepător.

Malko era fascinat. În fine, era faţă în faţă cu fantoma pe care Bunny Capistrano o protejase într-un mod atât de sângeros. Cel pe care John Gail l-ar fi vrut mort şi pe care C.I.A. îl căuta cu atâta disperare!

— Îl primea pe Jack Dragnet, improviză Malko.

Tony îl privi cu insistenţă.

— Nu v-am văzut niciodată. Cine sunteţi?

Malko zâmbi rece.

— Vă este frică de mine?

Faţa interlocutorului său se încordă.

— Dacă îmi era frică de dumneavoastră, eraţi deja mâncare pentru rechini.

Malko se hotărî să o lase mai uşor.

— Am venit cu Jack Dragnet, zise el. Aveam treabă la Ensinada. Bunny m-a întrebat dacă aş putea opri aici să-l iau pe un prieten de-al lui. Discret. Obişnuiesc să trec prin vama mexicană.

Se auzi iar gălăgie de la piscină. Tony oftă trist.

— Aşa este în fiecare zi. Prefer să mă duc la pescuit, dar am rău de mare. Nu este aer condiţionat, iar cel mai apropiat bistrou este la două ore de mers cu maşina, la Cabo San Lucas!

Malko se ridică.

— Atunci mergem?

— Sunt gata, zise Tony.

*

* *

Tony Capistrano moţăia, cu picioarele întinse pe scaunul din faţa lui, doborât de căldură. Nici nu coborâse din avion la La Paz când făcuseră plinul. Din când în când, se uita prin hublou şi privea peisajul pietros care defila sub el. Bimotorul zbura direct spre nord, cu plinul făcut.

—+Într-o jumătate de oră, vom ajunge la Mexicali, anunţă pilotul.

Un mic teren pustiu ars de soare. Malko nu ştia ce va face, dar un lucru era sigur: nu se va opri la Mexicali. Se întoarse să-l studieze pe Tony. Când dormea, asemănarea cu fratele lui era şi mai frapantă. Nici nu ştia dacă era înarmat. Tony avea cu el o valiză şi o geantă diplomat.

— Treceţi pe frecvenţa radio 118.4. Ordonă pilotului.

— Ce este? întrebă Ned.

— Ceva care ne va ajuta.

Pilotul răsuci butoanele şi cifrele apărură pe afişajul radioului. Malko luă microfonul şi îl duse la gură.

— Aici Dinar. Aici Dinar. Chem King Dinar.

O voce răspunse imediat.

— Dinar, vă recepţionez bine. Vorbiţi.

— Persoana este la bord. Anunţă Malko. Suntem în drum spre Mexicali. Sosire în treizeci de minute.

— Dinar, veţi fi recontactat peste zece minute. Continuaţi drumul.

Ned îşi mângâie cercelul din nas. Consternat.

— Ce este cu staţia asta? De ce ne dau nouă ordine?

— Fiindcă le vom urma, zise senin Malko.

Pilotul clătină din cap.

— Nu pot da ordine mexicanilor. Trebuie să aterizăm la Mexicali.

Nu putea să-i spună că era vorba de emiţătorul unei baze secrete a C.I.A. situată foarte aproape de frontieră, şi că cei de la Diviziunea Planuri probabil că tocmai le aranjau trecerea la frontieră. La cel mai înalt nivel. Tony moţăia în continuare. Zgomotul motoarelor le acoperea conversaţia. Ned coborî trei sute de metri. Începea să se vadă luminile de la „Salted Sea” de cealaltă parte a frontierei. Radioul începu iar să emită, pe 118.4.

— Dinar. Aici King Dinar. Sunteţi O.K. pentru Mexicali. Intraţi în contact cu turnul, apoi continuaţi cu cap 285, altitudine o mie cinci sute de metri.

Pilotul făcu nişte ochi mari de uimire.

— Sunt obligat să cobor, zise el. Altfel mexicanii mă vor semnala.

— Intraţi în legătură cu turnul din Mexicali, ordonă Malko.

Pilotul trecu pe frecventa 109. Cu gura lipită de microfon, vorbi îndelung. Apoi, o voce în engleză cu un accent puternic anunţă:

— Nr. 8764, sunteţi autorizaţi să continuaţi pe aceeaşi direcţie. Terminat.

Pilotul se întoarse spre Malko.

— Este prima dată când mexicanii fac aşa ceva! exclamă el. Ce se întâmplă?

Aparent, Diviziunea Planuri din C.I.A. îşi făcea serios datoria.

Imediat, o mână grea se aşează pe umărul lui Malko. Tony Capistrano se trezise şi se aplecase spre el.

— Nu aterizăm la Mexicali? întrebă el.

Malko nu avu timp să-i facă semn pilotului. Acesta anunţă cu un zâmbet larg:

— Suntem V.I.P.-uri. Turnul de control din Mexicali ne-a lăsat să trecem fără verificări.

— Ce mai este şi asta?

Instantaneu, gangsterul simţise ceva anormal.

— Nu îmi prea place asta, făcu el. Ne întoarcem acolo.

Cum pilotul nu răspundea, se mişcă brusc, se aruncă spre bagaje. Malko nu mai avu timp decât să scoată pistolul extraplat şi să-l îndrepte spre el.

— Nu mişcaţi, zise el. Altfel, voi fi obligat să vă omor.

Tony se răsuci cu un automat negru în mână. Faţa îi era plină de furie.

Depăşit, pilotul se agăţă de comenzile lui.

— Poliţist prost, mormăi Tony, vom merge toţi acolo, aşa.

Capitolul XXI

Malko îşi înţepeni degetul pe trăgaciul pistolului extraplat, ţintind figura congestionată de furie a lui Tony Capistrano. Dacă ar începe să tragă în cabina strâmtă a avionului. C.I.A. nu l-ar vedea niciodată pe gangster.

— Întoarceţi, strigă Tony.

— Urmaţi instrucţiunile radio, ordonă Malko pilotului. Rămâneţi pe 118,4.

— Faceţi ce v-am zis, urlă Tony, sau vă împuşc!

Malko îl simţea în stare, dar nu putea să tragă fără a se sinucide. Încercă să-l calmeze:

— Suntem urmăriţi de radare, zise el. Chiar dacă ne întoarcem în Mexic, va trebui să aterizăm undeva. Acolo veţi fi aşteptat.

— Nemernicul! bombăni Tony. Nenorocit de poliţai.

— Nu sunt poliţist, protestă Malko.

Tony nici măcar nu îl asculta. Era punctul sensibil din care va putea continua sau nu. Timp de câteva secunde interminabile, Malko şi el se măsurară din priviri, gata să tragă amândoi. Apoi, faţa gangsterului se destinse imperceptibil iar Malko ştiu că alesese să trăiască. Fiecare secundă care trecea îndepărta avionul de Mexic. Survolau acum California de Sud.

Vocea lui King Dinar se auzi în difuzor.

— Luaţi cap 265. Coborâţi la şase sute de metri.

Pilotul se uită pe hărţi şi îşi înălţă capul, cu o încruntătură pe frunte:

— Sunt nebuni, tipii ăştia, protestă el. Vor să trec printr-o zonă militară interzisă survolului.

Luă microfonul şi apelă 118,4. Imediat aceeaşi voce îi confirmă capul şi altitudinea.

Malko îl supraveghea pe Tony, dar acesta părea că se descompune din ce în ce mai tare. Nu se aştepta la această arestare. Braţul în care ţinea pistolul se înmuie brusc. Îl privi pe Malko cu o expresie de somnambul:

— Unde mergem?

— Nu ştiu nimic, zise Malko.

Se ridică şi, cu gesturi foarte lente, întinse mâna şi luă pistolul lui Tony. Gangsterul se lăsă dezarmat. Malko băgă arma sub scaunul său. Era mai liniştit.

Tony privea în gol, ca lovit de un atac. Deconectat. Anesteziat. Sub avion deşertul lăsase loc munţilor stâncoşi şi

arizi, luminaţi de soarele care asfinţea.

— Unde suntem? întrebă Malko.

Ned era crispat pe comenzi. Va ţine minte acest zbor.

— Este o zonă de antrenament pentru rachete şi zboruri de joasă altitudine ale avioanelor Phantom, explică el. Strict interzis zborurilor comerciale sau civile.

Îi arătă lui Malko pe o hartă un culoar îngust între două careuri roşii.

— Normal se trece pe aici. Ar fi trebuit deja să fiu atenţionat de turnul de control militar. Nu înţeleg!

Malko, începea să înţeleagă perfect.

Voce lui „King Dinar" se auzi în difuzor.

— Coborâţi la trei sute de metri.

— Cobor la trei sute de metri, repetă ascultător pilotul.

Apăsă manşa în faţă şi avionul începu să piardă altitudine. Acum, se distingea relieful terenului. Pilotul arătă cu degetul masivul muntos spre care se îndreptau:

— Superstition Mountain. Colţul cel mai sălbatic al Californiei. Doar scorpioni şi şerpi.

— Şi militari.

Din nou, vocea anonimă făcu să vibreze difuzorul.

— Coborâţi la o sură optzeci de metri. Veţi observa un teren cu balize. Pregătiţi-vă de aterizare.

Malko se aplecă şi observă în faţă, spre stânga o pistă rudimentară trasată în mijlocul stâncii, cu o cabană şi baliză. Nu se putea vedea de departe, fiind înghesuită între Superstition Mountain şi un alt masiv cu vârful plat şi defrişat. Mai multe vehicule erau oprite aproape de capătul pistei.

— Este un teren militar? întrebă Malko.

— Cu siguranţă. Nici măcar nu este trecut pe hărţile de navigaţie aeriană. Terenul de antrenament al rachetelor este mai la vest.

— Puneţi-vă centurile, zise el.

Tony Capistrano nici nu reacţionă. Prăbuşit pe locul lui. Era bine. Malko nu era impresionat. Armata şi C I.A. colaborau adesea foarte bine.

„Compania" întreţinea mai multe baze clandestine în S.U.A., fără ştirea Congresului. În Colorado, antrenaseră chiar şi tibetani în urmă cu câţiva ani, sub protecţia Air Force.

Pista minusculă se apropia. Prins într-o turbulenţă, avionul se

clătină uşor. Pilotul scoase trenul de aterizare. Malko rămase tăcut, cu ochii pe Tony.

După două minute, roţile atinseră solul. Avionul rulă până la trei sferturi din pistă şi se opri. Malko se grăbi să deschidă uşa din spate. Două camioane militare porniră din capătul pistei şi se opriră lângă micul avion. Ieşiră vreo douăzeci de soldaţi care îi înconjurară. Un sergent tânăr băgă capul pe uşa avionului cu un enorm automat de 45 în mână.

— Coborâţi toţi, ordonă el.

Malko sări jos, urmat de pilot. Sergentul cu pistol îl luă pe Tony de braţ. Se lăsă dus, rămânând în picioare lângă avion şi clipind din ochi.

— Ce se întâmplă?

Două maşini civile veneau spre ei. Buick-uri negre. Se opriră lângă avion. Coborâră patru civili. Unul dintre ei înaintă:

— Sunteţi prinţul Malko?

Malko nu îl mai văzuse niciodată, dar se vedea de la distantă că era de la C I.A.

— Da.

Cel de la C.I.A. se uită la Tony.

— Este persoana pe care aţi adus-o din Mexic?

— Da, zise Malko.

Doi dintre civili îl încadrară imediat pe Tony şi plecară cu el spre una din maşinile negre. Gangsterul se întoarse. Ochii îi erau injectaţi de vase de sânge. Şocul acestei arestări neaşteptate părea că îi alungase orice rezistenţă.

Malko era impresionat de desfăşurarea de forţe folosite de C.I.A. ca să-l prindă. Nu era totuşi decât un criminal de drept comun. Orice agent F.B.I. ar fi putut să-l aresteze fără probleme într-un aeroport oarecare.

Era ceva. John Gail era la curent cu această operaţiune?

Reprezentantul C.I.A. îi zâmbi călduros

— Aş vrea să discut cu dumneavoastră. Veniţi în maşina mea.

Buick-ul era echipat cu telefon. Cum rămaseră singuri, cel de la C.I.A. explodă de bucurie:

— Bravo! Este o lovitură fantastică, zise el. David Wise va fi extrem de mulţumit.

— Ce veţi face cu Tony Capistrano?

— Avem ordin să-l ducem în Virgina. La „Fermă”.

La „Fermă”! Malko înţelese imediat motivul pentru care

acţionase C.I.A. „Compania” întreţinea de mai mulţi ani o proprietate pe coasta de est destinată primirii refugiaţilor din Est. Mai întâi pentru a-i interoga şi apoi, pentru a-i proteja de eventuale represalii. Unii rămâneau aici luni întregi. Alţii definitiv: până ce C.I.A. Îşi putea da seama dacă era vorba de un fals transfug. Şi nu avea nevoie de permis de îngropare. „Ferma” era păzită de unităţi speciale ale armatei, detaşate la ordinele C.I.A. care erau instruite să tragă fără somaţie asupra tuturor celor care încercau să fugă.

Nimeni nu vizitase „Ferma”. Majoritatea ignorau existenţa ei.

— De ce vreţi să-l duceţi acolo? întrebă Malko. Nu vine din Est…

— Este o problemă pe care nu pot să o discut.

Se făcu linişte. Malko auzi zgomote de motor. Unul din camioane trecu înaintea Buick-ului.

Malko privi versanţii abrupţi ai Superstition Mountain prin geamul fumuriu. Era ceva ireal în această discuţie.

— Puteţi să decolaţi din nou spre Vegas sau Los Angeles. Pilotul a fost „brifat”. Nu va vorbi nimic nimănui.

Malko deschise portiera şi ieşi.

Celalalt Buick dispăruse. Camioanele militare la fel. Nu mai era decât avionul. Pilotul aştepta, rezemat de o aripă.

Totul fusese pregătit minunat. Când îşi dădea interesul, C.I.A. lucra repede şi bine. Cineva, la etajul al şaselea al clădirii de la Langley îşi zisese că Tony Capistrano reprezenta o bombă politică extraordinară. Malko observă un nor de praf pe versantul Superstition Mountain. Celălalt Buick trecea pe acolo. Se duse la pilot:

— Puteţi să decolaţi.

Cei doi urcară în Cessna. Pilotul începu să verifice comenzile. Al doilea Buick o luă după primul.

Fără radarele invizibile care îi urmăreau, ar fi putut să se creadă singuri.

Trei minute mai târziu, decolau de pe Superstition Mountain şi o luau spre nord. Nu mai rămânea nicio urmă din ciudata intervenţie, în afară de pista abandonată între stâncile gălbui.

Malko se întoarse după câteva minute. Ce sfârşit ciudat de misiune. Contururile masivului muntos dispăreau în asfinţit. Brusc, văzu ceva lucind ca o lumină. Ca un fulger. Undeva pe versantul muntelui pustiu.

Apoi, nimic. Malko scrută în depărtare, dar nu văzu nimic.

Se uită în faţa lui fără să poată scăpa de o senzaţie neplăcută.

*

* *

Buick-ul negru mergea încet pe drumul pietros şerpuind pe versantul Superstition Mountain. Maşina modernă contrasta cu peisajul sălbatic care te făcea să te crezi în Afghanistan. Nu era nicio aşezare în zonă. Nimeni nu trăia aici. Tony Capistrano se chircise în spate privind prăpăstiile. Ajunseră în cele din urmă la o platformă, tăiată în piatră. Nişte şine ieşeau dintr-o deschizătură înfricoşătoare.

O fostă mină abandonată.

Buick-ul opri la câţiva metri de intrare. Cei doi bărbaţi de pe locurile din faţă coborâră. Unul dintre ei deschise portiera dinspre Tony Capistrano.

— Coborâţi.

Bătrânul gangster clătină din cap şi se agăţă de spătarul banchetei.

— Nu.

Ca un câine pe care îl baţi, se chirci într-un colţ. Enervat, bărbatul de lângă el îl împinse cu toată forţa afară. Ceilalţi doi îl apucară de încheieturi şi îi traseră afară din maşină. Fără niciun cuvânt, fără să schimbe nicio expresie. Fără nicio cruzime prea mare. Tony urlă.

Ecoul răsună, dar acolo unde erau nimeni nu îi putea auzi.

În cele din urma, reuşiră să-l scoată din maşină. Imediat se lăsă să cadă pe jos, agăţându-se de asperităţile solului. Unul dintre bărbaţi se aplecă asupra lui.

— Nu fiţi ridicol. Nu vă vrem răul.

— Mă veţi omorî! ţipă Tony.

Nu îşi lua ochii de la deschizătura întunecoasă din versantul muntelui.

Din nou, încercară să-l ridice în picioare, dar forţele lui erau întărite de frică. Imediat, unul dintre bărbaţi luă de la centură o „bombă” şi o îndreptă spre Tony. Era un gaz paralizant puternic care avea efect şi în aer liber. Tony nu se putu feri să nu respire.

Se zbătu câteva secunde, apoi rămase nemişcat, întins pe burtă.

Cei doi îl luară pe Tony Capistrano de braţe şi de picioare.

Chinuindu-se sub greutate, îl duseră în interiorul minei. Cel de-al treilea veni după ei, cu o lanternă electrică în mână.

Nimeni nu vorbea. Merseră zece minute prin galeria pe jumătate surpată, deranjând şobolanii şi liliecii. Simţeau mirosul. Mina nu fusese exploatată de o jumătate de secol, când vâna de argint se epuizase.

În fine, ajunseră la un capăt. Mai multe galerii prăbuşite plecau din acel punct. Erau cam la cinci sute de metri de intrare.

Puseră corpul nemişcat al lui Tony Capistrano pe solul accidentat şi, în şir indian, ieşiră la lumină. Respirau greu, înjurând când alunecau pe câte o piatră. La ieşirea din galerie, se scuturară rapid înainte de a urca în Buick.

După trei sute de metri, bărbatul care conducea opri. Coborî şi scoase de la centură un mic emiţător radio. Fără să ezite, apăsă pe buton.

Într-o fracţiune de secundă, o explozie surdă zgudui Superstition Mountain. O coloană de fum negru şi galben se înălţă, chiar la intrarea în mină. Unde de şoc atinse maşina şi făcu să vibreze tabla. În spate, specialistul în explozivi aerieni „Bereta Verde”, privea în gol. El aşezase încărcătura. Galeria se prăbuşise pe o distanţă de cinci sute de metri, îngropând pe veci corpul celui pe care îl abandonaseră acolo. Nici nu îi ştia numele. I se spusese doar că trebuie să moară.

Corpul nu va fi descoperit niciodată. Superstition Mountain era zonă militară. Doar cei patru agenţi ai C.I.A. ştiau ce se întâmplase. Soldaţii nu ştiau nimic.

Urcă la loc în Buick.

În timp ce maşina se hurducăia în praful galben, se întrebă totuşi cine putea fi acest bărbat care a trebuit să dispară total de pe faţa pământului.

Capitolul XXII

— Domnul John Gail nu mai face parte din administraţie.

— Unde îl pot găsi?

— Nu ştiu.

Vocea secretarei era politicoasă, distantă şi plictisită.

Malko insistă:

— Puteţi lua legătura cu el?

— Imposibil, zise secretara. Domnul Gail şi-a strâns toate lucrurile şi nu ştim unde poate fi găsit.

— L-a demis preşedintele?

Secretara păru şocată.

— Preşedintele nu s-a despărţit de domnul Gail. Acesta şi-a dat demisia. Este tot ceea ce vă pot spune. La revedere, domnule.

Închise. Malko se întrebă unde era acum Tony. C I.A. îl putea ţine ascuns luni sau ani, apoi să-l scoată la iveală în momentul psihologic.

Admiră bulevardul „Strip" prin geamurile ferestrei. Maşinal, se întorsese la *Dunes. Las Vegas Sun* plin de relatări despre Bunny Capistrano. „Crimă pasională în Mafie." Dar niciun cuvânt despre Tony. Ca şi cum acesta nu ar fi existat.

Cerul era de un albastru imaculat. O căldură grea şi umedă sufoca Las Vegas-ul. Malko îşi reamintea Buick-ul negru depărtându-se pe versantul Superstition Mountain, micul platou pietros, avionul şi pilotul, figurile anonime ale agenţilor C.I.A.

El, care era totuşi obişnuit cu secretele, ajunsese pe un domeniu interzis, rezervat unui grup mic de oameni. Unde se lucra mult mai feroce decât la Informaţii. O problemă spinoasă îl neliniştea.

Era preşedintele Statelor Unite la curent cu totul?

Nu va afla niciodată.

*

* *

Servieta părea că îl atrage. O deschise şi privi pachetele de hârtii de o sută de dolari aranjate cu grijă. Era ultimul dintre mistere. Lui Malko, obişnuit cu rapacitatea sordidă a contabililor de la C.I.A., nu îi venea să creadă că nimeni nu reclamase acei bani.

Dar păreau că fac parte din categoria acelor lucruri care nici nu existaseră vreodată.

Ca John Gail.

Ca Tony Capistrano.

Malko închise servieta. Aceşti bani nu îi mai aparţineau. Dar nici Sandy Jones. Nici Mike Rabelais nu puteau face mare lucru

cu ei.

*

* *

Cyntia zâmbi strălucitoare. Îşi pieptănase părul blond cu cărare pe mijloc, ceea ce îi dădea un aer de fetiţă.

Câteva şuviţe rebele îi subliniau pometii. Gura ei perfectă te făcea să vrei să o muşti. Micul rid mai serios din colţul stâng al gurii reamintea discret prin ce trecuse. Malko o găsi minunat de frumoasă. Cyntia privi la buchetul de trandafiri de lângă pat.

— Nu am avut niciodată nişte trandafiri aşa frumoşi, zise ea.

Mâinile îi erau imobilizate în nişte proteze special făcute pentru ea. Se vedeau doar vârfurile degetelor cu unghiile date cu ojă. Malko se întrebă la cine apelase pentru asta. Luă un scaun şi se aşeză lângă pat.

— Ce a zis chirurgul?

Ea zâmbi încurajator.

— Ce a fost mai greu a trecut…

Şi el ştia ce spusese chirurgul. Că degetele Cyntiei vor rămâne chircite pentru totdeauna, ca ghearele unei păsări de pradă. Doar două degete de la mâna dreaptă se refăcuseră după un antrenament sever. La prima vedere nu se observa nimic, dar tânăra va rămâne totuşi infirmă.

— Este totuşi un miracol, zisese chirurgul.

Malko ştia că spune adevărul şi că cei douăzeci de mii de dolari ceruţi pentru tratament nu fuseseră daţi degeaba. Dar asta nu îi va reda Cyntiei agilitatea degetelor.

Ea întinse uşor buzele spre el.

— Mă iubeşti puţin?

El dădu din cap, fără să răspundă.

Malko se aşeză lângă ea. Cyntia îl luă în braţe. Cearceaful alunecă şi el văzu că era goală. Buzele lui se lipiră de ale ei şi ea îl sărută cu pasiune. Ea se lipi de el.

Când el se urcă în pat, ea se ridică imediat, oferindu-i-se. O posedă fără să mai aştepte. Aproape imediat, ea gemu, ţipă, apoi urlă, crispată, cu picioarele încolăcite pe el, cu capul lăsat pe spate. Apoi căzu.

— Era aşa deţine, zise ea cu o voce gâtuită.

Malko îşi dădu seama că uşa nu era închisă şi că infirmiera putea apărea oricând. Se aşeză la loc pe scaun. Ochii Cyntiei

străluceau de plăcere. Îi luă mâna bandajată şi o duse la buze. Brusc, o umbră de tristeţe întunecă ochii tinerei.

— Gata, nu este aşa, pleci înapoi în Europa?

Cyntia era prea inteligentă ca să încerce să reţină un bărbat ca Malko. Ştia că a avut un noroc uriaş că l-a întâlnit de două ori în viaţă.

— Mă voi întoarce, promise Malko. Încă mai vrei să-ţi cumperi o fermă?

Ea zâmbi.

— Dacă pot. Este tot ce mi-a mai rămas de făcut. Altfel, mă întorc în Extremul Orient.

— Când vei pleca de aici, zise Malko, lasă adresa. Acum, trebuie să plec ca să prind avionul.

Se ridică. Din nou se sărutară.

— Tot mai vreau să facem dragoste, şopti Cyntia.

Nu era un reproş. Doar o constatare. Malko îşi zise că o vor face curând.

*
* *

Cyntia remarcă brusc servieta pusă pe scaun şi ţipă. Malko o uitase. Imediat apăsă pe sonerie ca să cheme infirmiera.

Aceasta intră după câteva minute.

— Domnul care tocmai a fost în vizită a uitat asta, zise Cyntia. Puteţi să i-o înapoiaţi?

Infirmiera zâmbi.

— Nu a uitat-o. M-a anunţat că este pentru dumneavoastră. O surpriză.

Luă servieta, o puse pe pat apoi ieşi din cameră.

Cyntia se uita gânditoare la ea. Inima îi bătea tare. Cu cele două degete de la mâna dreaptă pe care le putea mişca, reuşi să desfacă încuietoarea, apoi ridică şi capacul.

Un trandafir era aşezat pe teancurile de hârtii de o sută de dolari.